

positos, non nihil sunt aspera, potissimum superiore parte, inferiore autem neruola, vtrinque copiosi pili: *Caulis* ei cubitales & sesquicubitales, qui horrent pilis nigris longis, per caulem tria folia, inferiora maiora, superiora minora, & in iis denticuli maiores, à principio caulium maiorum oriuntur minores palmares vel pedales, sicuti etiam inter folia caulium, quæ rara: ramuli singulares: in extremitatibus copiosa *capitula florum* ex breuibus pediculis prædictæ Pulmonariæ similibus: calyces siue foliola hirsuta pilis nigris: mense Maio, in medio solus flos, qualis prædictæ herbæ vel Hieraciorum se expandit: *Colore* insigni quasi Arantiorum non bene maturorum, in medio apices plurimi lutei bifidi: folia floris in circuiu, qualia Calthæ, denticulata, siue crenata: Vbi flos vnicus euauit in fine Maii multi simul florent, & veluti umbellam exhibent: odor paruus ferè Hedypnoidis siue Dentis Leonis: Excidunt flores remanentibus calycibus, in quibus pili & semina, tenuia, longiuscula fusca, semina matura vidi Iunio.

CHONDRILLA FOLIO NON DISSECTO, caule nudo & foliato.

Descriptio

Radice firmatur longâ, crassa, lacteo succo turgente, in capita aliquot diuisâ, *folia* emittente multa, palmaria & longiora, femuciâ, plûs minûs lata, Plantaginis tenuifoliæ foliis similia, acuminata, glabra, crassa, Chondryllæ caruleæ instar, eiusdem penè coloris: *caules* frequêtes iuncei, dodrantales siue pedales, glabri, fûgosi, foliis plarûque nudi, nõnunquam foliati, in binos ramos vt plurimum diducuntur, quorû singulis *fl.* inhidet vnus, magnus, luteus, in pappos euanescentes, quibus *semina* adhærent tenuia, longa, striata, & rufâ, per maturitatem parû mihi constar

cuius coloris, ex sicca hanc potissimum descripsi. CondriLLæ speciem aliquando seui, herbam à me inuentam florētē Iunio circa Curiam Rhetorum ad Rhenum. Valerandus Dourez hanc eandem aliquando mihi dedit pro Chondrilla ex Syria allata.

Locus & tempus.

SENECIO SIVE ERIGERON VETERIBVS.

CAP. VIII.

Senecio tametsi non fundat Lacteam succum, Stramen inter Lactarias stirpes eum recensere placuit, propterea quòd semen non illius vt earundem in auras euanescat. Cùmque sit vulgatissima herba, nihilominus diligentius eius historiam prosecutus est Dioscorides, quàm vel Balsami, Cinnamomi, vel Garyophyllorum. Descriptio igitur Senecionis, apud eum sic se habet.

Senecio, qui Latinis aliter inter Dioscoridis notha Herbulum, aliis Erechthites dicitur, *cauliculo* est cubitali, subrubicundo, *foliis* crebris & Erucæ modo per extremitates diuisis, sed minoribus multò: *floribus* in luteum vergentibus, qui quidem citò dehiscunt ac deflorescentes in pappos abeunt. Atque inde etiam Erigerontis nomen Senecio apud Græcos inuenit quòd Vere flores capillorum ritu canescant. *Radix* est superuacua. Nascitur porrò maximè in maceriis & circum oppida.

Herbulum? Erechthites Eruca folio

Erigeron à Græcis, quæ à nostris (inquit Plin. in cod. vet.) Senecio vocatur, herba est Trixagenis specie & mollitia, cauliculis subrubicundis: nascitur & in tegulis, & in muris. Nomen hoc Græci dederunt, quia Vere canescit. Caput eius numerosa diuiditur lanugine (qualis est spinæ) inter diuisuras exeunte. Quare eam Callimachus Acanthida appellat, alii pappum. Nec deinde Græcis de ea constat. Alii Erucæ foliis esse dixerunt, alii roboris minoribus multò. Nec defuerit qui & alterum genus facerent, nec quale esset demonstrarunt. *νερίσπον* Theophr. inter olera & Intubacea numeratur 7. hist. 7. diutiùs florens, inter hyberna prorumpens post Aphacam.

Erigeron Plinio Trixagenis specie

Cæterum, Senecionis nomine sequentes donauimus plantas. Primò quidem Senecionem vulgarem, quem Erygeronem verum sine Senecionem credimus. Senecionem alterum hirsutum, viscidum, maiorem, odoratum. Senecionem folio non laciniato. Senecionem siue Erigeronem caruleum, aliis Conyzam caruleam. De his mox ordine agemus hoc libro. Senecio maior, inquit Tragus, verè appellari potest flos S. Iacobi & pro illo vsurpari turò potest. hic flos à nobis Iacobæa inscribitur lib. 25. De Senecione marino siue Iacobæa marina agemus libro iam dicto. Senecionis nomen tribui Carduo benedicto apparebit ex Trago lib. 26. c. de Carduo benedicto. Recentiores, teste Cordo, Silymbrium Cardamine, siue Nasturtium aquaticum, maximo errore Senecionem vocant, vt videre est lib. 28.

Acanthia Callimachi Foliis varietas Genus aliud.

Synonyma Senecio vulgaris siue Erigeron Senecio hirsutus graniter olens Senecio folio non laciniato: Senecio caruleus Iacobæa marina, Carduus benedictus, Silymbrium cardamine siue Nasturtium aquaticum

SENETIO VVLGARIS SIVE ERIGERON.

Fibrosâ partimque lignosâ radice nititur Senecio, tenui, albâ, subpurpureâ, sapore oleraceo, ex quâ attolluntur *caules* terni, quini, & plures, teretes, striati, hirsuti, brachiati, & concaui, *foliis* donati vncialibus & longioribus, pediculis

viduis, hirsutis & veluti circumrosis, alterno positu nascentibus: flores in ramulorum fastigijs plures simul iuncti, pediculis breuibus lanuginosis appensi, tanquam staminum luteorum complexus, qui in pappis celerrimè fatiscientes cum ventis feruntur, hęc autem ambiunt inuolucra calycum instar, striata, basi squaminulis atro mucronatis compacta.

Synon. Brunfels. Tom. 2. in Diosc. lib. 4. p. 124. Erigeron siue Senecion herba quã hodiè in acetarijs vtuntur: alias Herba petrella.

Petrella. Verberna femina. Tragi error. C. Bauh. apud Matth. & in Phyt. Senecio minor: Verberna femina Brunfels.

Trago dicitur Senecio, Senecio i. vulgaris. Is malè, meo quidem iudicio, Erigeron Dioscoridis & Aphacam Theophrasti ad vnum genus refert & omnia ea de Senecione intelligit quę Theophrastus de Aphaca prodidit. Nam & ipse Theophrast. Erigeri expresse meminit. Quod verò Simonem Ianuensem Carduum benedictum Erigerum appellansem manifestè errasse scribat, sicut & illos, qui Nasturtium hoc nomine vocent, à veritate minimè alienum est.

An Carduncellū sob A-gricola? An Io. Agricola Ammonio in Nicol. Alexand. in suis paralipomenis Carduncellum, quod vulgus Omnium mensium florem, Germ. Aller Monat blümlin vocare tradit.

Synon. Dodon. gall. Erigeron secundum, Senecio minor (& hoc titulo etiam à Castore inscribitur.) Lat. in fol. Erigerum minus: Erigeri species altera seu minor. Lob. in Adu. & Icon. plant. Gesnero de hort. Tabern. Ic. & Hist. Thulio & hort. Lus. Senetio siue Erigeron. Camer. hort. Senetio vulgaris. Apud Eustachium. Roeslin Senecionis figura malè adaptatur capiti de Cataputia. Ponitur à Georg. Pict. in annot. in Emil. Macrum cap. 47. de Senecione figura Nasturtij aquatici non benè & præter Emilij sententiam. Senecio Matth. Lac. Fusch. (cui omnes notæ Dioscoridis respondere videntur:) Turn. Corn. in Diosc. H. Lugd. Camer. ad Hist. germ. & Epit. Matth. & Cæsalpino.

Eustach. Roeslin not. Georg. Pict. error. Senecio vulgaris. Apud Eustachium. Roeslin Senecionis figura malè adaptatur capiti de Cataputia. Ponitur à Georg. Pict. in annot. in Emil. Macrum cap. 47. de Senecione figura Nasturtij aquatici non benè & præter Emilij sententiam. Senecio Matth. Lac. Fusch. (cui omnes notæ Dioscoridis respondere videntur:) Turn. Corn. in Diosc. H. Lugd. Camer. ad Hist. germ. & Epit. Matth. & Cæsalpino.

Synon. Senecio vulgaris siue Erigeron vocatur Græcè ἑριγόνη. Germ. Ereuzwurz / Grindkraut. Belg. Cruyscruit, Grimcruyt. Gall. Senecion aut Senesson. It. Spelliciosa, Carduncello. Patau. Verzolo, alibi Sullazzon. Hisp. Bon Varon, Cardo morto, & yerua cana. Ang. Grounfell. Boh. Primetue forny. Hung. Aggo siu / Kotto siu. Nomencl. Pannonico. ἑριγόνη quidem quasi vernus senex, quod flores capillorum ritu vere canescant & in lanuginem abeant: vnde Latinis Senetio.

Senecio vulgaris siue Erigeron vocatur Græcè ἑριγόνη. Germ. Ereuzwurz / Grindkraut. Belg. Cruyscruit, Grimcruyt. Gall. Senecion aut Senesson. It. Spelliciosa, Carduncello. Patau. Verzolo, alibi Sullazzon. Hisp. Bon Varon, Cardo morto, & yerua cana. Ang. Grounfell. Boh. Primetue forny. Hung. Aggo siu / Kotto siu. Nomencl. Pannonico. ἑριγόνη quidem quasi vernus senex, quod flores capillorum ritu vere canescant & in lanuginem abeant: vnde Latinis Senetio.

Locus & Temper. Nascitur maximè in maceris, parietibus, & circum oppida. Montbelgardi passim spontè prouenit in hortis, veluti in horto E. C. tota hieme & æstate viret. Florentem vidi Vere & Autumno Monspelij. Basileæ in hortis & alibi Octobri & Maio, Geneuæ Nouembri & Ianuario. In monte Rosberg propè Masinunster florentem Octobri, Patauij Ianuario & Februario.

Vires ex Diosc. Testium & sedis inflammationes. Vulnera. Diosc. textus corruptus. Ex Plinio Superstitio. Folia cum floribus, authore Dioscoride; refrigerandi vim habent: proindeque illira cum vini modico aut etiam per sese folia, testium & sedis inflammationes sanant: quin & ex manna thuris cum reliquis medentur vulneribus, tum ijs quæ neruis inflicta sunt. Illiri quoque pappi per se cum aceto, idem præstant: verum recentes epoti strangulant. Totus [vet. hac postrema periodo caret:] autem caulis si ex aqua coctus cum musto potui detur, stomachi dolores à bile contractos persanat. Erigeronem, inquit Plinius, si ferro

circumscriptam effodiat aliquis, tangatque eadem dentem, & alternis ter despuat, ac reponat in eundem locum, ita vt viuat herba, aiunt dentem cum postea non doliturum. Doloribus Erigeron ex aceto illinitur. Cætera quæ habet ex Dioscoride mutuatus est.

Galenus contentus dixisse Senecionem vim mixtam, refrigerantem, simulque moderatè discutientem habere, reliqua velut in herba nota omittit. Cum autem herba euidenter sit amara, vt siccet, abstergat, aperiaturque necesse est, quare nil mirum fuerit teste Matthiolo, si femina Epoto foliorum succo, aut totius plantæ decocto, remorantes menses sibi prouocent, ab aniculis edoctæ. Senecionem herbam suppurationem accelerare prodidit Fontanus: Cæsarpinus folia recipi in acetaria.

Galeni

Menses. Suppuratio acetaria.

SENECIO HIRSVTVS, VISCIDVS, maior, odoratus.

Perinde vt Descriptio

Senecio vulgaris, radice nititur fibrosa: folijs donatus similibus similiterque incisis, sed lanugine vndique obfritis, ideoque nonnihil incanis, insuper tactu viscidis, mollioribus & fetidius: caulis erectior, procerior, hirsutus, quemadmodum & florum luteorum in pappos abituro

calyculi striati. Planta nonnihil sapore aromatico, figura alioquin hic posita minus placet.

Trago lib. 1. cap. 50. Matricaria syluestris, Matricarie siluestre genus. An eidem dicto libro c. 96. Senecio secunda maior?

Matricaria syl. An Senecio maior Tragi?

Dodon. Gallico Senecio maior: at in fol. Erigerum tertium, in Cichoraceorum ac Intubaceorum familiam reponendum, fetens nonnihil, vnde Cichorij fetidi à nonnullis appellationem adeptum est: sed quod cum Aphace herbæ Theophrasti conuenire videtur.

Senecio maior. Erigerum, Cichoreum, Intybum, Cichorium fetidum, Erigeron tomentosum Senecio fetidum.

Lob. in Obs. & Icon. Plant. amborum meminit, pingens Erigerum 3. Dodonæi hoc titulo: Erigeron tomentosum. Primum verò siue maior Dodonæi, in Icon. Erigerum tomentosum alterum.

Cæsalp. Senecionis species altior, & in omnibus maior. Gesn. hort. Senetio fetidus.

Clus. Pannon. Iacobæa Pannonica i. mollior. Hist. post. Iacobæa Pannonica prima, quibusdam Senecio fetidus dictus, sine icon.

Iacobæa Pann. I. Clusij.

Taber. Hist. inter nomina Artemisiæ 3. genus, Geeler wetterig / & wilder Nictthram / Matricaria lutea, & Matricaria siluestris.

Artemisia. Matricaria lutea. Sideritis Plinij.

H. Lugd. l. 5. cap. 18. Senetio fetidus Dalechampii, quibusdam Artemisia fetida, Sideritis quarta Plinii nonnullorum. Lectorum erit considerare an hic Senecio fetidus non sit idem cum Senecionis

H. Lugd. nosatur.

reacionis specie Dodonæi, cuius figuram hoc eodē capite 18. histor. Lugdunensis ponit, quasi esset diuersa planta, annon etiam Erigeron tomentosum Lobelii.

Senecio incanus pinguis. C. Bauhin. Phyt. Senecio 2. siue incanus pinguis, Erigeron 1. Dod. gall. Erigeron alterum tomentosum Lob. icon.

Locus & tempus. Crescit Iacobæa Pannonica n. Clusii in Pannoniæ & Austriæ cædis siluis. Floret Iunio & semine deciduo quotannis spontè renascitur, variis in locis obseruauit, & habeo in Horto Ill. E. C. semine maturo Augusto & Septembri. Fuchsus præceptor meus cum apud illum essem vocabat Arthemisiā monoclonon Germanicam.

Vfus. Matricariæ siluestris Tragi ligna in siluis cædis ex ordine composita incenduntur, vt ignis calore terra sationi frugum idonea reddatur.

SENETIO FOLIO NON LACINIATO.

Descriptio

Herba est cubitali altitudine, radicibus tenuibus, candidis, lignosis, dulcibus: caule aliquantisper piloso, rotundo, cauo, medulla lanuginosa farcto: in quo folia sunt exigua, pilosa, in ambitu serrata, crassa, aliquantulum viridia, infernè rubescentia, quæ quandoque colore vinoso manus

inficiunt: In caulis summitate flores sunt lutei, in pappo protinus abeuntes. Sapor totius plantæ aqueus est, vt vulgaris Senecionis. Nasctur in quercetis, locitque non admodum siccis, sed humidis interdum & in pratis.

SENETIO SIVE ERIGERON CÆRVLEVS, aliis Conyza cærulea.

Descript.

Senecio hic subinde magnitudine, felicius aut infælicius solum nactus, variat, aliàs sesquipalmaris, aliàs plusquam dodrantalis: radicibus fibrosis, albicantibus, gustu nonnihil aromaticis: ex quibus caules surgunt multi, tenues, striati, rubentes, hirsuti, ramosi, medulla alba pleni: folia integra, nec vsquam dissecta crenataue, lanuginosa, inferiora quidè vncias ferè duas longa, lemunciam lata: superiora vt breuiora ita angustiora, vtraque sapore acri & aromatico: capitula quam in Senecione vulgari longè crassiora, canaliculata, tomentosa, nonnihil rubentia: florum foliola dilutiore purpura tincta sunt, modicum obtinente papposo tomento exalbido in luteum vergente.

Tinctio in flor alter Trago Trago lib. 1. cap. 49. Tinctorius flos alter (in Histor. germ. das ander scharthen blumen geschlecht Scharthen Germ. dicta,) Tinctorii floris genus alterum, primo (Asteri attico purpureo) Tom. II.

haud absimile, sed per omnia magis extenuatum, & nigricantius, flore lanuginoso, instar Horū Hieraciorum in auras euanescente.

Dodon. gall. Erigeron 3. Gall. tierce espece, de Senecion, verum Erigeron & Senecio Theophrasti. Lat. in fol. Erigerum 4. cito quoque canescens, cauliculis tenuibus, dodrantalibus, parum hirsutis,

Verum Erigeron Senecio Theophr. Dod.

ex obscuriore rubore subnigricantibus: foliis angustis, paucis, mollibusque: flosculis in ramulis eminentibus, pallidè luteis, citissime ac non modò eodem die, sed sæpè intra horæ spatium in papposam lanuginem abeuntibus. Gein. in fine Hist. Cordi Conyzoides cærulea, heydnisch wundkrant, (θεοφραστου dixertis) Dentellaria quorundam. Eidem de hort. Dentellaria nostra, Conyzoides quædam herba.

Conyza des carulea Gesn. Dentellaria.

Tabern. Icon. Conyza cærulea: Histor. Blaw Sürwurz. Cur Tabern. non amplius Conyzam appellat?

Tab. not.

Quum essem Tubingæ Fuchsus vocabat Conyzam minorem.

C. Bauhin. Phyt. Conyza 14. siue cærulea. Flos tinctorius alter Tragi in tractu Rheni in quibusdam pratis, Iuniperorūque nonnullis colliculis ac montibus prouenit: Iulio & Augusto mensibus colligitur, posteaque venundatur, qui tinctoribus tantum in vsu est. Erigerum 4. Dod. lat. siue 3. gall. in viginosis ericetis, quædoque in siluis macro & sterili solo nascitur. Senecio siue Erigeron cæruleus, siue Conyza cærulea etiam multis in locis prouenit, circa Montbelgardum.

Conyza cærulea. Locus Tempus.

ASTER EX VETERIBVS.

CAP. IX.

Aster ἄστρος (qui apud Dioscoridem ab aliquibus inter notha Asteriscon, ab aliis Bubonion, à nonnullis Hyophthalmon, à Dacis Rathybida, à Romanis Inguinalis herba vocatur) est virgultum lignosum (ραβδον ἑυλωδης, virga lignosa ραβδία ἑυλωδης vet. caulis lignosus Marcell.) strem habens in cacumine purpureum, aut luteum [πυρρῶν ἢ μέλιτων,] Anthemidis capituli modo diuisuris incisum per ambitum (ἀστροειδης, vndique πολυχιδης vet. Quidam ἀστει χείον ευλαριον σενωῶν) foliolis stellæ modo radiatis. Quæ verò caulem circundant folia, oblonga sunt ac hirsuta (vet. aliqui tota sequenti periodo carent vsque ad προδιστα ῥιζοζεν.) Exestuant stomacho, oculorum & inguinum inflammationibus, sedique prociudæ illiciti auxiliatur. Aiunt & id quod in

Aster Atticus Diosc.

Diosc. ἑυλωδης ἑυλωδης.

T T T

flore purpurascit ex aqua potum, angina laborantibus, ac plerisque comitialibus opitulari. Prodest verò flos recens ac etiam dum humidus, inguinum inflammationi adhibitus. Si verò aridus sinistra laborantis manu decerpatur, & inguini adalligetur, dolore liberat. Posteriorum Græcorum reliqui addunt: Nasci inter petras, locisque asperis, ac stellares huius radios noctu splendere &c. quæ cum superstitioni aliquid contineant, nec in antiquissimis optimisque inueniantur, vt minimè Discoridea, reiciimus.

Aster, inquit Plinius, ab aliquibus Bubonium appellatur, quoniam inguinum præsentaneum remedium est: cauliculus foliis oblongis duobus aut tribus: in cacumine capitula stellæ modo radiata. Bibitur aduersus serpentes. Sed ad inguinum medicinam sinistra manu decerpi iubent, & iuxta cinctum alligari. Prodest & coxendicis dolori adalligata. Sic Plin. lib. 26. cap. 5. euarians aliquantum a Dioscoride, qui de serpentibus & coxendicis dolore nihil habet: sicut Plinius, de oculorum inflammatione, anginis, & comitali morbo nihil tradit.

Diosc. Scra lectio.
Πορφύρεον αὐτὴν ἢ μύλων legunt Serapio, Orbasius, Ruellius, Cornarius, & Anguillara. At Cordus, Marcellus, & Matthiolus, loco disiunctiuæ particule, ἢ, copulatiuâ, &, reponunt. Existimant enim idè genus Asteris hic describi, quod floris foliola, quæ quidem capitulū ipsum ambiūt, habeat purpurea, medium verò capitulum luteum. At Sarrac. & rectè nostro iudicio duo Asteris genera floris colore distincta depingi existimat, quorum vnum illa eadem floris foliola habeat purpurea, alterum lutea: nam in vtroque genere quod medium floris locum tenet, citra controuersiam melinum seu luteum visitur.

Inguinalis herba.
Foliorum in flore Inguinalis herbæ numerus, positura, & forma, quibus stellæ modo radiatur cognominem stellis, vulgarem alioquin & in sepibus nascentem herbam fecerunt. Vfus deinde medicorumque cætus vtilem inguinibus cognitam in græcis Bubonium, in Latinis Inguinalem. Atticus autem Aster, quod ibi frequentior quàm alibi prouenire creditus sit, appellatur. Huophtalmum etiam quidam vocauerunt hanc plantam, quasi Suis oculum, quod totus eius flos animalis illius oculum referre videatur.

Bubonium. Huophtalmos.
Asterem Atticum Herbarios hodie partim Aspergulam vocare, Germ. verò Sternfraut/ autor est Cornarius. Nunc, quod monendum videtur, Asterias siue Stellaria nomen est multis plantis commune. Hoc enim nomine donantur Bubonium, Coronopus, Alchymilla, Cardui genus Theophrasti, Myacantha (Carduus nostras stellatus siue Calcitrapa, de qua lib. 26.) Perdiciis quoque alterum genus à Plinio Astericum quasi stellare nominatum. Præter has omnes sua est Monspelienfis Asterias siue stellaria, quæ à nobis inscribitur Rubia parua cæruleo flore, de qua lib. 36. H. n. g.

Stellarie nomē equiuocum Carduus stellatus.
Asterem Atticum esse censet Virgilianum Amellum Matthiolus, [de eo dubitat meritò Gesnerus, cum adhuc sub iudice lis sit, aliis affirmantibus aliis verò negantibus,] de quo ille ita Georg. 4.

*Est etiam flos in pratis cui nomen Amello
Fecere Agricola, facili quarentibus herba:
Namque vno ingentem tollit de cespite syluam
Aureus ipse, sed in foliis, quæ plurima circum
Funduntur, viola subluet purpura nigra.*

Æquiuoc.
Præter nostros Asters, quorum magnam conquisuimus varietatem, quosque mox ordine re-

censuimus, plantæ aliæ occurrunt non pauca, quibus Asteris nomen ab aliis inditum.

Conyza enim marina Dalechampii appellatur à Lobelio Obs. & Ic. Plant. & Hist. Lugd. Aster conyzoides Gesneri.

Conyza marina Dalech.

Sic quoque Conyza media à Lobel. Obseru. & Schvencfeldio Aster Atticus luteus nominatur.

Conyza media.

Apud Cord. in Hist. pl. lib. 2. cap. 62. pro Atere Attico, & sub eius titulo malè apposita figura Chamæli aurei quorundam.

Apud Tragum Chamæmelū eranthemum nominatur Aster Atticus flore medio luteo.

Chamæmelum aureum quorundam Chamæmeranthemum.

Crithmum tertium Matthioli Lobelius in Obs. Asterem Atticum marinum cognominat.

Sed & Tripolium, Turpetum Serapionis cognominatum, à Tabern. apud Vvirsung. Aster marinus nuncupatur.

Est Aster Hermol. Barb. lib. 4. coroll. 734. vulgò Stella dictus, hunc H. n. g. lib. 17. Pedem leonis & Alchimillam vocamus.

Pes leonis Eringsum.

Aspergula Dodonæi, siue Hepatica Stellaris, multis vulgò censetur Aster Atticus. De hac dicemus lib. 36.

Asterem Atticum vel etiam Asteriscum Arabum interpretes, & Pandectarum author Mathæus Syluaticus cum Eryngio confundunt: alij Alibium etiam vocant.

Alibium.

Theoph. Golius in Onom. Asterem Atticum ab aliis Vuam lupinam vocari tradit. Sed Vuam lupinam siue Herbam Paris non esse Asterem Atticum est manifestum. Asterem quidam dicunt, sed non Atticum multi.

Herbam Paris.

Considerandum an Asterion Pausaniæ possit esse Marrubium album, inquit Tragus. Idem Tragus Asterij nomen Cannabi etiam tribuit.

Marrubium Spondilium Imperatoria.

Spondilium inter Spurias voces, Corn. Dodon. & Gesnero testibus, Asterium cognominatur. Astericum (Imperatoria) non est Meum, inquit Brunfels. Tom. 2. p. 18. in Corollarijs. De Imperatoria lib. 27. H. n. g.

Parietariam à nonnullis Astericum vocari patet lib. 23. cap. de Parietaria.

Hermolaus est testis Coroll. 680. Capita Papaueris Asteriscos Græcis appellari. Vide lib. 30. caput de Papauere.

ASTER ATTICVS PURPUREO & albo flore.

Aster Atticus qui creditur, caules habet cubitales & sesquicubitales, renes, teretes, duros, hirsutos, subrubentes, foliis amictos oblongis, acuminatis, asperis & pilosis, interdum crenis paucis incis, sapore subaromatico & subamaro ac siccante: caules circa fastigium in sur-

Descriptio

in furculos diuiduntur quibus flores insident amœni, radiato Bellidis maioris positu, sed colore violaceo, (Dod. cœruleo purpureo,) aut albo, disco medio fuluo, in pappos facessente: radix tenuis transuersa iacet, à qua multæ demittuntur fibræ, sapore amaro nonnihil aromatico & calfaciente, quidam aiunt nonnihil Caryophylli respiciente: semen paruum sublongum, Inrybo non multum dissimile. De hoc autem ait Tragus. Flos tinctorius primus, tinctoribus spirentibus Scharrenkraut dicitur.

Hunc Florem tinctorum 1. vocat Tragus, & Chamæmelum tertium, & tinctoribus Spirentibus Scharrenkraut dici tradit.

Matthiol. Lac. Castori, Fracast. Camer. ad Epitom. Matthiol. Schvvenckf. Lonic. Cordo. Dodon. gall. & Lat. Guiland. Euch. Rœsslin. & aliis passim Aster Atticus. Fuch. Aster Atticus purpureus. Gesn. de hort. Aster Atticus Fuchsi. Bened. Aret. Aster Atticus Fuchsi flore puniceo. Camer. hort. Aster Atticus flore cœruleo: ad H. Germ. Matthiol. Aster Atticus 1. Bubonium, Inguinalis. Lacuna Asteris Attici 2. species. Thal. Aster Atticus cœruleus. H. Lugd. Aster Atticus Matthioli. Wirsung. Sternkraut, Aster.

Aster Att. Fuchsi. Inguinalis

Aster purpureus

Clusio Aster Italarum & Fuchsi: Is autem iconem habet quam Lobel. Obs. & Icon. plant. ponit nomine Asteris Italarum.

C. Bauh. Phyt. Aster 3. 1. apud Matth. siue cœruleus (flore cœruleo, Camer. hort.) vulgaris duplicis differentia, qui enim maturius floret, minus altè assurgit, quam qui serius: deinde habetur latifolius & angustifolius. Item: Aster 4. siue montanus luteus. Vna planta.

Nomina linguarum

Aster Atticus vocatur græcè ἄστρον ἄττικόν, ἢ βοκωνιον, ἢ ἀλιθιον, nonnullis Inguinalis, Asterio, Asteriscon. G. Megerkraut / Scharrenkraut / Bruchkraut / & Sternkraut / wagsstrow. Belg. Sterckcruyt. Gall. Petite Espargoutte, seu petit Muguet. H. Bobas, & Estralla-da.

Locus & tempus

Nascitur asperis, incultis, collibus & conualibus variis in locis, florens Augusto: semine maturo Octobri.

ASTER ATTICVS MONSPELIENSIS
purpureus angustioribus folijs.

Descriptio

Cognatus est Asteri Attico Fuchsi, caulibus rectis, cubitalibus, teretibus, hirsutis: per quos folia crebra glabra, neruola, Linariae folijs magnitudine & forma respondentia: flores in frequentibus pediculis, aliis palmaribus, aliis vncialibus umbellam mentiuntur, Asteris Fuchsi similes, paulò tamen minores, violaceis in

ambitu folijs, disco luteo, qui in pappos resoluuntur. C. B. Phyt. Aster 14. siue Tripolii (Tripolii flore etiam dicit Lobch. in icon.) variegato flore.

Tom. II.

Asteris Attici Fuchsi species angustioribus folijs florens apud mare Monspelii à me visa tempus, mense Septembri.

ASTER ATTICVS LUTEVS, SUPINUS, spinosus.

Aster hic supinus, est cauliculis multis ab vna radice prodeuntibus donatus, humi magnè ex parte diffusis, striatis & hirsutis: folijs numerosis, superiori panè similibus, sed paulò viridioribus: singuli rami durum & foliosum sustinent cauliculum, in quo flos luteus circinata rotunditatis, Buphthalmi aut

Descriptio

Chrisanthemi æmulus: quo evanescente, calyculi in adeò dura & lignola capitula euadunt, vt vngue vix frangi possint, atque semen, quod in iis continetur & firmiter inhaeret, eximi.

Clus. Hisp. Aster Atticus supinus siue secundus: Hist. post. Aster 2. supinus. Dod. de purg. in append. ubi eadem icon quæ apud Clusium, Aster Atticus flore luteo: eandem habet iconem Lat. in fol. pro Astere Attico supino siue 3. Lob. Obs. & Hist. Lugd. [cui & Aster humi iacens,] Aster Atticus supinus Clusii. C. Bauhin. Phyt. Aster 2. siue luteus supinus. Camer. hort. Aster Atticus repens Clusii.

Aster Att. sup. Clus.

Aster Att. fl. luteo De. donai.

In Germaniæ, Italiæ, Galliæ, & Bohemiæ asperis & incultis reperitur locis, in syluis, in collibus, nec non etiam in pratis: florens Iunio, Iulio & Augusto.

Aster auricomus glaber latifolius folionem rigido.

Non penitus omni pilo caret, verum tam breuè tamque raram, tam per folia, quam per caulem habet, vt visus vix capiat: adnascuntur autem alternatim folia, caulem pinnis complexa, vnciâ circiter lata, tres longa, nonnihil in ambitu sinuata: ex quorum vniulcuiusque sinu palmaris circiter emicat pediculus, florem plerumque vnitum, aliquando binos sustinens, aureo intenso colore micantem, magnum, Tragopogonis lutei æmulum, disco luteo, denso extrinsecus agmine obuallatum foliorum viridantium, læuium, acuminatorum, tantæ longitudinis vt ipsum florem interdum superent. Collegit in campestribus & squallidis quibusdam prope Lupi montem Cherlerus Gener meus.

ASTER PURPUREVS MONTANVS.

Asteri montano purpureo radix satis crassa, longa, nigricans, fibrata, in plura diducitur capita, ac se propagat: ex quorum singulis

Tttt 2

Descriptio

emergit *coliculus* vnus palmaris, rarius dodrantalis, interdum etiam cubitalis, hirsutus, paucis *foliis* vestitus, in summo *florem* gestans, maiore quam vulgaris purpurei Asteris, catera similem, foliolis cæruleis purpureisue luteis veluti oculū stellatim ambientibus, quem in pappis appensum *semen* sequitur: folia circa radicem multa, pilosa, vnciam vnā, duas, aut tres longa, semunciam lata, per extremum rotunda. Autore Camerario interdum globuli tumentes villosi prope radicem adnascuntur foliolis, estque omnino minor vulgaris Aster.

Synon.

Camer. apud Matth. Germ. Aster Atticus minor, hirsuta vesiculā quæ adnasci solet, *Flein Sternfraut*: In epit. eiusdem, Aster Atticus cæruleus Alpinus.

Deser. Clus.

Clus. Pann. Aster Atticus quintus: hist. post. septimus, Austriacus quintus, Aster Alpinus cæruleo flore, siue septimus.

Locus & tempus.

C. Bauh. phyt. Aster 13. siue montanus cæruleus magno flore. H. Lugd. Aster purpureus montan^o. Oritur herbosis Austriacarum Alpium iugis. Floret Iulio. In hortos translata sub finem Maii & Iunio floruit Clusio, subsequens deinde hiems abstulit & corrupit: ex earum enim stirpium est genere, quæ cultura vix mitescere volunt. Aster purpureus montanus Dalechampii in fabulosis, aridis, & perflatis montium tumulis ac cliuis gignitur.

ASTER MONTANVS FLORE
luteo magno hirsutus, quibusdam
Oculus Christi.

Descriptio

Geniculatum veluti incedit oblique acta *radix*, nigricans, crassiuscula & capitata, fibras satis longas & numerosas demittens, ex pluribus disparatis capitibus subinde in vnum coeuntibus conflata: *caules* complures ex supina radice pedales & maiores surgunt, nonnunquam pal-

mares tantum, pilis obsiti: *foliis* vestiti superius raris, frequentibus vero terram proxime, tomentosis, albidis, vncias tres vel quatuor longis, semina. latis, ex principio angusto valde viroso: *flores* in ramulorum extremis eminent singulares, magni, aureis in ambitu comantes foliis, disco concolori, foliis flori circumiectis albidis, euanescentes in pappos.

Synon?

Lobel. Icon. plant. Aster montanus hirsutus. Tabern. Icon. & hist. iconem habet ex Lobelio non nihil mutatam pro Aster montano luteo femina, *Berg Sternfraut weiblein*. Hist. Lugd. Aster luteus, Oculus Christi minor. Item Aster Atticus Penç. Nostra icon facta est sicuti & descriptio ad siccam plantam, in qua flores minus paruli, quos expansos esse oportebat: fortè Lobeliana facta ad plantam diligentius siccitam.

An Conyza maior altera Thalia?

Casp. Bauhin. Phyt. Aster 11. siue luteus montanus hirsutus: An Conyza maior altera Thalia? Item: Aster 12. siue luteus montanus hirsutus alter. Idem fortè cum præcedenti.

Aster luteus, siue Oculus Christi minor Hist. Lugdunensis in fabulosis tumulis & aridis nascitur quæ Lugduno itur Viennam. Aster Attici genus flore luteo magno, hirsutum reperi inter Nemaulum & Auenionem prope tres insignes & antiquos pontes du Gab.

ASTER ANGVSTIFOLIVS
luteus.

Pvlchrum est Asteris genus, *caule* gracili, rigidulo, *foliis* æquabili graminea angustia pal-

Descriptio

maribus aut minoribus, acuminatis, nervosis, & maxima ex parte glabris, viridibus, sine pediculis vllis, dense stipato: cuius surculis singuli impositi *flores* maiusculi, lutei, Calthæ vel potius Conyzae mediæ Montpelienſium, cui congener videtur, aut Britannicæ Lugdunensium, calyce squammato ex viridi

incano, hirsuto.

Clusio in Pannon. est Aster angustifolius quartus, qui pingit & describit.

C. Bauhin. Phyt. Aster 7. siue luteus angustifolius.

In vmbrosis montium vrbi Viennæ vicinorū pratis, in ipsis etiam collibus herbosis, atque in siluula ad Danubium sita paulò supra Eberstorf arcem Imperatoriam, primo cum semisse ab vrbe Vienna miliari, copiose crescit. Floret paulò serius posteriore.

ASTER

ASTERI MONTANO HIRSVTO MAGNO
flore, siue Oculo Christi similis si non idem,
siue Conyza tertia Clusii.

Descriptio

Est nobis planta ex Agerianis stirpibus siccis prædictæ à nobis descriptæ plurimum accedens, si non eadem, sed fortè variâ ratione loci: *folia* priora sunt pede longiora, ex angusto longo pediculo vix vnciam lata, figurâ Scorzonæræ foliis accedentia, albican- tia, villosa, potissimum internâ parte, tactu laui: *folia* verò

per caulem breuiora, & breuioribus pediculis, candidiora: *flores* similes, quibus orbis ex foliolis luteis, in medio apices ex tomento emicantes, exterius calycis squammæ siue foliola albican- tia: flores tres in nostra planta, vnus maior. Ex proportione partis quam habemus, videtur hæc plâ- ta cubitalis. Icon autem eadem quæ Conyze Austriacæ Clusii: vtrique bene conueniens.

Floret Iunio: ac in locis siccis & aridis, herbi- feris tamen nascitur: Clusius.

C. Bauh. Phyt. dicitur Conyza 6. siue Panno- nica.

ASTER TERTIVS PANNONICVS CLVSII
luteus folio hirsuto Salicis.

Descrip.

Caulibus est villosis re- retibus, dodrâ- te altioribus, per quos alter- natim nascun- tur *folia*, nullis subnixa pedi- culis, Salignâ circumscripti- one, venosa, pi- lis obsita, se- mûcia latiora: nonnunquam angustiora, vnciam vnam aut tres longa, le- uiter in acumè desinentia: *flos* summo insidet cauli, Calthæ par, luteis per

ambitum foliis, concoloribus in umbilici æquo- rum fibris, calyce est hirsuto, viridante, folio- so. Resiccatis floribus, inquit Clusius semen exiguum in capitulis remanet, quod maturum cum pappo à vento discutitur: *radix* fibrosa ad- modum.

Clusio Pannon. Aster Pannonicus tertius: In Tom. II.

post. Hist. Aster lanuginoso folio siue quintus. C. Bauhin. Phyt. Aster 6. siue luteus hirsuto Salicis folio: quandoquidem autem suspicamur Camerarium apud Matth. in Hist. Germ. hunc quo- que depingere sub titulo Ein ander Sternfraut mit gelben blumen: Alius Aster flore luteo: Et in Epit. eiusdem, pro Astore luteo flore, aliorum Conyze species: nos assumpsimus iconem Camerarii: verum ne quis fallatur lubet eius de- scriptionem addere quæ eiusmodi est. *Caulis* profert mediocres per quædam interualla radi- cis repentis & se propagantis ab inferiore par- te demissis fibris rectis, quæ aliquantulum odo- rata sunt, sapore aromatico modicè ad Cinna- momi saporem accedente, subacri. In summis caulibus duos vel tres ramulos habet, quibus flô- res lutei disco in medio apicibus conferto insi- dent, qui tandem in pappos abeunt. *Folia* per caules alterna hirsuta nullo pediculo duab. quasi alis eisdem amplectuntur. Nascitur in saltu- bus.

Aster lu- teus hirsuto Salicis fo- lio C. B.

Aster luteo flore Ca- meraris. Icon. Desc. Cam- les.

ASTERI MONTANO PURPUREO SIMI-
lis vel Globulariæ.

Tota pul- chella est planta ex Ageri stirpibus siccis: *radice* nigra, crassa, pro pro- portione pusille herbæ, cuius *cauliculus* qua- tuor vnciarum foliis alternis vestitus latius- culis, vnciam & semis longis, in- ferioribus ex longioribus pe- diculis quibus- dam vncialibus, aliis duobus & semis culmo paulò latiori- bus, in obtusam

Descriptio

extremitatem desinentibus: *flos* summo cauli insidet vnica, staminib. multis glomeratus, simi- lis Globulariæ quæ Aphyllantes dicitur: *folia* ac- cedunt ad folia Asteris montani purpurei, sed angustiora & delatiora, nec ita hirsuta viden- tur, lectores rem poterunt diligentius perpêdere si eis similis occurrat planta.

BRITANNICA CONYZOIDES, QVIBVS-
dam Aster Pannonicus Clusio.

Britannicam Dioscorid. voluit non nemo dô- ctus, Conyis & Asteribus cognatam plantâ, cubitalem, *radice* obliquâ, repente, fibrosâ, acri, cum aliqua aromaticitate, *caule* incano villosò, in alas aliquot circa lummum diducto: *foliis* ma- ximis quidem sesquipalmum longis, duas vncias latis aut amplioribus, reliquis palmum circiter longis aut breuioribus, semunciam latis: vtrif- que longa, densa, canaque lanugine subtus pu- bescentibus, sapore amaro præditis, citra vllam adstrictionem quantum possum animaduertere: *flore* Helenii sed minore multò, luteo disco in pappos auolante.

Descriptio

Plant. Icon Britannica Gesnero & Lugdun. Icon Lobeliana non placet, nec etiam Dalecham-
pii, cui nec descriptio quæ est in Hist. Lugd. lib. 9.
cap. 67. ea enim potius facta est ad descriptio-
nem Dioscoridis quam ad ipsam plantam, quod
facile agnosceret, cui nota fuerit planta quam tra-
dit Dalechampius, nec nos in ea agnoscentes astric-
tionem: ac displicet tribui huic Britannicæ no-
uas vires non expertas ab ipso Dalecham-
pio, sed ex persuasione vana. Considerandum an hæc tra-
datur à Clusio Pannon. nomine Asteris Pannoni-
ci primi, & in post. H. l. 4. c. 7. Asteris 3. Austriaci 1.

An Aster montanus prægrandi flore Helenii,
Lobellii?

Tabern. Icon. & Hist. Aster montanus luteus
mas, berg Sternfraut Mannlein. Descriptio il-
lius desumpta, vt ipse fatetur, ex Lobel. interea
mutata icon, pro more consueto, licet non de-
monstret vbi viderit plantam, nec notam aut vi-
sam censemus: Cæterum Britannicam Conyzoi-
dem fortè pingit Icon. & hist. pro Conyza, quæ
non displicet pro hac, quamuis aliam plantam in-
telligat, nempe mediam siue tertiam de qua pau-
lò post agemus.

C. Bauh. phyt. Aster. 10. vel luteus magno flore.

Lobelius hanc magna copia nasci tradit Lug-
duni ad mœnia & intra pomeria. peninsulæ her-
bidis amœnæ, quam alluunt & determinant duo
flumina: hinc Rhodanus ab Oriente, illinc Arar
(quæ vulgò Sone dicitur) ab Occidente: & vo-
cant vernaculè *Aynez*. Nos obseruauimus pro-
uenientem Lugduni à Ayno, florentem Octobri.
Montbelgardi etiam nobis visa non longè à S. Su-
fanna pago & alibi, florens Augusto.

BACCHARIS VETERIBVS.
CAP. X.

Baccharis, vt eam describit Dioscorides, her-
ba est fruticosa (*θαμνώδης*, quæ vox in vulg.
exempl. deest.) odorata & coronaria (*κυβακηκός*,
vet. quidam,) cuius *folia* aspera magnitudine inter
violam & Verbascum (*ἰσὺ φλόου*, Ald. ἀμπέλου) me-
dia: *caulis* angulosus, altitudine cubitali, propa-
gines adnatas habens (*παραφυόσσας*, Matth. suspica-
tur legendum *παραφυλλόσσας*) flores purpurei sunt,
subalbicantes, odorati, (Car. addit *λίπαρά*)
radices Veratro [Elleboro] nigro similes,
quibus odor (vet. quidam addit *ἀόδο*)
est cinnamomo proximus. Solum amat asperum
minimèque humidum. Radix in aqua decocta cõ-
uulsis, ruptis, euerfis, seu ex alto præcipitatis, spi-
randi difficultati, tussi veteri (Vet. addit, *κεφαλαλ-
γίας*) Jac vrinæ difficili auxiliatur. Menses quoque
pellit, & contra serpentium morsus vtiliter ex vi-
no propinatur. Subdita vnica è tenellis radici-
bus partus extrahit. Decoctum verò puerperis in-
sidentibus vtile. Vtiliter quoque in diaspasmata
[diaspasmata sunt res in puluillum detritæ vt com-
modè inspergi possint] inferitur, quippe quæ ma-
gnam habeat odoris gratiam. Folia vt potè quæ
astringant (*πὸ δὲ φύλλα στυπία*). Sic Aegineta Bac-
charis folia astringendi vi prædita agnoscit: at
radici vim obstructions aperiendi, menselque &
vrinas ciendi tribuit: capitis doloribus adhibita
profunt, itemque aurium inflammationi, ægilopis
incipientibus, & mammis à partu inflammatis
atque etiam erysipelatis. Cæterum & ipse odor
somnia gignit.

Plinius præter ea quæ à Diosc. mutuatus est

dicit ad vnguenta olim commendatam fuisse:
quosdam errore crasso Bacchar rusticum Nardum
appellasse, cum alia sit herba sic cognominata,
quam Græci Afaron vocauerint. Quosdam e-
tiam Perpentam vocasse.

Galenus in Simplicibus Baccharim præterit.
Sed in glossis Hippocraticis *βακχαίς λυδίων πικ-
ρῶν* exponit. Vsurpat Hipp. lib. de natura muliebri,
ὅτι πικρὰ ἐστὶν βακχαίς ἢ ἑλαίων λευκῆν, inquit.

Paulus ex Dioscoride transcripsit, Baccharim
esse herbam odoratam, similem Cinamomo, Co-
ronariam, acrem. Cuius radix decocta ab obtu-
ratione liberet, & vrinas ac menses moueat: folia
verò adstringendo fluxionibus profunt.

Virgilius etiam nouit Baccharem, non solum
vt Coronariam, sed etiam vt *ἀχρὸσπαιον* fascini ex
nimia laude. Sic enim habet in Melibæo;

*Aut si vltra placitum laudaris, Bacchare fron-
tem*

Cingite, ne vati noceat mala lingua futuro.

Baccharis ignota est Officinis, sed herbariorum
vulgus, *Benedicten fraut*, id est herbã Benedicti,
siue Benedictam vocat: aliqui etiam *hendschuch*,
hoc est, Chirothecas nostræ dominæ (est hæc Ga-
ryophyllata de qua lib. 17.) appellant.

Anguill. existimat caput de Bacchari spurium
esse, & idè eximendum ex Dioscoride, Græcis
enim nullam esse herbam sub nomine Baccharis,
ac caput de Bacchare in Dioscoride idem esse cū
capite de Afaro: transpositum tamen, corruptum,
diuulsam ab aliquo sciolo, qui huic rei attende-
re debebat. Quod ad Baccharem attinet Lati-
norum, nihil se certi scribere posse: cum Vir-
gilius nihil de eius forma dixerit, Plinius autem
describens Combretum dixerit simile esse Bac-
chari: vnde patet Baccharim eius differre ab ea
quæ Diosc. Baccharis habetur.

Contrà sic Lobel. & Pen. in Adu. Licentiùs a-
buruntur Lectoris patientia, qui istud caput è
Dioscoride quasi spurium expuctum volunt &c.
Labes hæc profecta è fragmentis Crateuæ, vbi
Baccharis Dioscoridis Afarum vocatur & descri-
bitur. Quod quidem nos monet, sedulam appel-
lationum perpendionem nequitiam neglectui ha-
bendam esse accuratis viris, veri fidis venatori-
bus.

Monspelij quæ Baccharis vulgò creditur est no-
bis Conyza maior Matthioli. Ex Ruellio non
potest intelligi, quam plantam lib. 3. cap. 37. pro
Bacchari herba fruticosa intelligat per D. Mariæ
Chirothecas, existimamus tamen eadem esse cum
sequenti. Eorum opinionem, qui Baccharin di-
cebant Digitalem purpuream refellit odor puti-
diusculus. Caryophyllatam nonnulli suspican-
tur esse Baccharem Dioscoridis, verum descriptio
non conuenit plantæ. Baccharim Libani à Rau-
volfio traditam non probat Clusius, de ea age-
mus post Gnaphalia. Baccharim Germanicam ac
crispã, Ocymum minus, siue Basilicam vocat Tra-
gus. Baccharim Dioscoridis affirmaret Maiora-
nam siluestrem, ni stultè temeritatis argui se posse
vereretur Tragus. Si Matthioli Baccharis est ver-
basci species vt Aduersaria volunt pag. 245. per-
pendendum an possit esse Blattaria purpurea.
Baccharim Lonicenus, & Brassauolus ipsum se-
cutus, eam plantam magno errore esse putarunt,
quam quidam Sclaream appellant, & nos Galli-
trichum inscripsimus. Alteram Orualæ spe-
ciem [Gallitrichum silu flore minore] Baccha-
rim

Baccharis
Hipp.
Baccharis
Paulo.

Baccharis
Virgilio.

Benedicti
herba.

Benedicta.

æquiuoca.

Tab. nor.

Locus.

Tempus.

Baccharis
Diosc.

rim esse non placet Dodonæo. Baccharis, ut testatur Turnerus in Herb. Angl. par. 1. pag. 74. dicitur Officinjs Pulmonaria, quam ad Buglossum accedere scribimus H.n.g.lib.33. Violam matronalem Fuchsi albam, purpuream, puniceamque (Leucoium) aliqui Baccharin esse putant. H.n.g.lib.21. Baccharis etiam dicitur Asarum, quamuis appellatio Baccharis Asaro minime cōueniat.

Pulmonaria ad Buglossum accedens Leucoium Asarum.

CONYZA MEDIA MONSPELIENSIS, quibusdam Asteris Attici genus folio glabro rigido.

Descriptio

Conyzæ mediæ nomine innotuit Monspelienfis herba, caule pedali & pluriquam cubitali, striato, glabro, duro: folijs alternatim positis amictis, iisque duris, rigidis, neruosis glabris, pediculo destitutis, semunciam lata aut paullo latiora, tres uncias plus minus longa, acuminata, le-

uiter in ambitu crenata: flores Chrysanthemij, conspicuæ magnitudinis, lutei, è capitulo squaroso, succedente cum seminibus papposa lanugine: atque hi quidem, non secundum caules & ramos nascuntur, sed Asterum modo singuli singulorum surculorum extremis insident: radix subest longa, fibrata. Icon nostra facta nobis absentibus non placet, erat pingenda ex planta viuente, uti imperaueramus, sed picta ex sicca.

Existimamus hanc à Clusio traditam in Pannon. pro Atere Attico Pannonico secundo, & in post. hist. pro Atere quarto, seu Austriaco secundo, Atere Pann. salignis folijs quarto.

An Trago Tinctorii floribus tertium genus, das dritt Scharthenblumen geschlecht.

An Gefn. in sine Hist. Cordi pag. 216. Tinctorius flos luteus Tragi & κορυζοεις flore luteo?

H. Lugd. Asteris lutei genus aliud, pratis vdsfque locis gaudens, quorundam sententiâ Bellis lutea, aliis oculus Christi vocatus.

An Cæsalp. Asteris Attici altera species in rudibus ramosa, altior: capitulis ac floribus minoribus luteis?

An C. Bauh. Phyt. Aster 5. siue montanus luteus Salicis glabro folio: Aster montanus Lobel. Icon. p. 350.

Florentem reperi Iulio inter *Vauiaucourt* & *Dampierre* locis satis siccis ad sepes tamen. Plantarum Montbelgardii in Horto Ill. E. C. reperi etiâ inter Montbelgardum & iuxta vites montis *La Chau*, semine maturo Iulij sine. Obseruauimus etiam florentem inter Colmariam & Polweiller florentem Iunio. Frater Casp. Bauhinus misit

Aster Attic. Pann. Clusio salignis fol.

An Tinctorius flos 3. Trago?

Bellis lutea Oculus Christi.

collectam Basiliensibus montibus, nomine Asteris Conyzoidis Gefneri.

CONYZÆ MEDIÆ MONSPEL. affinis multiflora.

Est nobis, inter nostras plantas siccas vna cui manu Valeradi Dourez ascriptum est Conyza Matthioli: Hæc similis est Conyza mediæ Mœspel. dictæ: folia glabra rigida: verum per caulem admodum crebra, breuiora & in extremis minus lata denique sunt, sublonga, flores lutei quamplurimi veluti

Conyza Matthiol. Valerando

umbellam representantes, minores, duodecim supputauimus, existimamus caulem fuisse cubito altiore, satis autem crassus est: Sunt nobis similes plantæ non recordamur vnde, minores & cum paucioribus floribus.

CONYZÆ SPECIES FOLIIS virgæ aureæ.

Est nobis Conyza quedam collecta anno 1595. Iunio mense, Spira in horto Cl. & insignis Iurisc. D. Tengenagel Assessoris Camera Imperialis Spirensis stirpium seduli indagatoris, ea non parum differt à cæteris plantis quæ Asters vel Conyzae denominantur, folia enim per caules alternatim disposita, ferè similia Virgæ aureæ vulgaris folijs, quatuor vel quinque uncias longa, ex angusto pediculo longo dilatantur ad unciam vnâ, dein paulatim tendunt in acumen, eo modo quo Virgæ aurea, in iis pilos non animaduertimus, folia in superioribus partibus breuiora & angustiora: sunt ex principio lato: Caules rotundi, cubitales & sesquicubitales, in aliquot ramos diuisi, in quorum longis partibus supremis capitula magnitudinis circiter Chamæmeli lutei vulgè dicti, quæ cinguntur corona paruorum foliorum luteorum, ut cæteræ Conyzae & Asters, qualis

Locus:

Descriptio

tuor vel quinque uncias longa, ex angusto pediculo longo dilatantur ad unciam vnâ, dein paulatim tendunt in acumen, eo modo quo Virgæ aurea, in iis pilos non animaduertimus, folia in superioribus partibus breuiora & angustiora: sunt ex principio lato: Caules rotundi, cubitales & sesquicubitales, in aliquot ramos diuisi, in quorum longis partibus supremis capitula magnitudinis circiter Chamæmeli lutei vulgè dicti, quæ cinguntur corona paruorum foliorum luteorum, ut cæteræ Conyzae & Asters, qualis

fit *discus* non recordor : calix constat ex foliolis siue squammis cinereis vel albicantibus. Tiguri cum essem anno 1561. apud Gesnerum obseruaeram, ea ei dicebatur *Conyza* species, eandem reperi inter plantas siccas Valerandi Dourez cū hac inscriptione : *Conyza media* quædam.

CONIZA MEDIA MATTH. FLORE
magno luteo, humidis locis
proueniens.

Descriptio

Conyza media ad cubitum vnum aut alterum excrecit, interdum altius, caule tereti, lanugine incana obducto, lento : foliis crebris nullo ordine accrescentibus, alis vtrique caulem amplectentibus, acuminatis, rugosis, albicantibus, villosis : flores ramis extremis insident, Bupthalmi, circinata foliorum luteorum

serie disci medii orbitam concolorem radiatim ambiente, odore nullo eccellente : radix subest caulem crassitie equans, oblique ferè acta, pauculis fibris donata.

Trago, qui eam describit lib. 1. cap. 54. vocatur *Conyza maior* seu *mas*.

Calamintha 3. Fuch.

Fuch. hist. Calaminthæ tertium genus, An Anguill. epist. p. 230. *Conyza* tertia? Matth. hanc depingit in priorib. comm. in Diosc. lib. 3. cap. 119. In post. cum mag. sig. Lat. & Ital. cap. 130. sub titulo *Conyza media* (vt & Lacuna, & Dodon.) sed non describit : in Hist. Germ. Camer. & Epit. eam exhibet pro *Conyza* 3. *Mittel dūr wurtz*.

Lonic. lib. 5. cap. 100. Calamintha tertia, Geel Müntz. Item cap. 127. *Conyza media Mittel dūr wurtz*. Frustra duas figuras & duas historias vnius plantæ diuersis locis ponit.

Conyza vulg. Clus.

Gesn. de hort. *Conyze* species tertia aquatica. Lob. & Penæ Adu. vt & Obseru. *Conyza media*, Dioscoridis lineamentis affabrè congruens.

Clusio Pann. p. 526. *Conyza* tertia vulgaris frequentissima per Pannonias locis riguis, ab omnibus tertia Dioscoridis aut media appellata, quæ duplex est maior & minor.

An Conyza duplex Thalso.

An Thalso *Conyza* aquatica duplicis differentia : alterius speciei folia sunt integra & latiora, alterius paulò strictiora & profundius in ambitu ferrata.

C. Bauh. phyt. *Conyza* 4. siue maior vulgaris, *Conyza* maior Trago sine icone, *Conyza* Matth. & Baccharis Monspelienſium. Item *Conyza* 5. siue media, Asteris flore luteo, vel 3. Dioscoridis: *Cunila* tertium genus apud Plinium lib. 20. cap. 16. quæ *Cunilago*: plura habet genera *Cunila*, vt, fatiam quæ *Satureia* est hortensis : *Cunilam* montanam, quæ *Satureia syluestris*: *Cunilam* gallicanam, quæ *origanum siluestre* : & denique

Cunilaginem quæ *Conyza* est. Hæc Frater, ego *Conyzam* maiorem Tragi separo à *Conyza* Matthioli & Bacchari Monspelienſium Lobelii.

Conyza media Matth. flore magno luteo, humidis locis proueniens, Germ. vulgò dicitur *dūr wurtz* aut *donderwurtz*. Fuch. Geel Müntz. Gall. *Calament aquatic*. Hisp. *yerua de las pulgas olerosa*. Boh. *zlaty fraut*.

Nomina
linguarum

Conyza duo genera in locis humectis ac graminosis, cuiusmodi sunt margines fluuiorum, paludibus Sole exiccatis, humidioribus pratis, & ad nonnullas sepes nascuntur. Frequentissima in omnibus regionibus quas peragrauit Clusius locis riguis. Basileæ, Lugduni, Monspelii, Geneuæ & Montbelgardi obseruauimus.

Locus

Eius facultates Clusio non sunt compertæ. Vires à Diosc. *Conyza* attributas huic tribuit Tabern. atque alias : verum quum satis appareat ei non benè notas has plantas & tribus diuersis plantis indiscriminatim ascribere vires nos eas omitimus, ne cuiquam illudamus. Solent hanc *Anicula* in die Assumptionis Mariæ, vt vulgò vocant, colligere, suisque sagminibus, & quas vocant *Verbenis* adiungere, ac consecrare, aduersus Diaboli præstigias, tempestatumque iniurias, sibi persuadentes iis locis tonitrua, grandinesque minimè nocere posse, in quibus *Conyza* seruetur. Sed relictis his superstitionibus, ad alia *Conyza* genera tranſeamus.

Vires
Tab. nos.
Superstitioni

CONIZÆ MEDIÆ MINOR SPECIES
flore vix radiato.

Conyza media altera, radice ferè est vnica, spalmari aut sesquipalmari, aliàs paucissimis fibris donata, alià plurimis, nunc recta, nunc capreolorum ritu tortili, lignota, alba, insipida.

Descriptio

Caules erigit plures, subrubentes, *Conyza* media prioris breuiore, sesquipalmares & dodrantales, teretes, subhirsutos, & Gnaphalii vulgarissimi ritu cis fastigium ramosos, hoc est, vt soboles matrem superet : folia ex interuallis alternatim oriuntur, quam in dicta *Conyza* minor, Senecionis cærulei ferè

paria, vndulata ac crispa, odore remissiore, sapore ingrato : flores minores quam in Media prima *Conyza*. Nostra icon parum placet, ita sculptam emimus. An Trago *Conyza* forma Theophrasti? Inquit Gesn. apud Cordum in Hist. lib. 2. cap. 143. *Conyza* Tragi, quam hic exhibeo, vt cum Cordi *Conyze* conferatur, videtur *Conyza* minor Matthioli. An igitur *Conyza* Matthioli minor? Hanc frater C. Bauhinus sibi persuadet esse *Conyzam* Lobelii, quod facile concedo.

Matth.

Matth. mori Matth. ponit figuram sine descriptione parum artificiosam. Lacuna figuram habet Matthioli Conyzae minoris nomine. Lonic. Conyza minor seu femina, flein durwur3.

A Dodon. gall. Conyza minor tantum describitur, ac ab eo existimatur Conyza femina Theophrasti. Eadem in sol. lat. pingitur pro Conyza minima, & describitur pro Conyza tertia vel minore, Theophrast. femina: aliis Panion, vel Libanotis, vt inter nothas appellationes reperitur.

Conyza minima
sive Pulicaria Lob.
Ptyllium Cordi.
Cordi.
Lob. refellit.

Lobel. & Pena Adu. Conyza minima siue Pulicaria. Obs. pag. 187. Conyza minima, minime omnium glutinosa: perperam Conyza minor Matthioli. Ptyllium Cordi. In hist. lib. 2. c. 119. Ego existimo errore Typographi ibi positam, nec hanc intellexisse Cordum vt putat Lobel. Pl. Icon. Conyza minima.

Camer. ad Matth. Germ. sine icone: Parua Conyza Norimbergae proueniens locis humidis secus vias, depicta a Lobelio & Dodonaeo.

H. Lugd. p. 1044. Conyza minor Matthioli. Item p. 1045. Conyza minima Lobelii. Hae describitur, illa non, vna vero planta. Clus. Pann. & Hist. post. Conyzae mediae minor species, vel Conyza tertia vulgaris minor. An Thalia Conyza minima. Tabern. Icon. & Hist. Conyza minor, flein durwur3. C. Bauh. Conyza 7. siue minor flore globofo.

Locus & tempus.

Conyza mediae minor species flore minus radiato Montbelgardi abundat locis humidis, florens Iulio & Augusto ante pontem e regione horti mei. Frater Casparus Bauhinus obseruauit Basileae frequentissimam, & Monspelii vocari Herbam S. Rochi. Vbiuis Galliae, Germaniae & Angliae locis lucustribus & humentibus aruis multa. In Benardgreyen ara & fossis altero a Londino lapide fructat Lobel.

CONYZIS AFFINIS HERBA VVLNERARIA, siue Solidago Sarracenicæ tertia Trago, hirsuta.

Descriptio

Dum Lugduni medicinam faceremus Germani quidam dedit nobis plantam sunt quadraginta anni quam nos adhuc integram habemus, is autem eam curauerat deferendam ex locis supra Spiram Germaniae urbem celebrem, vt commendatam ad vlcera tibiari: in ea

sicca obseruauimus, caulem teretem villosum folia rotundis pinnis amplecti, nullis nixa pediculis, acuminata, vnciam aut palmum longa, latitudine vnciali aut semuncia angustiora, non multum dissimilia a foliis Conyzae vere maioris, nonnihil hirsuta: summum caulis fastigium in

plures abit pediculos, quorum singuli florem gerunt aureum in pappos degenerantem, calyce imbricato. Hae ex sicca.

CONYZA MAIOR MATTHIOLI
Baccharis quibusdam.

Ex radicibus multis sparsis non alte depactis lignosis, fragilibus, odoratis, amaris, & acerbis, surgunt ad cubitos tres aut quatuor alti caules, stipati, atropurpurei, cana lanugine hirsuti,

supra medium in multos ramos erectos diuisi: folia Verbasci nigri, minora, leuiter crenata, odorata, sapore acti & nonnihil amaro: flores conferti, grauius olentes, lutei, papposi, e calyculis squarrosis, mollibus, viridi rubroque versicoloribus. An Arctium siue Arcturus Dioscoridis Celsalino?

Cordus ni multum fallor hanc describit lib. 2. hist. cap. 145. nomine Conyzae helenitidis, vbi Gesnerus figuram apposuit, cui hunc adscripsit titulum, Conyza Helenitis: Eadem aut simillima videtur Matthioli Conyza maior.

Hanc Matthiolus l. 3. cap. 119. in Dioscor. pingit, traditque in Hetruria passim prouenire ac vocari vulgo Pulicariam. hanc eandem forte aliter pingit lib. 3. c. 44. ex sicca planta pro Bacchari Dioscoridis Romae a Lacuna missa. In Hist. post. Italic. cap. 130. eandem pingit pro Conyza maiore, & l. 3. c. 46. eandem Baccharis nomine iterum pingit: Anguillaram exagitant, qui putarit Baccharis caput superfluum apud Dioscoridem. Idem Epit. cum addit. Camer. Conyza. Graecis *noviza*, Italis Coniza seu Pulicaria: Germ. *Geelmünz*. Hisp. *Attadegua*: Gall. *herbe aux Pucés*. Item Hist. Germ. lib. 3. cap. 97. *Grosse Durwur3* Conyza maior seu mas. Item libro 3. cap. 43. Baccharis. Matthiolus nec Conyzam maiorem valde vulgarem, nec suam Baccharim describit: idque suo more, ego suspicor Baccharim eius non differre ab eiusdem Conyza maiore, nisi figura, quae non placet: displicet in epit. addi nomen *Geel münz*, diuersae plantae, non magis conueniens quam alia nomina: nec ea planta placet pro Conyza maiore, nec pro Bacchari, figuram etiam non arident. Cum Monspelii essem vocabatur haec planta a Monspelianis Baccharis, & olim Tubingae per praepceptorem meum Fuchsum, Conyza maior.

Lacuna l. 3. cap. 47. quamuis Baccharim siccam miserit Matthiolo, ab eo tamen resupsit figuram: & exhibet Baccharis nomine: ac iterum postea eandem cum Matthiolo pro Conyza maiore depingit.

Hanc, ait Gesnerus de hortis, Baccharim Mō-

speli existimata falsò ab Aretio. Esse enim Conyza cognatam herbam, vocatque Conyzam maiorem.

Synon. Planta nostra à Lob.in Adu. *Cynxæis* aut potius *myzæis* nominatur. In Obs. Baccharis Monspel. Aduers. 245. perperam Conyza maior Matth. & Dodonæo Conyza helenitis Cordi. In Icon. Plant. p. 574. Baccharis Monspelienfium.

Dodon. gall. Conyza maior Theophr. mas, Pulicaria & Cunilago. Germ. *dürwurtz* & *donnerwurtz*. Lat. in fol. Conyza altera, ab aliis pro prima specie iudicata.

Incenfaria
Cafalp.

Lonic. Conyza maior seu mas *Groß dürwurtz*.

Cafalp. vulgò Incenfaria, quorundam Baccharis, aliorum Libanotis sterilis apud Theoph. Mas Conyza Plinii.

Camer. hort. Baccharis Monsp. Conyza maior Match. frequens ad Danubium circa Ratisbonam.

H. Lugd.
not.

Lugd. p. 917. Baccharis Monspelienfium, Conyza maior Matthiolo. Item p. 1044. Conyza maior Matthioli. Eadem figura bis posita.

Cast. lapus

Castor. Dur. p. 144. Conyza, *κόρυζα*. Ital. *Conyza* & *Pulicaria*, Germ. *Geelmüntz* / Conyza maior. Figura non placet, nec etiam nomen Germanicum quod conuenit tertiæ eius Conyza.

Thalio Conyza Helenitis Cordi.

Hort. Lus. Baccharis Monspelienfium, Conyza maior Matthioli.

Matth. an.

Quæ à Matthiolo Conyza maioris nomine exhibetur, minimè teste Clusio Conyza esse potest, sed ad Dioscoridis Baccharim accedere videtur: eam satis ineptè Salmanticenses Heleniū faciebant, cum nullis cum Helenio notis conueniat.

Baccharis
Tabern.
Tab. not.

Tabern. Icon. Baccharis *Groß dürwurtz* quibusdam. Histor. Baccharis, quam Lonicerus describit, cuiusque Matth. meminit. Iconem habet Matthioli in qua summitas non respondet Conyzae maiori, suspicamur fictitiam.

Gerard. Angl. Baccharis Monspelienfiū *plowmaus Spifnard*.

C. Bauh. Phyt. Conyza 14. siue maior vulgaris: Conyza maior Trago, Baccharis Monspelienfium. Conyza maior Tragi est alia à Bacchari Monspelienfium.

C. B. not.
Locus
&
tempus

Nascitur spontè plerisque caduis montanis siluis: muris, secus vias, & eiusmodi locis, quemadmodum obseruauit Florentia in Castello: circa Tubingam, Monspelii [florentem mense Septembri:] Basilea [mense Octobri adhuc florentem:] Genue, Lugduni, & Montbelgardi virentem totâ hieme, etiam mensis Februarii principio, ac Florentem Iulio & Augusto.

Vires

Radice ex vino decoctam propinabant quædam vetulæ ad profligandam scabiem, in quem usum & nonnulli Monachi ex eius radice & foliis vnguentum parabant: Clusius.

CONYZA HELENITIS MELLITA incana Lobelii.

Descriptio

Caulis emittit sesquipedalem, tomentosum, incanum, ex radice fibrosa, Baccharis vulgaris non absimili; folia oblonga, Digitalis foliis affinia, inferius exalbida, seu cinericea, superius purpurouirentia, foliorum Rhapsontici instar; flores lutei, Conyzae alterius similes, multò maiores quàm Senecionis,

mellis virginei odore, sapore acrisculo, Lobel. C. Bauh. phyt. Conyza octaua siue Helenitis mellita incana Lobelio Iconum pag. 347.

Synon.

Nascitur in syluis quibusdam Artæsiæ, vnde propter raritatem in hortos aliquos translata.

CONYZA HELENITIS pilosa Lobelii

Proximè ad Conyzam helenitatem mellitam incanam accedit, foliis, radice, & floribus. In eo verò potissimum differunt, quòd & caules & folia admodum aspera & pilosa sunt: Lob.

Descriptio

Synonyma

pilosa alpina.

C. Bauhin. Phyt. Conyza 10. siue alpina pilosissima. Hæc aded pilosa est, vt quibusdam

Pilosa alpina dicatur.

CONYZA VETERIBVS.

CAP. XI.

Aliquot Conyzae speciebus traditis, superest vt ad ea eius genera veniamus, quæ ad Veterum Conyzae magis accedere videntur. Præmittemus tamen prius eorundem de iis sententias.

Præstat enim exiguum circumlustrare Conyzam. Conyza, inquit Theophr. alia quidè mas est, alia verò fœmina: fœmina quidè tenuiore folio est, & constrictiore, & in totū minor. Mas autem maior & pinguius, habens præterea verò florem splendidiorem. Fructifera verò ambo. In vniuersumque serò floret, circa arcturum aut post arcturum germinat: Grauis autem odor maris: Fœminæ verò acrior (sc. odor) Quam ob rem contra venenata utilis. Et hæc Theophrastus, ex quibus sua mutuatus est Plinius.

Conyza apud Dioscoridem quædam parua vocatur, odore præstantior: maior altera, quæ fruri-

Olea folia.
Maiores.
Flos.
Radices.
Contra venenata.
Culices,
quales.

frutice altior est, foliisque latioribus atque graueolens. Vtriusque *folia* Oleæ similia, at hirsuta & pinguis. Et maioris quidem Conyzæ *caulis* in binum cubitorum altitudinem assurgit, minoris verò pedem æquat. *Flos* squalidus (vel friabilis Sarrac.) est, lactei coloris, & subamarus, ac in pappos abit: *radices* autem superuacue. Frutex cum foliis substratu siccitque venenatas bestias fugat, culices abigit, ac pulices quoque necat. Folia vtiliter imponuntur terpentium moribus, tuberculis atque vulneribus. Flores etiam ac folia ad menses partusque pellendos in vino bibuntur: itemque contra itranguiam, tormina, morbumque regium. Eadem ex aceto pota, comitiales adiuvant. Quin & decoctum inessu vulvæ vitii medetur, mensisque purgat. Subditus autem succus abortum infert. Sed & herba ex oleo peruncta, contra rigores est efficax. Tenuior verò, etiam capitis dolores imposita sanat: (nonnulli cod. carent sequentibus ad capitis vsq; calcem.) Est & tertium Conyzæ genus, caule crassiore mollioreque, foliis mediæ inter maiore & minorem amplitudinis. Minimè autem pinguis ea est, at odore longè grauior, atque adco inuicundior simul & inefficacior. Locis aquosis prouenit.

Rigores.
Dolores ca-
pitii.
Conyza
tertia.

Galenus tria quoque vt Dioscorides, Conyze genera assignat. Conyzam maiorem, minorem & mediam. Maior & minor, inquit, similes sunt tum temperaturæ, tum facultatis, gustui amara & acres. Est & tertium Conyze genus, in locis humidioribus proueniens, vritque illis tum graueolentius, tum imbecillius. Sed primæ memoratæ tertiæ sunt ordinis exsiccando & exsiccano.

Temperamentum.

Duo, inquit Schol. Græcus, sunt Conyze genera: alia quidem agrestis: alia verò vrbana mitisue. Verùm agrestis acrior est satiuæ. Ceterum inter nothas Dioscoridis appellationes vocatur Conyza magna, aliis Cynozematites, aliis Danais, aliis Tanachion, aliis Phycos, aliis Ichys, aliis Dinolinos. Prophetis Brephoctonos, aliis Anubias, aliis Hedemias. Aegyptiis Ceti, Romanis Intybum, aut Militaris mina, aut Deliarium, aut Febrifuga. Aliis Phragmosa, aliis Mustertum, aliis Pissa. De altera Conyza, alii Conyzzam paruum vocant, alii Panion, alii Libanotida. Prophetis est Coronos.

Equiuoca

Posterior ætas circa Conyzzarum à Veteribus traditarum notitiam nonnihil laborat. Præter alias enim Conyze plantas, tradunt quandam aquaticam maximam ferratifoliam Gesnerus, Thalius, Camer. & Hort. Lusitanus, quam Virgæ Aureæ siue Solidagini Sarracenicæ angustifoliæ affinem facimus, est Lingua auis Dalechampii.

Virga aurea siue Solidagini Sarracenicæ angustifoliæ affinis.

An Conyze annumerandum sit Alisma Alpinum, Caltha Alpina Gesneri [Alisma Matthioli siue Plantago Alpina,] dubitat Harcynia Saxo-nothuringica Thalii.

Alisma Matth. siue plantago alpina.

An Senetio alius siue hirsutus est Conyza fœtida Hippocratis de qua Gesnerus hort. sub vocabulo Cotula, Thal sub titulo, Erigeron fœtidum seu maius.

An Senetio alius siue hirsutus?

Senetionem cæruleum Fuchsius cum apud illum effem vocabat Conyzzam minorem: Conyzzoidem cæruleam siue Conyzzam muralem Gesnerus.

Senetio cæruleum.

Conyza Hippocratis aliquorū, est quibusdam Ambrosia, teste Gesnero de hortis.

Ambrosia quibusdam Alypum Monsp. siue Herba terribilis.

Conyza tertia quorundam, Alypum montis Ceti Lobelii, quam Herbam terribilem Narbonensem Hist. Lugd. Hippoglossum Valentium

Clusius, Parmicæ quidam cognominant, est Alypum Monspelii siue herba terribilis.

Vulgò Connina videretur Conyza tertia apud Diolc. Casalpino, quam Atriplicem fœtidam inscripsimus.

Atriplex fœtida.

Confundit Plinius cum Origano & Cunila Conyzzam, diuersas naturæ plantas.

Origannum.

Conyza non est Thymbra sicut perperam sentit Iacob. Manlius, testibus Io. Agric. & Eur. Cordo.

Thymbra.

Perficariæ duæ species sunt, vt opinatur Tragus in disert. apud Brunfels. tom. 3. p. 277. Conyza Dioscoridis.

Perficaria.

Oliuer. de Serres in suo Thes. agr. l. 6. c. 15. confundit Conyzzam cum Pysillio.

Pysillium.

Errat Auerr. dum Harmel Offic. Rutam siluestrem vocatam Conyzzam hippocr. appellat.

Ruta silv.

Conyza dicitur Eustachio Rœsslin. de Cicuta, de qua Hist. n. g. lib. 27.

Cicuta.

CONYZA MAIOR MONSPELIENSIS odorata.

Conyza Descriptio

Conzyza maior caule fruticat sesquicubitali & bicubitali, multiplici, lignoso, rigido, hirsuto, & tactu glutinoso, Clusio, obsoleto coloris, in multos ramos brachiato: *folia* germinatione primâ inordinata, alternatim caulera amplectentia, tres uncias longitudine æquat, non totâ un-

ciam lata, obiter ferrata, adulta vix unciam vnâ longa, mollia, pilosa & glutine quodam lento viscida, ex viridi pallentia Clusio: *flores* secundum extremos ramos spicatum frequentes exiliunt lutei, Clusio rotundi. Senetioni ferè similes, in pappos euanescentes, *semine* paruo, cineraceo: *Radix* subest crassa fibrosa. Tota planta grauius odorata est.

Figura ex Fuchsiæ non est integra & melius posset depingi, desunt flores & serraturæ in foliis.

Icon.

Hanc appellat Camer. in horto Conyzzam maiorem: ad Matthioli. Germ. Conyza minor siue femina, quam alii tradunt pro Conyza maiore odore grato, quam describit Pena, quæ videtur à Clusio tradita & Rauuolfio. In Epit. Conyza minor. Ego separo Rauuolfii quia illi potuit esse nota Monspellulana: quamuis in figura quedam respondeant figuræ Penæ & Lobelii in Aduers.

Synon. Conyza minor Camer. Camer. notatur.

Dod. Lat. in fol. Conyza maior.

Lobel. & Pena Aduers. Conyza maior vera, Dioscoridis lineamentis affabre congruens. Ic. Pl. Conyza maior vera. Figura Lobelii non omnibus absoluta.

Conyza maior Dod. Conyza maior vera Lob. An Conyza 2 Anguil. Conyza magna Penæ. Lugd.

An Anguill. epist. p. 230. Conyza secunda? n. Lugd. Conyza magna Penæ. Hæc figura vt

iam dictum non in omnibus placet. Cum Conyza magna Penæ eandem tradit esse Conyzam Syriæ C.Bauh.in animadu. in hist. Lugd. quam propterea notat. Nos cum H.Lugd.diuerfas agnoscimus.Nec Conyza magna Penæ spinas habet.

C.B. not. Clus.Hisp.& Hist.post.Conyza maior, cuius radicem Plinius à quibusdam Libanotim appellari tradit. Hanc Gaza Pulicariam vertit, propter eam fortè quam illi Dioscorides in enecandis pulicibus tribuit facultatem: nam alia est Pulicaria dicta ob seminis cum pulicibus similitudinem. Hispani quidem yerua pulgera, nimirum ob similes quas dixi vires, vocant.

Castor. not. Figura quam habet Castor p.144.pro Conyza minore nullo modo est minoris Conyze veræ, imò à multis existimatur maior uti à Matthiolo.

C.B.Phyt. Conyza 1. siue mas Theophrasti, maior Dioscoridis.

Locus. Radix, autore Clusio, viuax est, multis annis perstans, quotannis novos pluresque caules proferens. Supra Olysiponem frequentissima ad collium Trago flumini imminentium radices, Murciano item Valentinòque regno, atque etiam Narbonensi agro iuxta vineas & vinearum margines. Aliquando in Belgica fœtilibus sata prouenit, & egregiè flores protulit. Solo maritimo, ut testatur Dodonæus, & austrino cælo gaudet, & circa Adriatici sinus littora, & circa Romæ & Florentiæ reperitur. In Narbonensi quoque Gallia, haud procul Monspelio, secus vias, ac vinearum margines. Conyzam maiorem Monspeliæ dictam florentem vidi mense Septembri. Passim prouenit Monspeliæ, Florentiæ etiam vidi in arce & circa arcem. Montbelgardi prouenit mihi in Horto Ill.E.C.& aliquot annis durauit.

Tempus.

CONYZA MINOR. VERA.

Descriptio

TAm hæc maiorem refert, ut qui illam norit, & hanc quoque oblatam norit, odore simili, sed vegetiore; ea minor est præcedenti, cubitū ferè alta, ut plurimum recta, quod in altera non temerè videas, ramosa. *Folia* multò tenuiora, angustiora, subhirsuta, viscida: *flores* iidem, eodemque spicato ordine, sed minores, numerosiores.

An Conyza 1. Anguil. An Anguill. epit. 230. Conyza prima, in Apuleia *Pecanale*, & aliis locis Pulicaria.

Clus.Hisp.& Hist.post. Conyza 2. seu minor, Conyza fœmina Theophr. quam Gaza Pulicariam vertit, Hanc Clusius non depingit. Gesn. hort. in append. Conyza vera minor.

Conyza minor Clusii Dod. Lat in fol. Conyza præter maiorem mediam & minimam alia minor, iis etiam odoratior, sine icone.

Lobel. Aduers. & Icon. plant. Conyza minor vera.

H. Lugd. Conyza minor vera Penæ.

C.Bauh.phyt. Conyza 2. siue fœmina Theoph. minor Dioscoridis. Floret autem cum maiore, sub Autumnum videlicet, & subinde semen profert, obseruauimus spontè Monspeli (ubi etiam Clusius) copiosè prouenientem & florentem mense Septembri: reperi in Italia inter Saleul & Montem gilbi mense Aprili, ut & Basileæ florentem mense Septembri.

CONYZA SYRIÆ QVIBVSDAM.

Plures ex eadem radice profert *cauliculos*, circiter pedem aut paulò amplius altos, quorum nonnulli sunt surrecti, potissima verò pars humi procumbit, nouasque fibras agens, subinde alios cauliculos producit: longiuscula habet oleæ *folia*, pingua, subhirsuta, satis grauis odoris, cui ta-

men suauitas quædam admixta sit: alioqui *floribus* & cæteris notis à Maiore non valdè dissimilis.

Rauuvolff. Itin. pag. 54. Species minoris dicitur *Wurzgel* [i. Conyza] Diosc. Latinis & Græcis dicta Conyza: hanc inter Icones parte 4. eodem titulo pingit.

Species minoris Conyze 2. a Diosc. Rauuvolff

H. Lugd. append. p. 20. Conyza Syriæ. huius plantæ authoris non meminit Historia, immeritò sanè.

Clus. Hist. post. Conyza minor Rauuolffii, fortè maioris genus.

Conyzam Syriacam C. Bauhin. in annot. in Hist. Lugd. non paruo errore eandem statuit cū Conyza magna Penæ.

C.B. not.

Circa Tripolim Syriæ obseruauit descriptionis autor Rauuolff. suum Conyze minoris genus.

Locus

CONYZA MONTANA MYCONI, folio Hyssopi vulgaris, villoso.

Radice est lignosa, solidâ, intus candicante, foris nigrescente, minimi digiti crassitudine, gustu aliquantùm adstringente, exsuccâ, non minus, quàm suberis cortex. Ex hac *stolones* multi prodeunt, teretes, villosi, solidi, dodrantes: in quibus *folia* tenuia, Hyssopi vulgaris, sed glutinosa Ledi modo, odore graui & viroso, & hircinum quid olente. In summo cauliculi sunt *stosculi* Soncho similes, luteoli, in pappos abeuntes. Gustu subamara est cum leui acrimonia, caput tentans.

Descriptio

Myco

Inscriptio
in rario

Myconus petrus Medicus & rei herbariae studiosus, plantam hanc pictam à foliorum florumque forma, odore & sapore Conyzae speciem esse iudicavit, & à natalibus montana cognominavit. Nascitur enim in saxosis, prae-ruptis & montosis, praesertim inter saxorum rimas, florens Augusto maxime. Caeterum, haec planta fortè in hispania perquirenda, unde Myconus alias plantas misit Dalecham-pio.

C. Bauh. Phyt. Conyza 11. siue montana glutinosis pilosis foliis.

CONYZA CAPITATE NUTANTE.

Descriptio

Caules habet plures cubitales, hirsutos, qui in varios ramulos finduntur, quorum singulis appositum folium vnum, longum, satis latum, rarius serratum, pilosum, Conyzis nonihil simile, ramuli ad florem usque robusti, rectique, per extrema in ceruicem rigidulam contorquetur, florem nutabundum terramque versus inclinatum sustinentes, ex multis seu squammis compositum, quarum medium obsident multi apices lutei, eo ferè modo dispositi, quo in Verbesinis florem ambiunt quaedam longiuscula folia viridantia stellae in morem radiata. Radices fibrosae, Hellebori nigri similes. Hanc Basileae inueni ante multos annos. Thalius in montibus apricis Soli Meridionali & Orientali obiectis.

H. Lugd. p. 1040. Hydropiper aliud Dalecham-pii.

Hydropiper aliud Dal. H. Lugd. Cannabina capitata nutantibus Casp. Bauh.

C. Bauhin. Phyt. p. 641. Cannabina similis capitulis nutantibus, quam nobis ostendit frater Iohan. Bauhinus, Verbesinae similem cum capitulis nutantibus nominans. An fortè Hydropiper alterum Dalecham-pii, Lugd.

Tom. II.

CONYZA MARINA.

Descriptio Prolixas sub terra agit radices non sine fibris in tuberosum veluti bulbum tandem desinentes. Caules statim copulsi, dodrantales circiter, emergunt, hirsuti, foliis amicti frequentibus duarum triumve uncia-rum longitudine, vix culmum latis, rigidis, neruo vnico per longum donatis: cau-

lis superius diuisus flores gestat Conyzae maioris, luteos, in pappum euanescentes.

H. Lugd. p. 1366. Conyza marina. Lob Obs. & Ic. Plat. Aster Conizoydes Gesneri Rauvvolf. Itiner. Chondrylla Diosc. altera.

C. Bauh. Phyt. pag. 216. Chondrilla 12. bulbosa angustifolia maior.

Gener Cherlerus in Gallia Narbonensi copiose obseruauit & collegit in campestribus illis iuxta Montem Lupi. In Anglia, Belgio, & agro Louaniensi iuxta Academiae pomeria. Iuxta Alepum in aruis reperitur.

Conyza marina Lugd. Aster Conizoides Gesn.

CONYZAE MARINAE AFFINIS CHONDRYLLA alia Rauvvolfii.

Descriptio Conyzae marinae similis planè est radice & floribus, folia tamen latiora, pilosioraque, magisque cinerea sunt, perinde vt Holoostii Montpelien-sis, Rauvvolf.

Rauvvolf. Synonyma Hodeporici p. 117. Chondrylla alia. Hanc pin-git parte 4. in Icon. numero 117. pro Chondrylla Dioscoridis genere alio. H. Lugd. app. p. 27. Chondrylla aliud genus Dioscoridis.

Chondrylla Dioscoridi genus Rauvvolf.

Chond. bulbosa Casp. Bauh.

C. Bauh. Phyt. p. 217. Chondrylla 13. bulbosa angustifolia minor.

Lapidosis agris circa Alepum nascitur Chondrylla Dioscoridis genus aliud Rauvvolfii.

Locus.

CONYZA ALPINA.

Ramis frequentibus fruticat, sesquicubitali rigido caule: folia alternata ferè, pediculis vncialibus & sesuncialibus haerentia, ex rotundo Vuuu

Descriptio

nonnihil oblonga, vncias circiter ternas lata, paulò longiora, modicè in acumen desinentia, profundè in ambitu ferrata, subtus incauâ lanugine pubescentia, supra virentia: flores ramulorum extremis crebri inhaerent, lutei, Chrysanthemifimiles, in pappos euascentes.

Clus. Pannon. p. 576. *Jacobaea latifolia altera*: & in *Histor. post. lib. 4. p. 23. Jacobaea Pannonica quarta*, sine icone.

An Gesnero in descriptione Montis fracti, *Conyza alpina* genus sesquicubiti aut amplius proceritate, corymbis florum luteis, fibris radicis albis pluribus & confertis, subamaris, quod à pecore non attingitur, pastoribus Boni vocatum, aliquibus *Goldfrut*?

C. Bauh. phyt. *Jacobaea 7. siue foliis rotundis, ferratis.*

Locus

Hanc cum Gesn. in peregrinatione nostra obseruauimus in monte propè *Wesen*, non longè à lacu *Tigurino*, florentem mense *Iulio*.

IACOBÆA PANNONICA FOLIO non laciniato.

Descriptio

Terna, aut quaterna, aut plura habet *folia*, latiuscula, in ambitu leuiter dentata, *caulem* cubitalè plerumque, angulosum, gracilem, per quem inordinata sparsa sunt *folia*, infimis paulò minor, at in supremo angustiora, lata basi ipsum amplectentia: in summo caule quaterni aut quin-

ni, tanquam in umbella nascuntur *flores*, *Jacobaeae* vulgaris floribus non multum absimiles, antè quàm explicentur ex atro rubescentes, sed ubi aperti sunt auri fulgore splendentes, quos in ambitu stipant quindena aut plura *foliola* per extremum incisa, supernè phœnicea, subtus verò quodammodò rubentia: ii flores maturi in pap-

pum abeunt, cui inuolutum est *semen* nigricans, oblongiusculum, vulgaris *Jacobaeae* semini non dispar: *radix* non valde magna, nigricans, tenuibus fibris candicantibus donata, sub Autumnū noua denuò folia latiora, ad veteris caulis sedem singulis annis producit. Tota planta mollicula, & quadam lanugine obsita conspicitur: amari- cantis est saporis.

Clus. Pannon. p. 573. *Jacobaea secunda*, p. 574. *Jacobaea Pannon. folio non laciniato*: *Hist. post. lib. 4. p. 22. Jacobaea Pannon. 2.*

C. Bauh. Phyt. *Jacobaea 8. siue foliis nonnihil dentatis.*

Jacobaea Pann. 2. Clusii nascitur apud *Nemethuuyuar Ill. Balthafaris de Bathyan*, aliisque *Pannoniae & Austriae inferioris montosis & caudis siluis*. Floret *Iunii initio*, & sub eiusdem extremum finem, *semen maturum est.*

H. Lugdun. not.

Locus.

IACOBÆA MARINA SIVE cineraria.

Virtus cō- similis

Descriptio

Jacobaeae cognominem hanc reddidit, natalisque locus maritimus differentiā adiunxit: prima *folia* *Quernis* similia, rarioribus fissuris minusque altis incisa; quæ postmodum ad costam vsque profundius diuiduntur, digitali ferè intercapedine segmenta laciniata

intercedente, crassiuscula, inferius cinereo molli tomento vnâ cum pediculo obsita, superius atrouirentia, nitida, & nonnulla quoque lanugine fortuita obiter respersa, sapore prædita parum grato: flores multi coaceruati *Jacobaeae*, *Melini*, in pappos tandem abeunt. *Lob. Adu. & Ic. Pl. Cineraria, Jacobaea marina, Chrysanthemum marinum, & Artemisia marina Neotereticorum. Tabern. Icon. & Hist. Jacobaea marina, Cineraria, S. Jacobs blum. Dodon. Lat. in fol. Jacobea 7. Cineraria vulgò dicta, à subalbido cinerum quorundam colore, quem refert Cinerariae nomen, quæ à nonnullis Erigeron marinum dicitur. C. Bauh. Phyt. Jacobaea 1. siue marina. Erucam cineream Lugdunensis bis pingit bisque describit p. 651. & p. 1383. quæ sanè eadem cum præcedenti.*

Hanc plantam olim vidi in horto di *S. Saluator* ad *Burgo di S. Catharina*, Vidi etiam in horto *Nicolai Ferrariensis* & à *Innocenti*:

Aegyptii, autore *Alpino*, *Artemisia albâ* (quæ illi *Achaouam*, *Cineraria*, & *Jacobaea marina* vocatur,) ad multa vtuntur, quippe decoctum ex foliis paratum ad renum vesicæque calculos pollere aiunt, nec non ad sanandas viscerum antiquas obstructions, frigiditatem, strangulationem, sterilitatem, inflationem, atque ad menses interceptos reuocandos, in infessionibus.

H. Lugdun. not.

IACO-

IACOBÆA VVLGARIS.

Descriptio

Lætius solum nacta trium cubitorum altitudinem assequitur, caule recto, rubente, striato: folia alternatim posita, Senecionis maiora, leui adstrictione prædita: flores plures iuncti, Senecionis, maiores, lutei, umbilico concolori in pappos tandem abeuntes: radix alba, fibrosa. Duas figuras ex Fuchianis ponimus non ut specie differentes, sed tantum variantes.

Synonyma
Senecio maior.
Herba S. Iacobi.
Flos S. Iacobi.
Herba Iacobæa
Iacobæa
Senecio.
Artemisia polyclonos
Flos Iacobæus.
Differentia

Jacobæa vulgaris dicitur Senecio maior, Matthiol. Castor. Lugd. Camer. apud Matthiol. in Hist. & Epit. Herba S. Iacobi, Fuchf. Casalpin. Flos S. Iacobi, Brunf. Trago. Lonic. Herba Iacobæa, Tab. Iacobæa, Dod. gall. & fol. Iacobæa, Senecio, Lob. Adv. Obs. & Ic. Plant. Artemisia polyclonos, seu Flos Iacobæus, Thal. Iacobæa vulgaris, Clusio & C. Bauh. apud Matthiol. & Phyt. vbi ei quarta est. Differentias habet, inquit, in foliis: alterius sunt instar Erucae laciniata: alterius ad Raphani folia accedunt, sed minus hirsuta.

Jacobæa vulgarem Germ. vocant S. Jacobs blumen: quibusdam S. Johans blumen, & gros creutz blumen. Belg. Sint Jacobs cruys aut bloemen: Gallis, Herbe ou fleur de S. Jacques. It. Carduncello maggior.

Nomina linguarum

In Pannoniis, Austria, vicinisque regionibus nascitur frequentissima, Iacobæa vulgaris Clusii. Iacobæa abundat passim Montbelgardi florens adhuc Septembri & Octobri: Monipelii observauit cum flore mense Aprili & Maio: Basileæ quæ itur Mouters Octobri, ab fluuium Birse intra urbem & quæ itur Brenzack/ & versus Godeltinguen prope Molendinum. Genevæ frequens est.

Locus & Tempus.

Flos S. Iacobi non solum eandem formam, sed eandem cum Senecione vires & facultates obinet, ut pro illo iure usurpari possit, imprimis autem vulneribus, inflammationibus, & fistulis medetur, Tragus.

Vires

Tom. II.

IACOBÆA LATIFOLIA.

Descriptio

Jacobæa latifolia caulem habet tricubitalem, teretem, rubentem, medullâ albâ factum, in ramos alterius instar diuisum, quorû extremis flores insident, magni, lutei, stellati, ceu vulgata, & tandem in pappum tomentum euanescentes: at folia plurimum differunt, dodrantem ferè longa, duabus vnciis latiora, serrata,

glabra, mollia, profundè circa principium secta, reliquâ & ultimâ laciniâ ad Bugulæ folium accedente: verum enimerò, quæ per ramos conspiciuntur paullo magis sunt laciniata, Artemisiæ ferè diuisura. Radix obliqua, multis fibris capillata: suspicor annum herbam.

In Sundcouia florentem Augusto obseruauit ad ripam fluuioli.

IACOBÆA PANNONICA LATIFOLIA.

Cvbitali interdum excrefcit caule, firmo, striato, quem ambiunt folia lata, rugosa, mucronata, per oras serrata, viridia, latiore basi, & veluti appendicibus quibusdam prædita, infima parte quæ caulem amplectuntur, ingrati & non nihil acris saporis: quæ verò à radice germinant,

rotundiora sunt & maiora, sed nullos appendices habent, perinde tamen serrata atque superiora: summus caulis diuiditur in aliquot ramulos, qui flores omnino luteos sustinent, Iacobææ vulgaris similes, multò tamè maiores, & ad Bupthalmi amplitudinem accedentes, maturitate in pappum euanescentes: semen obseruare non licuit: radix satis crassa & candicans, subinde fibras vulgaris Iacobææ instar, in latera expandit.

Clusio Pann. p. 574. Iacobæa latifolia Pannonica tertia.

C. Bauhin. Phyt. Iacobæa 6. siue latifolia flore Bupthalmi.

Vuun a

Locus
tempus.

Prouenit in Auftriacis Stiriacisque Alpibus:
Floret Iunio & Iulio, in hortos translata etiam
Maio.

CHRYSANTHEMVM ALPINVM
Iudenbergenſe Iacobææ affine.

Descriptio

Mltra habet secundum radicem longiuscula folia, Absinthio umbellifero, quod infra describitur, similia, crassa, pollicari longitudine, in laciniis aliquot diuisa, viridia (in nouellis tamen quadam canicis conspicitur) amari saporis: caules aliquot palmares, rarioribus & tenuibus dif-

fectis foliis ornatos, striatos, in quibus veluti umbella denum aut duodenum luteorum florum, Iacobææ vulgaris floribus non multum absimilium, & eiusdem odoris: radix crassiuscula est, multisque candicantibus fibris capillata.

Clus. Pann. p. 565. Chrysanthemum Iudenbergenſe, siue [vt in post. n. est.] alpinum i. Ad Chrysanthemi genera referendum, aut Iacobæis adnumerandum.

C. Bauh. phyt. p. 225. Chrysanthemum 2. siue alpinum foliis laciniatis: Hoc attulit D. D. Theodorus Collado Nemaufanus nunc Medicus ex helueticis alpibus.

Locus.

Chrysanthemum alpinum i. Clusii prouenit in Iudenburg, Spital, & aliis quibusdam Stiriaë iugis, cum Leacanthemo mox describendo: eodem tempore florens.

CHRYSANTHEMVM ALPINVM
Etscherianum Iacobææ affine.

Descriptio

Nuero la proxime radicem nascuntur folia. Abrotani maris foliis respondentia, dilutiore viriditate nitentia, & odore, si terantur, haud ingrato, sapore vero amaricante & minime grato: ex his caules exeunt pedales, minoribus foliis onusti, in ali-

quot interdum ramulos diuisi, qui singulos aut geminos sustinent flores Chamemelo vulgari maiores, inodoros, omnino flauos, hoc est, medium orbem luteum cingentibus etiam luteis foliis, satis latis: radix fibrosa & nigricans est, pluresque à latere spargit ramos.

C. Bauh. phyt. Chrysanthemum 3, siue alpinum foliis Abrotani multifidis.

Inuenitur, inquit Clusius, in Etscher, Snealben, Veitzalben, & celsis aliis Alpium Stiriaë iugis. Floret Augusto. Inibi etiam inuenitur Chrysanthemum Alpinum Snebergenſe, Clusio 3, [C. Bauhin. 4.] Alpinum dictum.

Locus &
Tempus.

TRAGOPOGON SIVE BARBA
hirci Veteribus.

CAP. XII.

Tragopogonis seu Terrapogonis, quem alii Comen vocant, inquit Dioscorides, caulis breuis est, folia habens Croco similia, radicem longam, dulcem (supinam addit Hermol.) In summo caule calix est magnus [ὄνη δὲ τὸ καυλὸν κέλυξ μέγας,] & eius summa parte erumpit semen nigrum (καρπὸς μέγας) à quo etiam nomen accepit. Est autem herba, quæ in cibi usum venit. Et ita Marcellus, herm. ol. Cornar. Matthiolum.

Tragopogon.
Cornar.

Hirci barbæ, inquit Theophrastus, radix longa & dulcis, folia Croco similia, nisi quod longiora sunt: caulis breuis, super quem calix amplior, & è summo vertice pappus canus grandior, à quo scilicet Tragopogonis nomen accepit: [non igitur à semine nigro vt sibi falsò nonnulli imaginantur.]

Cæterum, Tragopogon [Hirci barbæ] & Scædix à Plinio vocatur, nisi, quod suspicatur Hermol. deprauata lectio sit: is aliàs descriptionem Dioscoridis mutuatur.

Scædix.
Plinio.

Acerarium quidam olus hanc esse falsò volunt, quam vulgò Barbam petrae & in Gallia Cispadana Barbulam hircinam vocent: habetur & quæ Gerontopogonon, id est, Senis siue presbyteri barbæ dicitur, Tragopogoni fere tota similis, nisi quòd lacte manat & radice amara est, non dulci: à Nicandro Geros Pogon fortasse nuncupata. Tragopogona vocari, & in Trago pisce partem subgula eius nigricantem Athenæus autor est. Tragopogona, Galenus inter simplicia non recenset, inquit Cornarius. Et officina ostendunt falsam pro vera Hirci barbæ herbam. Tragopogon à Galeno cognominata est planta, quæ Ledum seu Ladanum dicitur, & barbæ hircina Arabibus, vt Auicennæ & Serapioni, teste Trago libro i. cap. 95. inquit Gesnerus. Amatus quantum videt Matthiolum, eam plantam Tragopogona putat, quæ Fuchsio Apios dicitur. De hac nos H. n. g. lib. 17. egimus sub titulo Chamæbalanus.

TRAGOPOGON FLORE
luteo, purpureo, ac
puniceo.

IN pratis obuius Trogapogon radice lacte turgente dulci, minimi digiti crassitudine, longa: caulis cubitalis, foliis ab imo ad summum vestitus, fere porraceis, cætinatis, caulem

Descript.

lem amplectē-
tibus : ex quo-
rum sinu rami
pronascuntur :
quorum sum-
mis insident
flores magni,
denso foliorum
radiatorum a-
gmine stipati,
lutei : qui in
pappo abeunt,
semine appenso.
Ab hoc non
multum differt
atropurpureus,
& puniceus,
sive spontaneus
cultus. Quae-
libet plantae fe-
rè pars vulne-
rata lac fundit
album, emanās,
mox in luteum
faciens, viscidum,
quod radici rectae, digi-
tali vel maiori
crassitudine, te-
nerae copiosum
& dulce cum
sit, culinis ex-
peritur : caules
inanes ramosi,
foliis multis
stipantur Por-
raceis, quae in-
terdum valde
lata interdum
tenuissima : flo-
res foliis octo
virentibus lon-
gis & acumina-
tis obvallati,
tribus vnciis, su-
perantes, qui colore sunt vel atropurpureo vel
puniceo : qui postea in pappo abeunt : quibus
adharet semen duas vncias longum, teres, striatū,
asperum, per maturitatem extremam nigricans.

perantes, qui colore sunt vel atropurpureo vel
puniceo : qui postea in pappo abeunt : quibus
adharet semen duas vncias longum, teres, striatū,
asperum, per maturitatem extremam nigricans.

Synonyma
Sassifraga.

Tea ποπόγων, Hirci barbulā, hetruria vulgò ap-
pellat Sassefrica, flore aureo: Nesciuerim [inquit
Matthiol. in prior. comm.] qua ratione ductus
negarit Hermolaus hanc Theophr. & Dioscor. le-
gitimā Hirci barbulam esse, cum illa pulchrè hu-
ius notis respondeat. sed Matthiolus iniuriam
facit Hermolao, qui de Barba Caprae Fuchsi
scribit.

Hermol.
repreh.
Hirci bar-
bulā.

Camer. hort. Barba hirci flore luteo & pur-
pureo.

C. Bauh. Phyt. & apud Matthiol. Tragopogon
1. siue pratense luteum. Itē Tragopogon 2. luteo cę-
ruleum.

Anguill. epist. 7. scribit Tragopogonem, i.e.
Barbam hirci, in Tuscana dici Sassefricam &
Barbam di prete : Patauii Herbam lissam. Cord.
Hist. Hirci barba.

Barba di
prete
Herba lissa
Hieronymi
Brunsch.
herb.

Hieron. Brunsch. magno errore Hypocistida
in hac herba nasci putauit, Ledum fortè intel-
ligens, quod à Galeno Tragopogon nominari,
iam supra ostendimus.

Tragopogonis & Gerontopogonis H. Lugd.
tres ponit figuras, sufficerent duae ac etiam v-
Tom. II.

na: si nostra Fuchsiana placuisset, secundam non
curassemus purandam : non existimarem à Tra-
gopogone distinguendam Sassefricam Itolorum.

Tragopogon alterum (inquit C. Bauh. in ani-
maduers. in Hist.) & Gerontopogon p. 1079. In
omnibus conueniunt, præterquam in radicis sa-
pore, qui in illa amariusculus, in hac dulcis sta-
tuitur. Sed idcirco duabus figuris non erat o-
pus.

Dodon. Lat. in fol. Tragopogon (vt Fuchf. Lo-
nic. & Cæsalp.) Item: Tragopogon cum pappo:
figura superflua.

Dod. nosi

Tragopogon flore luteo purpureo, ac puniceo
vocatur Græcis, *τραγοπόγων* & *κρημν*. Item & *πυ-
ραπόγων* Hirci barba, Coma. Germ. *Bocksbart/
Gauchsbrot*. Belg. *Boxbaert / Josephs bloem*.
Gall. *Barbe de Bouc*. Montbelg. *de la barbe au Loup*.
It. *Barba de Becco*. Hisp. *Barba cabruna* & *Barba
de cabron*. Angl. *Boeces beard*. Boh. *Kozy brads-
fa*. Pueri, ait Tragus, qui radice tenera adhuc
vesci solent, sicut & alias herbas, præsertim O-
xalida deuorare consueuerunt, Gauchsbrot/ qua-
si Coecycis panem, ob dulcedinem radicis vocat,
quæ si Apitiis perspecta foret, nunquam non a-
cetariis suis illam præ ceteris herbis & radicibus
infererent.

Nomina
linguarū

Panis Cœ-
culi.

Tragopogonem luteum obseruavi Monspelii
cum flore Aprili & Maio & Augusto in pratis,
Genevæ viretem in horto meo mense Ianuario,
cum flore Maio in pratis, etiā Iunio. Lugduni
copiosum in pratis : Patauii vidi mense Februa-
rio, & Montbelgardi abundat in pratis flores
Maio. Notandum omnes flores ad Orientem cō-
uerti. Tragopogon purpureum passim proue-
nit mense Aprili & Maio.

Locus &
tempus.

barba capri tenella à Belgis holitoribus ace-
tariis miscetur, ac facultatibus Condriillis adstipu-
latur, lancinationibus æstuantibus, iecori, sto-
macho, renibus & thoraci auxilio est. Estur Bar-
bula hirci prior Matthioli, hyeme frequenter
in acetariis, glutinat recentia vulnera, si folio-
rum succus vel eius stillatitia aqua splenis & at-
tritris linteolis superponatur : radix excalescit,
ac etiam primo ordine humebeat : alterius radi-
cis lacteus succus adstringit, cohibet, firmat, &
modicè abstergit, esui tamen inidonea est. Radix
cruda aut cocta esca, vel ius bibitum, vrinæ stilli-
cidio medetur, calculū expellit. Pectoris vitiis
succurrit: tussi sc. respirationi difficili, tabidis, &
pleurisi, ceu & succus eius, & aqua distillata. Sed
& vulneribus vtiliter adhibentur, & lac eius, quæ
breui temporis spatio ad cicatricem perducunt.
Aquam ex herba & radice distillata Maio mense,
remedium esse præsentissimum aduersus aposte-
mata & dolores laterum legitur apud Tragus.
Plura qui volet, legat Tab.

Vires.
Facultas
Condriilla.

Vulnera.

Vrina stilli-
cidium.

Pleurisia.

Apostema.
16.

TRAGOPOGON FOLIO LACINIATO
flore pallido, & Monspelienſe
flore luteo.

Tragopogoni radice similis tenera lactiflua,
folia priora tenuia, longa, quædam non laci-
niata, alia laciniis paruas habent, vbi primò
prouenit ex semine deciduo & locis siccioribus
cultis: in qua caules plures nascuntur cubitales,
amplexu foliorum liberi, quæ tamen satis tum
per ramos frequentia, triplo quadruplo vulga-
ti Tragopogonis foliis latiora, in crebras pro-
fundas laciniis dissecta, quæ aliquid commune
habent cum Dente Leonis : flos luteus pallens

Descriptio

qualis vulgari: at semen ad Scorzonera femina propius accedit. Fabio Colunæ de plant. nouis p. 21. & 22. Tragopogō laciniatis foliis. Anguill. epist. p. 183. Acorum Theophrast. & Herba di uenere. C. Bauh. phyt. & apud Matth. Tragopogō 3. siue laciniatū primis foliis penitus gramineis, inte-

gris nec laciniatis.

In horto Ill. C. Wirt. floret Maio, semen maturat Iunio & Iulio, quo tempore perit, nec ultra annum durat, femine deciduo quotannis se propagans. Basilea, Parauis, & Bononia etiam obseruauimus.

Locus & tempus

TRAGOPOGON FOLIO GRAMINEO
flore albo & luteo cum tantilla
purpura.

Descriptio

Foliis est minoribus, Garyophyllosum florum sylu. alborum foliis similibus, angustis & acutis: radix aliis Tragopogis similis capite capillato: caules tenues rotundi, in quorum summitatibus capitula cyano similia: ex quibus ubi aperiuntur prodeunt flosculi albi, aliis similes nisi longiores & acutiores, similes

Belli maiori [Ioanis blumen:] prouenit incultis locis humidis: floret Iunio & Iulio.

C. Bauh. phyt. p. 536. Tragopogon 5. gramineo folio, radice villola.

TRAGOPOGON HISPANICVS SIVE
Escorzonera aut Scorzonora.

Descriptio

Pedali longitudine est radix, crassitudine pollicari, lacte dulcissimo, non sine aliqua adstrictione, prægans, caulis sesquicubitalis, multis alis concavus, inanis, lanugine quadam rasili oblitus: quâ eadem inferius pubescunt folia, latiore basi caulem amplectentia, longa, Tragopo-

gonis, sesquunciam lata vel angustiora, in perquam longam angustissimum mucronem desinentia: flores insident extremis ramulis singuli,

Tragopogonis, lutei, ex calycib⁹ squamatis compactilibus, latibus: semen Tragopogonis papposum.

Matth. in Hispanica & Bohemica cum mag. fig. ca Matth. Lat. & Ital.

Scorzonera Hispanica ac Bohemice meminit, easque pingit ac Tragopogonis cogenere facit,

aitque Hispanis Scurzoneram siue Scorzoneram, quod à vipera demorsis, quam in Scurzo vocant, præsentaneo remedio auxilietur, Viperinam esse. Is non putat esse quemquam qui de ea ante ipsum scripserit: inuentam esse primùm in Catalonia Hispania à quodam seruo Aphro: qui propinato radice succo incolunes seruabat quotquot demorsi fuerant: primùm misisse siccam Ioh. Odoricum Melchiorium Trid. Reginae medicum, paulò post viridem ex Hispaniis allatam: Non multo post tempore copiosam quæ in Bohemia nasci compertum esse: &c. Non deesse autem, qui in Hispania hanc plantam Chondryllam esse censeant: sed horum sententia non esse subscribendum.

Chondryllam non est.

Gesnero de hortis Tragopogon peregrinus vel Hispanicus dici posse videtur illa herba quæ Hispanis Escorzonera, hoc est, Serpentaria dicitur, quæque depicta est in fine iconum stirpium Fuchsii edit. Antuerpiensi. Tragopogonis autem genus esse monuit Coudenbergius. In Tarraconenfi Hispania [nunc vocant Catalonia] Herba Mauri cuiusdam industriâ cognita est quam vocant Escorzoneram. Existimant eandem esse quâ olim Ptolomeus liberatus sit, vt Cardanus lib. 6. de rerum variet. prodidit, qui Escorzoneram vocat.

Tragopogon peregrinus sel Hispanicus.

Lobel. Icon. Plant. p. 551. & Obs. p. 298. Scorzonera, Viperaria.

Casalp. p. 518. Scorzonera de qua Nicolaus Monardes Hisp. quam multi existimant apud Dioscoridem Condryllam esse, sed magis videtur ad Tragopogoni genus reduenda.

Camer. hort. Scorzonera floribus simplicibus & plenis in multis locis Germaniæ, à qua Hispanica non alia ratione quàm foli & Climatis ratione videtur differre. Aliquot huius differentias Pannoniæ & Austriæ peculiare recenser Clusius.

Thal. Scorzonera tenuifolia lutea, de quo stirpis genere varia variè hæcenus statuerunt. Nā intid planta Hispanica nonnullis diei capit, deinde Scorzonera nomen ei accessit: plurimis in Germania locis reperitur. Differentias verò foliorum ratione & florum etiam euidentes obtinet, ita vt altera sit latifolia, altera angustifolia. Est etiam

etiam altera subdulci, altera amarâ radice, quâ antidotaria vi magis præditam esse existimo.

C. B. not.

Hæc eadem verba Thalii pro suis recitat C. Bauh. Phyt. qui præterea malè separare videtur suam Scorzoneram i. siue latifoliam sinuatam, seu Marthioli Hispanicam, ab eiusdem Boëmica, seu sua latifolia secunda. Matthiolus siquidem has non distinguit. Non malè quidem C. Bauh. Scorzoneram Serpentariâ quoque, quod contra venena serpentum efficax habeatur, cognominari posse diceret, sed id ipsi non donandû quod Scorzoneram & Serpentariam eandem statuât. Serpentariâ nomen de pluribus dicitur plantis. Tragopogis porro adnumerandas esse eas plantas, quas vulgò Scorzoneras vocant, nemo est, vt arbitratur Clusius, qui dubitet. In eo solum differre videntur quod illorum radix minime sit viuax, contra quam Scorzonera.

Tragopogis
et Scorzo-
nera diffe-
rentia
Locus.

Tabern. Icon. & hist. Scorzonera Hisp. Viperaria. Item Scorzonera Germanica. Miror tantam similitudinem picturæ Scorzonerae Hisp. cum Scorzonera Germ. si diuersarum plantarum. Oritur montosis locis, præcipuè humectis. Maius Scorzonerae genus duntaxat in Hamburgensi monte Pannoniæ inuenit Clusius, quodâ loco admodum herbofo, & arboribus circumsepto. Bohemicam nasci scribit Matth. in monte quodâ filuoso, vliginosoque, nò lögè à Poggebrot. Scorzonera latifolia siue Hispanica ex semine mihi feliciter Montbelgardi prouenit in Horto Ill. E. C. vbi caulem & semina pertulit, perit interdum tamen, plantæ non ferunt caulem ante tertium annum: eam etiam habui Lugduni & Geneuæ in hortis meis, primo anno non ferebat caulem: Lugdani florebat Maio, Geneuæ Iunio. Parauii obseruavi mēte Martio in horto D. Cortusii: Spire vidi florentem Iunio in cultissimo horto Clarissimi viri D. Tengenadel Assessoris.

Vires

Tota planta magni est vsus ad magnos morbos depellendos. Namque præsentaneo remedio aduersus viperarum cæterorumque venenatorum morsus ictusue, ac pestiferos morbos quoscunque, tam è foliis, quam è radice succus desumitur, præbeturque potandus: Vtilis reposita conferuæ modo ad vertigines & capitis dolores, aliquoties ꝑ̄b. in hebdomade sumpta. Comitibus item ingruente insultu mirè affectis subuenit. Cardiacis item datur & vertiginosis. Enimvero commanducata per se radix tristitiam discatit, hilaritatemque conciliat. Quin etiam lacteus radicis succus oculorum aciem acuit.

Dolor ca-
pitis
Comitiales

Oculi.

Tanta eius vis, inquit Manardus, aduersus Scorzonem, vt si eius succo tangatur, torpeat confestim: si iniiciatur in os, pereat: manibus eo succo illitis contrectatur serpens prædictus sine periculo: non enim mordet, atque adeò torpescit, vt semimortuus videatur: qui fuerit ictus, si comedat de eius radice, aut succum foliorum bibat, confestim sanatur, si inflatus iam fuerit, desidet tumor: sedantur dolores, & deliquia: si præsumatur antequam momorderit, non superueniunt praua symptomata: bibitur eius succus clarificatus, vel per se vel cum aliis roborantibus cor, aut veneno resistentibus, non solû ad Scorzonis ictum sed & ad Vipere, aliorumque serpentium: datur eius aqua distillata ad febres pestilentes & malignas: prouocat enim sudorem mirificè, vbi natura hunc motum tentat: confert ad melancholias, tristitias & deliquia: miscetur quoque epithematibus cordi conferentibus: radices condita per multos dies assumptæ, & aqua prædicta obstructions Hepatis & Lienis tollunt:

Febres pe-
stilentes.

menstruasque purgationes moliantur.

An porro similibus facultatibus præditæ sint Scorzonere Pannonicæ quibus celebrem illam & adeò decantatam Hispanicam pollere aiunt, neminem adhuc periculum fecisse arbitratur.

TRAGOPOGONIS SPECIES, SIVE SCOR-
zonera humilis latifolia.

Latiora bre-
uioraque
habet folia, quâ
Scorzonera
maior Panno-
nica i. Clusii,
Bupleuro lati-
folio, siue Ela-
phobosco Mô-
pelliano non
valde dissimi-
lia, crassiora
tamen & duri-
ora, quinque
neruis, seu ve-
nis per longi-
tudinem excur-
rentibus, di-
stincta, caru-
lei quodâmo-
dò viridi per-
mixti coloris,

Descriptio

gustu verò aliquantulum amaro & feruido: caulis inter hæc affurgit gracilis, pedalis altitudinis, striatus, raris foliis septus, cui insidet flos superiori similis, luteus, magnus: quo marcido nascitur in calycibus semen oblongum, asperum, Tragopogo simile, sed minus, in villosâ materiâ albâ latens: radix pollicaris est crassitudinis, interdum maior, longa, nigro, rugosoque cortice re-
cta, intus alba, quæ contrafacta lacteo succo maniat, successu temporis flavescente, superiore parte, hirsuta veluti cæsarie donata est, & in plura capita plerumque extuberat, ex quibus folia prodeunt.

C. Bauh. Phyt. Scorzonera 3. siue latifolia neruosa, Clusio humilis latifolia.

Hanc Clus. in monte Badensibus thermis imminente, vicinisque aliis locis, obseruauit in Austria.

TRAGOPOGONIS SPECIES SIVE SCOR-
zonera humilis angustifolia.

Firmatur
hæc crassâ
radice longâ,
nigro, dento,
rugoso corti-
ce præditâ, lac-
teo succo
plenâ, quæ nõ
nunquam su-
periore parte
in plura capi-
ta, quemad-
modum præ-
cedens, extu-
berat, crassi-
tudine mini-
mi digiti (no-
tellarum plâ-
tarum instar)
villosâ: ex
quibus multa
Vuuu 4

Descriptio

HISTORIÆ PLANTARVM.

nascuntur *folia* Tragopogo similia, firmiora tamen, breuiora, & eiusdem, cum præcedentis foliis coloris: inter ea excrefcit humilis, palmum vix excedens *caulis*, aliquot breuibus foliis septus, *cauus*, *florem* in summo fastigio ferens flauum, alteri ferè similem: *semen* deinde in longioribus caliculis, Scorfonera Hispanica semini par, minus tamen, quod maturitate, leuissimo auræ flatu excutitur, & eius arbitrio fertur.

C. Bauh. phyt. Scorzonera 4. siue angustifolia prima.

Locus & Tempus.

Hæc & sequens florent Aprili & Maio: semen interdum Maio, aut sub lunii initium maturescit.

Meminit etiam Clusius Scorzonera humilis fibrosa radice qua illi 4. C. Bauhino verò quinta dicitur.

TRAGOPOGONIS SPECIES SIVE Scorfonera maior angustifolia subcæruleo flore.

Descriptio

Frequentia huic sunt *folia*, longa, Tragopogi foliis minora & angustiora, inter quæ cubitalis assurgit *caulis*, *cauus* quidem ille, sed firmus, durus, viridis, aliquot oblongis foliis septus, & suprema parte in binos aut plures ramulos diuisus, ferentes in longioribus calycibus *florem* Scorfonera Angustifolia

floribus non dissimilem, nisi quòd paulò minor sit, & coloris ex cæruleo purpurascens, iucundi odoris, pastillorum è benzoino confectorum nidorem quodammodò æmulantis, sed fugacis admodum: sena deinde, octona, aut plura in singulis calycibus *semina*, Scorfonera seminum æmula, quæ matura, cum suo pappo à vento excutiantur: *radix* singularis, minimi digiti crassitudinem æquat, denloque, foris nigricante, & rugoso cortice obducta, suprema parte hirsuta, & villosa, quæ vulnerata, succum exstillat in titidò lacteum, deinde fuluescentem, gustu primum gummoso, postea aliquantulem acri: viuax est, vt reliquarum radices, vetustate crassior euadens, & superiore parte in plura capita subinde exuberans.

Clus. Pannon. p. 639. Scorfonera Pannonica 5. Hist. post. lib. 5. p. 139. Scorfonera angustifolia elatior pannon. 4. Scorfonera maior angustifolia cæruleo flore.

C. Bauh. Phyt. p. 538. Scorzonera 6. siue angustifolia subcærulea.

TRAGOPOGON SPICATUS

tenuifolius

Tragopogon spicatus Histor. Lugdunensis,

radice, fo-
liis, caule ge-
niculato, simi-
lis est reliquis
Tragopogi
generibus, nisi
gracilior *cau-*
lis est, *radix*
tenuis, *folium*
angustius, *flos*
autem luteus
maximè dis-
crepat, & qui
spicatum coa-
ceruatus sit.

C. Bauhin.
phyt. pag. 536.
Tragopogum
4. siue spica-
tum luteum.

VIRGA AVREA VVLGARIS latifolia.

Genicula-
tim hu-
ius incedit *ra-*
dix, obliquè
per terram a-
cta: fusca, fre-
quentes di-
mittens fibras
albicantes, sa-
pore aromati-
co: *caules* re-
cti & rigidi,
duos aut tres
circiter cubi-
tos alti, striati,
subhirsuti,
medulla fun-
gosa farcti: *fo-*
lia tum à ra-
dice, tum in
caule, & hæc
quidem alter-

natim, longis pediculis appensa, interdum nullis aut perquam breuibus donata, quorum quæ ima sunt, palmum ferè lata existunt, duos circiter longa, superiora minora, atrouirentia, vtraque hirsuta & per ambitum serrata: *flores*, tum in summo caule tum pediculis peculiatibus ex foliorum alis exortis, frequentes insident, Doricæ vocatæ floribus similes, lutei, magnam partem staminei, in pappos euanescentes.

Virgam auream vulgarem latifoliam multi Solidaginein Sarracenicam, heidnisch wund-
fraut/ appellat. An autem hæc vera sit Solidago Sarracenicæ asserere non vult Matthiolum. Is in post. comm. Ital. & Lat. cum magn. fig. quam vulgò Virgam auream vocant Herbam Iudaicam & Paganam cognominat, atque eius flores non esse similes Camomillæ, vt Fuchsius in suo herbario pinxerit. Negat præterea esse villo modo Sideritin primam. Non existimo ego Matthiolum nouisse discrimen inter Solidaginein Sarracenicam & Virgam auream: reprehendit figuram Fuchsii, quum tamen planta quam pingit, ei nota non sit: præterea eius figura, quod folia attingit minùs probanda videretur: meritò dixit se nolle

Matthiolum.

nolle asserere, an sit vera Solidago Sarracenicæ.

Fuchs. not.

Virga aurea, inquit Gesn. de hortis, vulgò ab Italis dicta, nominatur à Fuchsio Solidago Sarracenicæ (latifolia, vt ab ipso nobis præsentibus appellabatur.) Verùm præceptor Fuchsio hac in parte assentiri non possum, quum hæc duæ plantæ non parum differant.

Hist. Lugd. p. 1272. Virga aurea Matthioli. Itæ: Virga aurea Dodonæi. Duæ figuræ eiusdem plantæ.

C. Bauh. Phyt. Virga aurea 2. siue angustifolia. Hæc sæpè sine crenis vel saltem minis cõspicuis, aliquando folia circum minutissimè serrata: foliis oblongis, aliquando subrotundis.

Nomina

Virgæ auræ hæc planta nomen inde accepit, quòd ramuli floribus grauidi, auricolorem virgulam referant. Belg. Gulde ronde. Gall. Verge d'or. Sunt qui Leucographia Plinii autument. Solidago & Consolida ab aliis à viribus denominatur.

Locus & tempus

Copiosè prouenientem vidi Geneuæ. Basileæ cum essim obseruauit copiosè florentem Octobri in monte Mouters, & in monte propè Krenzaef, mense etiam Augusto florentem in monte propè Leurach.

VIRGA AVREA SIVE SOLIDAGO SARRACENICA latifolia serrata.

Descriptio

Triplò latiora huic quàm iam dicta folia, longiora, cæteroqui similia, perinde vt caules ramique: at verò flores lutei, papposi non secudum ramulos spicati, sed summis extremisque umbellam quodammodò effigiantes hærent.

Hist. Lugd. p. 1271. Con-

solida Sarracenicæ maior: item p. 1273. Virga aurea altera Lobelii. Duas figuras vnius stirpis existimo duobus diuersis capitibus descriptas.

H. Lugd. not.

Differ. C. Bauh.

Casp. Bauhin. Phyt. Virga aurea 3. siue latifolia serrata: Reperi in monte Rosberg propè Masimünster florentem Octobri: Frater Casp. Bauh. in Basileensi monte Münchenstein.

VIRGA AVREA ANGVSTIFOLIA SERRATA, siue Solidago Sarracenicæ.

Virgam auream angustifoliam hanc voco, ad alterius differentiam quæ foliis latioribus prædita est: quarum vtraque à Virga aurea vulgari diuersa est. Hæc itaque, de qua nobis sermo, bicubitalis & tricubitalis est, caulis striatis, glabris: ex quibus alternatim folia nascuntur palmum & sesquipalmum longa, vnciam vnã aut duas lata, similia ferè foliis Salicis auricu-

latæ, Doricæ instar per ambitum crenata, sed tenuiora, glabra, non hirsuta vt in vulgari, sapore quodam aromatico prædita, calidiusculo: flores non secundum caulem, vt in Virga aurea vulgari, sed extremis furculis vt in Doria, vt umbellam quodammodò mentiantur, lutei, foliis longiusculis, ternis vel quaternis constantes, staminibus in pappos resoluendis mediũ obtinentibus.

Trago, Dodon. & Fuchsio, Herba fortis, quibusdam etiam Cartaphylago & Filago, cum, inquit Fuchsius Cartaphylax dicendum esset cuius nec descriptio illi conuenit.

Descriptio

Herba fortis. Herba fortis.

C. Bauhin. Phyt. est Virga aurea 4. siue angustifolia serrata cuius aliam adhuc speciem esse asserit longioribus foliis.

H. Lugd. p. 1270. Consolida siue Solidago Sarracenicæ à coniungendis vulnerum labris à Sarracenis & Turcis ita dicta: Herba fortis Gall. Consouilde & Consolide Sarrazine. Duas figuras habet, vni titulus Solidago Sarracenicæ Fuchsii, alteri Solidago Sarracenicæ Lobelii.

A me collecta est in monte Rosberg propè Masimünster, & plantata in Horto Ill. E. C. florens Septembri, ac etiam Octobri.

Virga aurea angustifolia serrata, C. Bauh.

Herba fortis. H. Lugd. not.

VIRGÆ AVRÆ SIVE SOLIDAGINI angustifoliæ affinis Lingua auis Dalechampii.

Lingua maior duorum aut trium cubitorum, caule striato, cauo, per quæ ex longis interuallis alternata folia Solidaginis Sarracenicæ non multum absimilia, sine pediculis adnata, palmum aut sesquipalmum longa, semunciam circiter lata: in ambitu serrata, in acutũ mucronẽ desinentia, & subtus veluti tomento obsita: supremus caulis in furculos crebros diducitur, atque hi rursus in pediculos, in quibus flores lutei Solidaginis Sarracenicæ.

Descriptio

Lingua ma-
ior H. Lugd.
Conyza
max. ferrat-
ifolia. Cam.

H. Lugd. p. 1037. Lingua maior. Camerario in-
ter icones Hircyniarum stirpium fol. 3. Conyza
maxima ferratifolia.

An Lob. Icon. Plant. p. 347. Conyza Helenitis
foliis laciniatis? Gesn. hort. Conyze aquaticæ
Species. Thal. Conyza aquatica maxima ferrat-
ifolia. C. Bauh. phyt. Conyza 12. siue palustris
ferratifolia.

Locus &
Temper.

Non placet à Dalechampio reponi inter Ra-
nunculi genera cū quibus nihil commune habet.
Ante triginta annos plantæ caulem cum foliis
non floridum reposui, vbi collegerim non recor-
dor. Siccam etiam habui à Richnero.

ALISMA SIVE DAMASONIVM
Veteribus.

Alcea. Acy-
ron. Lyon.

Aλισμα, quod alii Ἀλκυον, alii Δαμασσανιον, alii
Ἀκρον, alii Ἰσον vocant, teste Dioscoride,
folia habet ἀπὸ τῆς ῥίζης similia, angustiora tamen
& ad terram deflexa: Caulis est cubito altior, ha-
bēs capitula thyrsi specie, (quidam ἐστὺν οὐκ ἴση,) flo-
res sunt tenues, albi, subpallidi, radices μέλαρος
ἰσκέλευ, tenues, odorata, acres, subpingues:
Amat locos aquosos. Radix drachmæ vnius aut
duarum pondere pota cum vino, comoda est
his qui Leporem marinum vorarunt, & quos
Rana rubeta momordit, & qui Opium hauserūt.
Item ad torsiones [τῆς βίβης] & dysenteriam, tum
per se, tum cum pari Dauro pota. Conuenit e-
tiam conuulsis & ad vteri affectiones. At ipsa
herba aluum fistit, & fetus reducit, & impolita
tumores (οἰδηματὰ) mitigat.

Meminit & Plinius lib. 25. cap. 10. Alismatis &
quidem duplicis: alterius laciniolis angustis fo-
liis, alterius maioribus foliis, vtriusque in syluis,
cætera quæ habet sunt Dioscoridea. Eius in cal-
culo expellendo vires se casu expertum esse tra-
dit Galenus, in dysenteria autem minime.

Acquiouca

De Alismate siue Damasonio, magna inter
Auctores controuersia: alii Plantaginem: alii
Calceolum Mariæ; alii Digitalem: alii Men-
tham græcam: alii Auriculam vrsi, alii Priu-
lana veris, alii Bifolium maius & minus: alii
Plantaginem aquaticam: alii Saponariam: alii
Lilium conuallium: alii Halimum: alii Elle-
borinen: alii Costum hortensem, alii Alisma
Monspeliensium, siue Doriæ de qua iam: alii
aliam plantam statuentibus.

ALISMA MONSPELIENSIVM
siue Doria.

Descriptio

Obliquè fertur radix, crassitudine digitali, al-
ba, multas longas ab inferiore parte fibras
dimitens, concaua, vbi in caulem excreuit, sapo-
re aromatico & amaro, caulis trium aut qua-
tuor cubitorum est altitudine, rectus, simplex,
concauus: cui alternatim sine pediculo folia ad-
nascuntur, Lepidii foliis accedentia, non
neruosa vt sunt Plantaginis aquaticæ, quibus e-
tiam sunt longiora, acuta, crenata, pinguis, prio-
ra folia habent aliquid simile cum plantagine a-
quatica, non tamen sunt ita lata, nec neruos se-
cundum longitudinem habent, cum pediculis
sunt cubitalia. Sunt sapore Angelicæ aromatico,
sed remissiore, amaro: caulis fastigium in ali-
quot diuiditur surculos, qui flores sustinent Iaco-
bæ luteos, sed minus foliosos, in pappos abeun-
tes. Sculptor noster malè pro ferraturis veluti
pilos in icone nostrâ demonstrat.

Gesn. hort. p.
286. Virga au-
rea, fortè Pana-
ces Chironium
cui Lapathi fo-
lium tribui-
tur, nisi id po-
tius Doria circa
Monspelium di-
cta sit.

Synonyma

An Lobel. &
Pena Aduers. p.
124. Norbonen-
sium Dorea qua-
si aurea, quam
perperam Doriã
vocant: neuti-
quam Doriã duci
triremū, quasi
exotica huius
reperitæ laudem
verè asserūt her-
barii quidam.

An Theophr. Panax Chironium
& Plinii Pharnaceum. Figura Aduers. non pla-
cet. Lobel. Obl. p. 258. Ic. plant. p. 297. Herba Do-
ria. Item Icon. plant. p. 277. Herba Doria Narbo-
nensis.

Camer hort. Dorea herba vtraque maior &
minor ad Consolidam auream accedens.

H. Lugd. p. 1273. Dorea siue Herba aurea Nar-
bonensium Penæ, vulgò L'herbe Dorée. Item Li-
monium aliud.

C. Bauh. phyt. Virga aurea i. siue maior, vel
Doria, id est, aurea.

Alisma siue Damasonium quod quidam Mons-
pel. diiudicant, habeo in in horto Ill. E. C. viuaci
radice quod floret Iulio & Augusto, semen
maturum Septembri; Vidi etiam Monspelii Ma-
io florentem ad fluuii ripam prope Castel-
neuf: vt & Patauii: Tiguri florentem Iunio in
horto D. Gesneri qui Doriã appellabat. Ferrar-
iæ in horto monasterii S. Dominici.

Locus &
Tempus.

TRIPOLIUM MAIUS ET MINUS

Tripolium
vocat hodie
quidam
herbam mari-
timam, cubita-
lem & sesqui-
cubitalem, ra-
dice fibrosa he-
rentem: folia
ad Limonii
maioris folia
accedunt, stri-
ctiora, longi-
tudine ferè pa-
ria, neruis re-
ctis Plantagi-
neis donata,
glabra, nullo
ordine per ra-
mos crescen-
tia: caulis fa-
stigium ramo-
sum flores gerit
surculorum extremis hærentes,
purpureos cæruleosue, qui in pappos euanescent.
Tripolium, [ait Dioic.] folia habet Isatis, attamen

Descriptio

sum flores gerit surculorum extremis hærentes,
purpureos cæruleosue, qui in pappos euanescent.
Tripolium, [ait Dioic.] folia habet Isatis, attamen

men crassiora: caulem palmarem & superna parte diuisum. Eius flos ter die colorem mutare perhibetur, [Id fieri posse, inquit Lobel. & Pen. in Adu. lubet credere, cum videamus e natura officina multo mirabiliora euenire:] ita vt mane candidus, meridie purpureus, vesperi puniceus aspiciatur. Radix est alba, odorata, calidi gustus.

ca, siue venenis resistentia medicamenta.

Ceterum Tripolium, Turbith Serapion is, radix alium non ciet decocto & succo pota ait Lobelius. Sed ego cum non intelligo, Si Tripolium quod exhibet, alium non cit non erit Dioscor. Tripolium quod $\chi\tau\iota$ κοκκίας ὑδ' ὀρ' ἀγχι.

Lob. redar. gniur

EVPATORIUM ADVLTERINVM. CAP. XIII.

Plin. hallucinator.

Reperio (Matth. verba sunt) in historia Tripolii non parum hallucinatum esse Plinium libro 21. cap. 7. vbi turpiter Tripolium cum polio herba confundit, adeo vt asserere non dubitauerit, polium ter in die foliorum mutare colorem. Id quod de Tripolii floribus tradidere tum Dioscorides,

tum Antiquorum reliqui.

$\tau\epsilon\tau\alpha\pi\lambda\alpha\iota\sigma$, inquit Dodon. gall. vocatur Latine Tripolium, Arabicè Serapioni capite 330. Turbith, sed non est Turbith Mesue aut Auicennæ, quidam vocant *Camomille bleue*, vel *Marguerite bleue*, quæ tamen nomina non conueniunt. Fabulosum est [ait etiam quod à Dioscor. adscribitur, tradi nempe vno die ter colorem floris eius mutari: & manè album, meridie purpureum, vesperi $\phi\alpha\epsilon\nu\epsilon\upsilon\nu$, id est, phœniceum. Sed tamen tres florum colores vno die reperiri posse, veritati haud repugnat. Nam cum flores omnes, non simul, sed particulatim & sensim perficiantur, tres facillè contingit florum colores obseruari: incipientium nempe, completorum, & deficientium. Nondum patentes aut completi subpurpurei sunt: perfecti patentisque, quales scripsimus: deficientes papporum candidam ostendant lanuginem.

Camer. hort. Tripolium à Lobelio depictum. C. Bauh. Phyt. Tripolium r. siue maius. Item Tripolium z. siue minus. Nascitur, inquit Dioscor. apud Dodonæum, Tripolium locis maritimis, quæ vnda alluit, recedensque demittit. Ac talibus quidem in Belgii quibusdam maritimis nostrum reperitur: vt in Zelandiæ insulis. Neque videlicet in mari, neque in sicco, sed locis, quæ æstus mare alludit, recedens, resuens, retroque commens deficit. Translatum ad hortos diu tinè viget, sed luxurians grandescit, & in fibras radices commutat. Æstiuis mensibus flores facit. Scitent hæc, teste Lobelio, Narbonica & Anglica littora & fluminum crepidines, quas refluxus & maris æstus inundant, vbi ferè nulla alia herba comparet. Frequens in littore Veneto.

Temperã. Tripolii radix, vt Galenus ait, gustanti acris est, & facultate calida in tertio excessu. Dioscorides radicem in vino potam duarum drachmarum pondere per alium aquam ducere refert: itemque vrinam. Conciditur etiam ad alexipharma-

Aquam & Srinam ducit.

Quarum Arripas accolit adulterinum Eupatorium, insigni proceritate datum, trium, aut plurius cubitorum altitudine gliscens, caule recto, tereti, tomentoso & in viridi purpurante, medullâ albâ pleno, gratum & aromaticum odorem, cum inciditur, spirante, multis alis concauo:

Descriptio

folia per interualla disponuntur, sed ex eodem ceu genicula plura exeunt in vnum pediculum coeuntia, veluti in Cannabe, cuius foliis similia sunt satis, oblonga, acuminata, per ambitum serrata, pilosa, sapore amaro: flores in muscariis glomerati, meris ferè staminulis constantes, ex albo purpurascunt, in pappos tandem facientes. Radix subest fibrosa, alba, non ab simili cum foliis gustu.

Trago Herba S. Kunigundis dicitur, quam Officinæ hactenus pro Eupatorio non sine errore vsurparunt.

Herba S. Kunigundis.

Dodon. Gal. Pseudohepatorium mas, Eupatoire bastard mase: in officinis non sine magno errore pro Eupatorio vsurpatum: Doctis recentioribus Eupatorium aquaticum, aut adulterinum, Belg. Coning himnecruyt/herz claueren & Bolesenscruyt mannefen. Dod. lat. in fol. Vulgare siue adulterinum Hepatorium vulgi, Eupatorium nonnullorum, Eupatorium adulterinum Fuchsi, Cannabina plerorumque à similitudine foliorum Cannabis, Terzola Baptistæ Sardi existimata.

Pseudohepator.

Eupator. aquat.

Cannabina multis Terzola Sardo Cannab. aquatica!

Lobel. Aduers. pag. 227. Aquatica Cannabina Eupatorium dicta mas, quod permulti Pharmacopœi, Belgæ præsertim, Eupatorium Auicennæ foliis Cannabinis præditum vocitant. Obseru. pag. 284. & 285. Cannabina aquatica planta, Eupatorium dicta; Officinis Galliæ Eupatorium cannabinum. Officinis Belgii perperam Eupatorium Græcorum. Icon. Plant. p. 528. Cannabina aquatica, siue Eupatorium mas.

Eupat. cannabinum

Amato in Dioscor. lib. 3. enarr. 163. Cannabis filu. & non, vt multi rentur, Eupatorium. Item lib. 4. enarr. 44. Eupatorium Auicennæ, quod ait falsò Ruellium apud Dioscoridem Hydropiper esse credere.

Cannabis. filu amato; Ruell. err.

Merito Cord. in Dioscor. lib. 2. cap. 191. Ruellium à veritate aberrasse scribit, quod falsò vocitatum Eupatorium Hydropiper esse iudicet. Adolph. Occo in pharm. Eupatorium Auicennæ

(ita quoque vocat Rob. Constant. apud Amat.) Kunigundis herba & Origanum aquaticum. Castor. Durant. p.177. Eupatorium vulgare & Auicennæ, iis in fine herbarii aliam habet figuram quæ melius placet. Anguill. epist. 14. Eupatorium Auicennæ non verum.

*Eupat. A.
sic. Matth.*

Matth. in prior. comm. Lat. Eupatorium Auicennæ inscribit: Euchar. Roelin. Eupatorium. Harchio in Ono. pag. 38. Eupatorium Auicennæ, foliis Cannabinis. Monach. in Mef. dist. 6. cenf. 189. Pseudo seu Adulterinum Eupatorium.

*Eupat. A.
vabum.*

Fusch. hist. Eupatorium adulterinum, *Eupatoira des Arabes*. De compos. medic. Eupatorium alterum, Eupatorium Auicennæ, quod pro vero & Græcorum Eupatorio vsurpari non debet: sed eo vtendum vbi Seplassarii Auicennæ medicamenta construunt. Cæsalp. Eupatorium vulgò, Thallio pag. 85. Pseudohepatorium mas, seu Hepatorium Auicennæ quorundam: Camer. hort. Eupatorium Auicennæ siue aquaticum.

*Pseudohepat. mas.
Eupator. Auic.
non videatur esse.*

H. Lugd. p. 1053. Eupatorium vulgare, quod vero Dioscoridis Eupatorio ferè omnes substitunt, non rei ignoratione, sed maiorum virium obseruatione, & experientia ducti, quas etiam ipsa aspectu insignis planta, foliorum amaritudine & odoris præstantia, satis præ se fert. Igitur propter amicas hepatis vires, fortè & ob folia Eupatorium vocauerunt, verius Pseudoeupatorium dicendum.

C. Bauh. phyt. Eupatorium 1. (2. apud Marth.) siue cannabinum. Tabern. Herba S. Kunigundis. Schvv. Eupatorium adulterinum, Origanum palustre, Cannabina aquatica: Circa scrobium, tiuulorum, ac stagnantium aquarum margines, fluiorum ripas, aliisque vlginosi, subinde & in veteribus ac humentibus muris nascitur: Amat aquosa & vicina aquis loca, non tamen rigari omnino postulat. Iulio & Augusto floret ac viget: radix restibilis est; sed caules foliaque hyme intercidunt. Obseruati varijs in locis, vt Lugduni, Genuæ, Monspelij, Bahleæ, & Montbelgardi.

*Vires &
Temper.*

Herba viribus insignis; quamuis ab Antiquis silentio fuerit prætermissa. Amaranthidis quidem est gustus, odoris non minus tamen suavis, quàm Agrimonia odorata, cui viribus proximè accedit, ac nonnullis in affectibus excellentior est. Obesæ nimis naris erant, te-

ste Lobelio, qui fœtere eam dicitabant. Radicū minorum seu fibrarum eius incisarum pugillus in vino decoctus, colatus & potus, Gesnero per per horam post, aluum semel mouit, postea verò vomitum duodecies ferè cum magno labore: ita vt Ellebori albi instar purget, sed longè facilius & tutius, profuit sanè plurimum, magnâ pituitæ copiâ euacuata. Gustu vehementer amara est, inquit Fuchsius, vt calidam & siccam esse in secundo ordine aut in medio tertii non sit dubium. Haud dubiè hæc herba astringit, expurgatque, & quæ in venis est crassitiem incidit: Potes obstructions iccoris & lienis aliarumque partium corporis soluere. Hic frutex, præsertim in flore, vulnera & vlcera sanandi vires obtinet. Argentina, autore Trago, in pecoribus tantum curandis vsurpatur. Certum est vino decoctam herbam aut aquam destillatam vitiis internorum membrorum vtilissimam: Suffitu herba siccatæ venenata animalia fugantur. Aiunt ceruos telis læsos remedia ex hac herba petere. Pseudo-Eupatorium, vt apud Matthiol. & H. Lugd. legitur, calido siccoque est temperamento: calfacit, tenuat, abstergit, incidit, aperit. Ex recentibus foliis contusis succus exprimitur, & insolatus cogitur in pastillos, quorum frequens in medicamentis vsus. Confert maximè eiusdem decoctum, aut epotus succus iocinoris doloribus & alijs eiusdem affectibus ab obstructione ortis. Quare vtiliter propinatur hydropicis obstructionibus vexatis. Datur quoque succus ad ventriculi apostemata à frigiditate nata, quibus etiam prodest herba exterius illita. Foliorum decoctum auxiliatur diuternis, præsertim pituitosis, febribus ab obstructione prouenientibus. Idem vrinas & menses pellit: scabiem pruritumque sanat cum fumaria decoctum ex caprino sero: sed succus validior est, qui potus elephantiasis incipienti medetur. Flores illiti vulnera recentia & vlcera sanant. Datur idem vtiliter pecoribus tussientibus & anhelosis equis, quorum etiã dolores finit. Succus binum obolorum pondere in catapotijs deuoratus intestinorum vermes necat. Idem recens expressus illinitur commodè ex aceto & sale aduersus scabiem. Addi scribitur à Schvvencckfeldio balneis ad vteri affectus, & lixijs aduersus inueteratos capitis dolores.

Sucus.

Decoctum.

Hydrops.

Febres diu.

turna.

Menses.

Elephantiasis.

Vulnera.

Vlcera.

Pecora.

FINIS LIBRI VIGESIMI QVARTI.

Appendix ad cap. 2. libr. xxiii.

ALCEA TENUIFOLIA CRISPA.

Descriptio

A Vulgari Alcea in eo potissimum differt, quod folium habeat tenuissimè in creberrimas laciniâs tenues, crispas diuisû, aliôqui folio alterius Alceæ par. Flos purpureus magn°, conuenit cum orbiculata *seminum* subsequen-
tium placenta. An solius naturæ lusus: & an ex eodem semine proueniat præ-

cedens & hæc considerandum?

Synon. Malua querna Dens leonis

Lonic. Malua querna, Dens Leonis, Felryß/ Lowenzan. Ryff. in Diosc. Alcea altera, segmen-
tis profundioribus laciniata. Camer. hort. & Hort. Lusit. Alcea tenuifolia folio crispo.

An Cæsalp. Alcea quædam parua in syluis, quam ad Cannabin syluestrem reduci posse putat? An Cordo in Sylu. obs. Alcea tenuissimis foliis?

C. B. rot.

C. Bauh. phyt. Alcea tenuifolia Camerario. Has ego non duas statuo species, sed tantum vnam.

Schv. re-
preh.

Schv. Malua sylu. seu Querna, Dens Leonis, Augen pappeln/fälryß. Eodem cum priori loco natali, solummodò differens quod sub Quercubus nascatur. Schv. prauè iudicat, aliud discrimen in descriptione ostendi.

Locus & Tempus.

Collectam eundo Bessfordiam Montbelgardo, plantaui in horto Ill. E. C. obseruaui etiam circa S. Cosmum in Suntgouia: Frequens etiam in Harcinia sylua & apud Rhenum.

ALCEA VILLOSA.

Descriptio

A lceæ villosæ nomen dedit de-
sus ille villus rigidiusculus & asper quo tota planta horret. Rami palmares aut dodrantales, teretes, hirti, multi, ex radice simplice, gracili, palmari, statim exoriuntur. Folia parua, plerumque profundè in tres laciniâs serratas dissecta, lanuginosa: Flores cæ ex foliorum si-

nu quam in ramorum extremis, medii inter Maluæ syluestris repentis & erectæ flores, purpurascens, è quinque foliis compositi, è calyce magno quem componit duplex foliorum acuminatorum asperorum pilosorumque agmen; in quo succedit orbiculata *seminum nigricantium* placenta.

Hist. Lugd. Alcea villosa. C. Bauh. Phyt. Alcea 9. sue hirsuta.

Synon. Alcea hirsuta

Valerandus Dourez à quo primùm habui plantam vocabat Alceam montanam. Data mihi Argentinæ ab Agerio 1593, ubi audio in vicinia prouenire. Copiosam obseruaui & collegit Gener. I. Henr. Cherlerus in vinetis circa Monspelium, sicioribus præsertim & in collem subqualidum elatis.

Locus

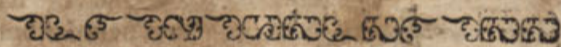
ALCEA PANNONICA CAMERARIO.

Descriptio

A lcea Pannonica cuius semen communicauit Clusius, minutius vulgari, planta ipsa foliis primùm exit nullam diuisuram habentibus, rotundis, crenatis, postea in caulem asurgens magis laciniata profert. Hæc Camerarius.

An Alceæ genus tertium Clusio?

Huius figuram non inuenio apud Camerarium, nec in post. Hist. Clusius meminit. C. Bauh. Phyt. Alcea 4. sue Pannonica.

ALCEA AMPLISSIMO FOLIO laciniato.

Descriptio

Misit nobis frater C. Bauhinus Alceam pulchram folio amplissimo manûs expansæ ferè magnitudine, in magnas partes diuiso, glabro, in pediculis tamen pili aliqui tenuiores quam in vulgari, si benè iudicamus ex sicca, flos etiam quem misit separatû, si eiusdem plantæ est, quod nobis persuademus, pediculo est tenuiore quam in vulgari,

ac longiore vnciarum trium, folia floris qualia vulgari: calycis foliola minora, & minus hirsuta.

MALVÆ INDICÆ FORTE genus.

Ex prima navigatione in Iauam à Batavis allatus est Clusio [Exot. lib. 2. cap. 15. decimus octauus] fructus subrotundæ in plano formæ, vncialis ferè, nigro aut subfusco & leui cortice testus, in quinque partes diuiso, sub quo latebat cartilaginosis alius cortex, inæqualis & asper, ex-

Locus

Descriptio

XXXX

tuberans eâ parte quâ superior cortex diuisus, continens in singulis loculis tumescens quaternâ aut quina grana Alceæ Aegyptiæ granorum magnitudine, longiora tamen, & infimâ parte quâ cortici adhæserant angustiora, nucleum exalbidâ tunicâ tectum intus verò subuirdem, continentia, nullò manifesto sapore præditum. An Maluæ ali-quod genus? nucleus certè manducatus, lentum & viscosum quidpiam præbebat.

ALCÆA SOLISEQVA MULTIS Veneta.

Descriptio

Candidissimam sed tenuem, fibratam agit radicem: caulibus dodrante altioribus, teretibus, asperis & hirsutis: cuiusmodi sunt & pediculi: quibus appenduntur folia Alceæ vulgaris æmula, in tria segmenta sinuata subdivisa, superius atroviuentia, inferius remissius colorata, sed magis pilosa, gustu viscido & lento: flores

quàm Alceæ vulgaris minores, sed peregrina elegantia acceptiores, ex luteo herbidi, vnguis purpurantibus, quorum medium occupat cuneolus apicibus croceis & coccineis stipatus, quibus circumiicitur utriculus membraneus hirsutus, striatus, quinis thorulis à medio sursum-versum radiatus.

Synon:

- Alcea Gescaria
- Alcea Veneta
- Malua Veneta
- Alcea peregrina
- Hypecoum Matth.
- Lonic. notata
- Herba Hungarica

C. Bauh. Phyt. Alcea s. sine vesicaria. Conabantur nonnulli Trago persuadere Maluam seu Alceam Venetam eam esse stirpem quæ Diosc. Androsamos dicitur, sed errant. Existimat is eam congenerem esse vel Althææ vel Alceæ. Gesn. hort. Malua Veneta: Alcea peregrina. Hypecoum Matthioli, Maluæ & Alceæ species. Item in append. Alcea Bononiensis Volmarii. Cord. Obs. lylu. Alceæ species. Lonic. stirpium ignarus duas habet figuras, & descriptiones vnius plantæ. Harum prior est Malua Venetiana, Venediger oder Wetter rößlin. Et Herba Hungarica. Vnger frau.

Nostra quoque figura quæ etiam sculpta non placet.

Quamuis quidam hanc Italicam & Venetam dicant, tamen nusquam meminimus, aiunt Lob. & Pena in Adu. in Italia, nedum Venetis, nisi hortis vidisse. Admodum rudis est Commentator, qui Ruta folia huic esse contendit: imponit dum huic vires Opii asserit. Lobel. Obs. & Ic. Plant. Alcea peregrina Solisequa. Alcea vesicaria Dodonæo, perperam Hypecoum Matth. Alcea Veneta Tragi. Matth. in Dioscor. Hypecoum. Græc. ὑπέκοον, Ital. Hypecoo.

Camer. ad Matth. Hypecoon Matthioli; alii Alceam Venetam vel peregrinam Solisequam nominant. Sunt qui Gallicè vocent, La gloire du Monde, & Germanicè Latternblum. Hort. Lus. Alcea peregrina. Veneta Solisequa fata in horto Ill. C. Virt. Montbelg. quotannis prouenit: dudum annotari non mihi placere pro Hypecoo: Locus habebam etiam Geneuæ in horto: floret Iunio, semen maturat Iulio.

Appendix ad cap. III. lib. XXIII.

Marcell. Althæa Malua: siluestris, Brunsch. Althæa & Malua Hispanica. Camer. hort. Thal. Clus. Hort. Lusit. Althæa vulgaris. Lob. & Pena Adu. Ic. Plant. Gesn. hort. Althæa & Ibisus. Tragi. Germ. Ibisus & Malua genus. Gesn. hort. Malua agrestis genus. Casalp. Malua siluestris prima, & Bismalua. Cordo in Diosc. Althæa, syluestris Malua genus. Et Hist. Althæa, seu Malua palustris. H. Lugd. Althæa Matthioli. C. Bauh. Phyt. Althæa i. seu Diosc. & Plinii, floribus candidis, aut ex albedo diluè purpurascentibus.

Cæterum notissima hæc est Althæa titulo passim autoribus, & omni Chirurgorum vulgo, ex vnguento maximè quod de Althæa appellatur.

Debuerat autem nostrâ ætate in maiore nominis & vsus honore Althæa esse: Nec Maro quondam pecoris sui greges viridi compellere Hibisco, ex quo tam honestam Garcia illi appellationem fecerat: vt sola hæc inter omnes naturæ plantas à toto Medicinæ vsu indicaretur: Siquidem nihil Althæa Græcis aliud est, quàm si à incedendo Medicam simpliciter dicas: Quibus αλθός in Medicina pharmacum remediumque: & αλθούνην verbum mederi est: sic enim nominata est δία τὸ πολυαλθὸς ἢ πολυχρησὸν αὐτῆς autore Dioscoride, id est, quod inter primas sit vtilis, & plurimis polleat remediis. Nec aliter in Theriacis suis Nicander αλθίντα aliquid sæpè appellat. Hanc Palladius in Octobri mente Hibiscum dici testatur his verbis: Althæa h. e. Hibisci folia, vel radices, aut eius caulem tenerum decoctum, vt vinum ex molli fiat fortè, in dolium mitti asserunt. Nominatur tamen etiam Ibisus, teste Diosc. seu Ebi-

cus & Euisus ἰβίσκος & ἑβίσκος. Item Maluiscus, nomine ex Malua & Ibisco composito: Officinis Bismalua, seu Vismalua, quasi Malua viscida, & ab excellentia effectus à quibusdam Aristalthæa [αἰσθηθαιία] inquit Plinius, à Theophrasto etiam μαλάχη ἀργία [Malua siluestris:] Est enim, vt ait Dioscorides, in siluestrium Maluarum genere. Dicitur tandem quoque Dendromalache & Anadendromalache [δένδρονμαλάχη ἢ ἀναδένδρονμαλάχη] à Galenò, ceu arborea siue arborelscens Malua. Quidam olus Iudaicum appellant.

Præter Althæam Bismalua dictam, nobis hæc quoque sunt cognita. Althæa profundè serrato siue dentato folio. Althæa flore grandi Alceæ, Thuri-

Math. not.
Error quorandam
Gloria mundi
Synon.
Notissima
Hibiscum Maroni
Althæa Gude
Ibisus Ebi-cus Euisus Maluaniscus Bismalua Aristalthæa Dendromalache Anadendromalache Olus Iudaicum

Thuringiaca Camerarij. Althæa arborefcens. Althæa (species quibusdam arborea altera, vel Bryonia folio. Althæa Sida dicta quibusdam. Althæa flore luteo, quibusdam Abutilon. Appellatur etiam Abutilon Indicum à C. Bauh. Althæa. Sed & Maluam arboream nonnulli Althæam vocant. Sic quoque Lobelius & Pena in Adu. Maluam roseam Althæam faciunt. Maluam crispam, Althæam crispam & maiorem appellat Olling. apud Gesn. hort. Plurimi, inquit Brassau. decepti sunt, Alceam cum Althæa confundentes. Althæa Lobel. Clusij mihi videtur Alcea pentaphylli folio, siue Cannabisi filu. Cortusi. Althæa demum dicitur de Ocimoide inter supposititia Dioscoridis apud Cornarium de qua historia nostræ generalis lib. 29.

Althæa flore
Alcea
Arborefcens
Bryonia fo-
lio. Sida.
Abutilon.
Abutilon.
Indicum.
Malua ar-
borea.
Malua ro-
sea.
Alcea.
Alcea pen-
taphylli
folio.
Ocimoide.

Appendix ad C. IX. LIB. XXIII.

DE RHA SIVE RHAPONTICO
Veterum sententiæ.

Rha. Diosc. **Locus.** **Delectur.** **Vires.** **Exhibendi ratio.**
PA, quod alij Πόννη vocant [alij Ρίαν, Romani Πόντικον, inter spuria Diosc.] Nascitur in locis supra Bosphorum, vnde etiam adfertur, radix nigra, Centauro magno similis, minor tamen & rubicundior [εὐπροδιδίρα] quantum leuis. Optimum est quod terendines non sensit, viscosumque gustu, cum remissa adstrictione [ἀδυστηνὸς ἐλκυσ] & quod commansum pallidum est, & Crocum quodammodo colore refert. Potum facit ad inflationes, stomachi debilitatem, omnis generis dolorem, conuulsa, splenicos, hepaticos, nephriticos, tormina, vesicæ & Thoracis vitia, præcordiorum distentiones, vteri affectiones, coxendicum morbum, sanguinis sputa, anhelationes, singultus, dysenterias, cæliacas affectiones, circuitus febriles, & venenatorum morsus. Datur ad singulas affectiones similiter vt Agaticum eodem pondere, & cum iisdem liquoribus, non febrilentibus cum vino mulso: febrilentibus cum aqua mulsa: tabidis cum passo: splenicis cum aceto mulso: stomachicis ita vt est manditur ac deuoratur, nullo insuper liquore absorpto. Tollit etiam lurida & impetigines cum aceto illitum. Et inflammationes omnes diurnas diffundit cum aqua illitum ac impositum. Summa verò ipsius vis est adstringere cum aliquantula caliditate.

Rhacoma Plinio. **Radix Costo similis.** **Vires.**
 Rhacoma (ita enim vocat Plinius) affertur ex his quæ supra Pontum sunt regionibus. Radix Costo nigro similis, minor & ruffior paulò, sine odore, calfaciens gustu & adstringens. Eadem trita vini colorem reddit, ad Crocum inclinans. Illita collectiones inflammationisque sedat, vulnera sanat, epiphoras oculorum sedat ex passo illita. Insignita cum melle, & alia liuentia ex aceto. Farina eius inspergitur contra Cacoethe & sanguinem reiciendis drachmæ pondere in aqua. Dysentericis etiam & Cæliacis, si febris erant, in vino: sin aliter, ex aqua. Facilius teritur, nocte antecedente madefacta. Datur & decoctum eius bibendum duplici mensura ad rupta, conuulsa, contusis, ex sublimi deuolutis. Si pectoris sint dolores, additur piperis aliquid & myrrhæ: si dissolutio stomachi, ex frigida aqua sumitur, siue intus, siue extrâ, purulentis excretionibus: item hepaticis, splenicis, ischiadicis: ad renum vitia, suspiria, orthopnæas. Arteriæ scabritias sanat ex passo, tribus obolis potis trita, aut

decoctum eius. Lychenas quoque ex aceto imposita purgat: Bibitur contra inflationes & perfrictiones, febres frigidas, singultus, tormina, asperitates, capitis grauitates, melancholicas vertigines, lassitudinum dolores & conuulsiones.

In Rheo (teste Galeno de Antid.) quoque fraus committitur. Nam quibus in locis nascitur, simulatque euulsam est, ipsum elixant, quò succum remittat, ac tam succum vt lynerum & aquæ impermistum, quam Rheum exiccatum, vt non elixum ad nos postea mittunt. Quamobrem scientia opus est verum ab adulterino discernendi, quam facillimè consequuntur, qui suæ spontis Rheum aliquando viderint. Nam elixi pars quæ sub aspectum venit, densa per totum & compacta non est, sed rarior: & gustu tentatum saporem adstringentem, vel nullum vel obscurum remittit. Cum tamen si adulteratum non sit, vehementer adstringat. Citò tamen & ipsum foraminosum efficitur. Rheum [ait porro Gal. simpl. 8.] quidam Rha nuncupant, mistam habet tum temperaturam, tum facultatem: habet enim quiddam terrestre frigidum, ceu indicio est adstrictio: & adiuncta est quædam illi caliditas: siquidem si plusculum mandatur, subacre conspicitur. Quin etiã aëreæ cuiusdã substantiæ subtilis est particeps, quod indicat tum laxitas, tum leuitas: verum [adde minimè] & opera: ob id enim (Add. licet adstringens tamen) non tantum conuulsis, sed & ruptis & orthopnææ prodest: Sic quoque liuentia & lichenas sanat illitum cum aceto. Porro quod adstrictionis opera hand instrenua sūt, hinc discernere liceat, quòd sanguinem expuentibus, cæliacis & dysentericis: conferat: nec enim reluctatur terrestri frigido tenue aëreum, imò eò quòd deducat in altum valentioris effectus causa existit.

Meminit Rhapontici Paul. Egineta diuersis in locis. Et primò quidem de cruditatibus & vomitu in mulieribus prægnantibus, vbi dicit, bibant Ponticam radicem, quæ vernacula lingua Rha vocatur. Idem eodem lib. cap. 4. Si magis subducere volumus, de Rheo parum ammiscemus. Item lib. 7. in antid. ex corallio podagrica, & paulò post in Antidoto podagrica Agapeti, dicit, Rhei barbarici. Et tandem l. 7. sub litera Ρ. Rheon alij Rha vocant, compositum est ex terrea frigida, & tenuium partium aërea substantia, calidaque ac leniter acri. Vnde conuulsa & rupta, & erecta ceruice spirationes iuuat. Item liuida, discutiendo. At adstringendo, sanguinis sputationibus, & cæliacis & dysenteriacis prodest. Vtraque verò facultate, hepaticis.

Nunc Mesuem de Rhapontico scribentem audiamus. Rhabarbarum etiam clemens, inquit, & excellens est medicamentum, multas dotes medicamento purganti maximè expetitas complexum. Calidum siccum ordine secundo potius quam primo, substantia duplici constat, vna aquea, terrea, adstringente, corpus dante, profunda, altera aërea, & ignea (à qua rarum efficitur) superficiaria, quæ suam terream, essentiam adurendo amarum effecit, & purgatorium, & obstructa liberans. Has autem substantias macerando separatur, terrea verò adstringens remaneat. Bilem verò pituitamque illa vacuat, præcipue à ventriculo & hepate, & inde sanguinem purgat, obstructiones liberat, & affectus male natos sanat, icterum, hydropem, splenis tumorem, febres putridas, etiam diuturnas, dolorem hypochondri-

Rheum Galeno
Adullerinum

Facultates
ex Galeno.

Rhapontici
Egineta.

Pontica radix.
Rha.
Rheon.

Rheum Barbar.
Substantia

Temperamentum.

Amarum.

Evacuat bilem & pituitam.

Hamorrhag. sistit.

rum puncturum. Hac vero Hamorrhagiam pulmonum, vel aliarum partium sistit: ex casu quoque contusa, rupta, fracta, interna, & externa sanat, si eius drachma vna cum Mumia granis duobus, & rubiae tinctorum grano vno & dimidio, & vino austero bibatur. Oleum quoque eius contusis & contractis musculis, vtiliter illinitur: singultum item & Dysenteriam sanat, praecipue assum, & cum succo plantaginis & pauco vino austero potum. Rhabarbarum quoddam est Indicum, alterum Barbarum, generis nomine appellatum; tertium Turchicum, omnium ignobilissimum: Vt Indicum est praestantissimum, praesertim si recens est, & subnigrum; in rubrum inclinans: si raram, tamen graue, si fractum ex rufo & glauco, alternat: si mansum vel aliquo liquore solutum, croci modo tingit. Indigena ipsum dies quinque aqua macerant, qua siccata, trochiscos fingunt regibus. Reliquum vero etiam siccatum, sed iam exanimatum, & vi purgatrice tota, aut propè tota; priuatum, venale ad nos transmittunt. Hoc autem est densum, valenter adstringens, croci colore non inficit, contractum intus nigricat, amissa colorum dicta varietate. Innoxium est Rhabarbarum, omni tempore tutè datur, omni est ætati salubre, atque ad eò pueris & pregnantibus. Efficacius autem agit sumptum ex sero lactis, praesertim Caprii: aqua quoque Intybi, & Apij vel plantaginis cocta, & colata maceratum, idque omninò cum Spica Nardi actionem eius in primis iuuante, expressumque. Quod si ad liberandas obstructions propinandum est, vini albi puri & odori modicum macerando admisceatur, expressumque eius tum sumatur, & cum detersione ac purgatione opus est. Quod si post purgationem viscera adstringendo roborare volumus puluis eius triti datur: si adstrictio maior expeditur assum datur: si maxima vltum. Rhabarbarum legitimum & integrum aliquandiu teri coquique viribus integris potest, rariori autem & laxiori vehemens contritio virtutem resoluit. Datur expressum à sesquidrachma ad drach. tres. Tritum vero à drachma vna ad drach. 4. Annos tres aut quatuor integrum incorruptumque seruatur, si cera sola, vel cera cum terebinthina liquata circumlinatur, aut melle albo, aut Pysillio aut Milio mergatur. Scalig. exerc. 104. par. 8. Rued toti Ponto, atque vniuersa Europæ aduenam, Rha temerè vocant isti Graeculatores. Rhacoma vero cum eorum quidam appellasset ostentator, non potui quin excuteret risum. Item exerc. 181. Malaca regnum est: cuius in agro Campæ longè optimè Rued oritur: quod ipsi vocant Calama. Hoc idem cum Rha Pontico existimare extremae demeritæ est.

Rhabarb. Inagum. Rha Barbarum. Rha Turchicum. Rha barbarum macerant indi. genè.

Pueris & pregnantibus tutum.

Spica Nardi. Ad obstructions.

Viti.

Datur.

Conseruatio

Rued.

Rha. Rhacoma.

Calama.

Appendix ad Caput IX. Libri XXIII.

Rha. Rheon.

Rheon Ponticum.

Radix Pontica.

Rhacoma.

Rha Veteribus destituebatur purgandi facultate.

Liquet ex Fuchio posterioribus Graecis; Actuarius praesertim & Nicolao Myrepto, duplex esse Rha, seu Rheum Ponticum, & Barbarum. De Rhabarbaro postea: Nunc de Pontico, quod Veteribus (vt Dioscoridi) $\rho\acute{\alpha}\nu$, & $\rho\acute{\alpha}\nu$ (vt etiam Galeno) dicitur. Idem interdum cum adiectione $\rho\acute{\alpha}\nu$ $\rho\acute{\alpha}\nu$ (Rheum ponticum) appellatur. Vltus est iisdem nomenclaturis Paulus. Interdum etiam, perinde atque Actuarius, $\rho\acute{\alpha}\nu$ $\rho\acute{\alpha}\nu$ (Radix ponticam) vocans: Plin. Rhacoma: Celsus radicem Ponticam. Hoc Rha Veterum purgandi facultate destitutum fuit. Siquidem nemo veterum Graecorum aut Latinorum illi vquam purgandi vim inesse literis mandauit. Imò inter Arabes Serapio & Auicenna Rheubarbati historiam

tractantes, nullius profus purgandi facultatis, quæ illi inesset, meminerunt. Nullam vero fuisse purgandi facultatem in Rhapsontico, Diosc. omnium maximè ostendit, qui disertis verbis in Rhapsontico supremam & maximam esse adstrictoriam facultatem asserit. Porro nullam profus habuisse Rha Veterum purgandi facultatem, ex eius quoque succedaneo conspicuum euadit. Pro eo namque (vt apud Galen. legitur) Centaurio Veteres utebantur. Apud neminem autem Veterum legitur Centaurio purgatoriam inesse facultatem. Denique non habere purgatoriam facultatem Nicolaus etiam Myreplus, qui pro eo non solum Centaurio maiore, sed & Symphiti radice vtendum esse docet, satis confirmat. His omnibus accedit, quod Rhapsonticum illud, quod D. Gerardus Caroli Quinti Imperatoris apud Solymmannum Turcarum Imperatorem Orotor, propriis manibus in Ponti regionibus eradicatum, in nostras regiones inuexit, itidem purgandi facultate destitutum est. Nam experientia compertum est, duarum drachmarum pondus datum aluum haud mouere, sed pectus adstringere. Hac Fuchsius, quem talia non experientia edoctum, sed autoritate ductum narrare credimus, siquidem vt mox dicemus, tres drachmas purgare experti sumus.

Adstringens Summa.

Centaurio substitutus

Symphiti succedaneo. Fuchsius.

Rhabarb. Constantinopolitana Bellon.

Qui volet, inquit Bellon. Obl. habere Rhapsonticum, Constantinopoli Rhabarbarum expectat: discrimen non notunt: eodem enim quo Rhabarbarum nomine vocant, eligat radices longas & nigras, externè & internè Centaurio similes, manifestum est satis magnam esse differentiam inter Rhapsonticum & Rhabarbarum. Hac ille, qui an idem nobiscum intelligat Rhapsonticum asserere veremur, plura videant lectores, ex eius verbis quæ c. de Rhabarbaro citatur.

Rhapsonticum Antiquorum (ita namque inscribit Lob.) Rha è Ponti flumine, Rha Dioscorideum, hunc postremò cognitum, à Rhabarbaro diuersum, Sequinus Martinellus, fratri Alberto ad Angeli Symbolum Venetias misit, quod Medici nulla reclamante notâ Theriacis addiderunt, & ad cæteros affectus incilum deduxerunt: praesertim Lugduni in Gallia Dalechampius: neuti quam purgabat, sed astringebat. Sic & Pharmacopœi nonnulli, vt Valerandus Dourez, huius non semel fecerunt & viderunt periculum factum: sed vt dixi Fulch. (quem Lob. sequitur) auctoritatibus, non acurata rerum obseruatione nititur: Sapius in officina Valerandi praescripti ad Dysenteriam, & alios affectus, purgabat, sed leuius quam Rhabarbarum, vt expertus sum exhibitis drachmis tribus. Cum essem protector Theriacæ eiusdem Valerandi, imposita fuit pro Rha Pontico. Purgatio non videtur impedire quò minus sit Rha Ponticum. Dioscorides ait

Rhapsonticum Antiquorum Rha Dioscorideum.

Lob. notatur.

Hoc Rhapsonticum vidi Verona apud Io. Bellicorum insignem pharmacopœum anno 1563. non differebat ab eo quod antè videram apud Gesnerum & Fuchsum. Hic sanè Pharmacopœus multa habebat pulchra Theriaces specimina. An meritò reprehendantur Matthiolus ab Aduersariis, annotatum de Rhabarbaro: videant lectores, & considerent an de nostro hoc Rhapsontico loquantur Fuchsius, Matthiolus, Dodonæus, Brasauolus & Syluius.

Locus

Quod vero Dioscorides remissam esse adstrictorem Rhapsontici; Galenus autem vehementer adstringere non adulteratum dicit: Quomodo hic nodus sit soluendus non video, nisi dicamus

Concilium Diosc. Gal.

Sicamus Dioscoridem respicere genus astringentium, Galenum autem habere rationem eius quod adulteratum, ac cum eo conferre non adulteratum, quod si conferatur cum adulterato animadvertetur vehementer adstringere, interea non respicere genus adstringentium, nec cum omni adstringente conferre: vel fortè in Dioscoridis codice depravatam quis dicat lectio- nem: dicit enim in fine capituli summam eius vim esse astringere: Mesuæus aliter ac Galenus, dicit illud quod maceratum & exanimatum valenter adstringere & croci colore non inficere.

Appendix ad Caput X. Libri XXIII.

Rhabarbarum inquit, Sylvius in Mesuem, à Rhapótico Veterum diuersa res est, pricis incognita. Hoc ex riguis ad Rha fluium supra Pontum [vnde Rha ponticum Græcis & Latinis, & Radix Pontica Celso dicitur] & Bosphorum Septentrionali tractu affertur: parum purgatorium experientiâ Posteriorum, licet inuentu sit rarissimum, & hodie propè ignotum: obscuratum opinor à Rhabarbaro seu Indico, quod ex India Meridionali in totam propè Europam quæstu maximo conuehitur, odoratum, gratitate insigni commendabile, astringens, amarum, cholagogum magis, colore cum manditur planè croceo. Quod siue idem sit genere cum Pontico, siue omnino diuersum, alius disquirendum relinquo, quibus plus est otii & facultatis: cum præsertim etiam celebres hodie Medici in ea controuersia sibi non consentent, & nunc idem, nunc diuersum affirmant. Manardus namque in Epistolis nunc idem, nunc diuersum censet. Mesues & Serapio suo Rhabarbaro tribuunt omnia, quæ Dioscor. & Gal. Rheo. Mihi satis fuerit admonere, in locum Pontici iam propè desiti Indicum viribus proximum, & vbiq; copiosum potius esse sufficiens: tantò tamen parcius quantò efficacius, &c.

Eadem ferè tradit Tagaulius quæ Sylvius, Rhabarbarum, inquit, seu Rheon barbaricū vulgare, & quo hodie passim ad subducendam aluū nobilium præsertim & delicatiorum, Medici vtuntur, radix est preciosissima, & ad multiplices medelarum vsus proficiens: Panis & Arabica familiaria Scriptoribus, & passim nunc in Officinis Rauen Sceni & Rheubarbarum vocatur. Verùm ætate P. Egineta qui longè post Dioscoridem, Galenum, & Plinium vixit, Rheon barbaricum appellari cepit, quod ex Barbarorum regionibus deportaretur. Ideoque Rauen Sceni Arabes dixerunt, quod ex Scenitarū agro deportaretur. Vnde Græca posteritas Rheo Scenicum vocauit, quod apud Scenitas Arabes legatur. Quare & Arabicum iure dici posset. Auerris Cordubens. Rheo hoc barbaricum inter cætera purgantia medicamina ponit præcellentissimum. Quem secutus Mesue, vbi medica pharmaca solutoria quæ benedicta vocat recenset, eius honorificam mentionem facit. Non idem esse putatur multis Veterum Rha ponticum & vulgare nostrum Rheubarbarum. Hoc enim 1. Ex meridionalibus regionibus ad nos defertur, non autem ab Aquilonaribus vt Veterum Rhabarbarum. 2. Nigrum non est, sed potius flauum, neque vllam, cum Costo nigro similitudinem habet, vt Rhachoma Plinii. 3. Vehementem habet odorem. 4. Quod grauius eò melius, Mesue, & nostris Sephasiariis omnibus ac Medicis. 5. Plurimum valet purgando. 6. Tempore Pauli Egineta [qui inter Veteres non connumeratur] capit innotescere mundo, medicis qui ante illum fuerunt planè incognitum.

Tom. II.

Rheum hoc, Rha Recentiorum Fuchsiso appellare placuit, quia Veteribus Græcis Dioscoridi, Galeno, & Theophrasto, atque inter Arabes Serapioni & Auicennæ etiam incognitum fuit: Recentioribus autem Græcis, Paulo nimirum, Actuario, & Nicolao, quibus simpliciter *ῥέον* appellatur, celebratum. Eius duo faciunt fastigia. Vnum *ῥέον βαρβαρικόν*, hoc est, Rheum barbaricum, quod ex Barbaria vocata deportetur, illis dicitur. Alterum *ῥέον Ἰνδικόν*, hoc est, Rheum Indicum, propterea quod ex India, aut locis Indiæ proximis, nempe Scenitis populis, vt autor est Stephanus de urbibus Persidis, affertur, vnde Scenicum etiam à quibusdam nominatur. Vtriusque Nicolaus in Drosato septuagesimò meminit, & quidem separatim, vt hinc diuersa esse inter se liquet. Mesue tria facit Rhei genera, vnum Indicum quod Rauen Sceni appellat, omnium præstantissimum. Alterum Barbarum generis nomine vocat. Tertium Turcicum omnium ignauissimum. Id quo hodie passim ad subducendam nobilium & delicatiorum aluū medici vtuntur ex meridionalibus regionibus, præsertim ex eius parte, quæ Barbaria hodie nominatur, ad nos defertur, ideoque rectè Barbaricum appellatur. Hinc superioribus annis, quum Tunisiam, vel vt nunc vocant Tunetum, Carolus Imperator expugnasset, milites eius magnam copiam secum in Germaniam attulerunt. Regio itaque vnde asportatur, satis indicat à Veterum Rheo esse diuersum, vt pote quod ab aquilonaribus regionibus delatum fuit. Accedit quod nigrum non sit, sed potius flauum: vehementer quoque odoratum est, ac graue, & quod grauius est eò melius. Pliniū deniq; &c. Mercatores, addit, ex Alepo & Syria, aiunt Rha ponticum non differre à Rhabarbaro: sed eandem esse radicem: Rha ponticum plantam esse iuuenem, ideo nullo præditam odore, nec ita efficaciter propterea purgare, vt faciunt aliæ radices, quæ ad veram peruenere perfectionem: ac vbi vnū colligitur ibid. & aliud.

Rheon Veterum & Recentiorum Rhabarbarum diuersa esse etiam statuit Manardus in Epist. Rheon, inquit, scribunt Plinius & Dioscorides radicem esse absque odore, Costo nigro similem: cum id quod in vsu est cum Costo nigro nullam similitudinem gerat, magnumque longè odorem nec insuauem iactet. Præsertim Rheon barbarum à nostris vocatum ex Meridionalibus regionibus ad nos affertur, non Aquilonaribus, vbi Bosphorus, Rha fluius, & Stagna Mæotica &c.

Contrariam verò sententiam amplectitur Anguil. Quod ad me attinet, ait, credo verū Rhabarbarum non esse plantam diuersam à Rheo pontico: quandoquidem videantur multæ plantæ, quæ iuuenes differentes radices habent ab iis quæ ad perfectionem peruenere, id quod existimo in hac planta fieri, ac id quantò magis videmus nec figurâ, nec substantiâ, nec colore diuersam Rha pontici radicem à Rhabarbari. Quod Rhabarbarum purget & non Rha ponticum euenire potest ratione imperfectionis, vt iam dictum de radice. Quod odorem non habeat, in causa est iuuentus, vt apparet in vera Aristolochia longa, quæ odoratissima est, dum autem iuuenis est, nullum planè odorem habet. Eadem atas efficit vt gustu non sit amara, non arida, non densa: sed rara & leuis: inueniuntur enim multæ radices, quibus idem euenit. Id expertus sum in radicibus, quibus vescimur, ita vt in eadem specie, iuuenis multum à matura differret, qui ignorasset, existimasset aliud esse. Huius etiam opinionis

XXX

Rhabarb. & Rha Ponticum diuersum.

Rhabarbarum.

Manard. taxatur.

Rha Indicum pro Pontico sufficiens.

Rhabarbarum.

Rauen Sceni. Rheon Barbaricum.

Rheon Scenicum. Rha Arabicum.

Rha ponticum & Rhab. differunt.

Tempore Pauli capis innotescere Rhabarb.

Rhabarb. innotescere mundo.

Rheon barbaricum duplex

Rheon Indicum Scenica populi in Persia.

Rhei genera apud Mes. Rheum Indicum. Rauen Sceni Rheum barbarum. Rheum Turcicum.

Rhabarbarum ex Tunis allatum.

Rha ponticum & Rhab. idem.

Rha ponticum quare non purget, Refutat Anguillæ eorum rationes quæ Rhabarbarum diuersum statum à Rha Pontico.

fuit Mesues Rhaponticum & Rhabarbarum eandem esse rem, cum Rhaponticum vocat Rhauet Turcicum, dicens, debilius reliquis omnibus prænominatis. Itaque si Mesues existimat Rhaponticum esse Rauet Turcicum, & iungat cum Rhabarbaro: erit iuxta meam opinionem Rheubarbarum, sed imperfectum comparatione facta cum reliquis Rhabarbaris. Quandoquidem si fuissent species differentes, duo fecisset capita, non sub vno complexus fuisset. Sed cum sciret eandem speciem non distinxisset, nisi bonitate minore. Quod ad eos attinet qui dicunt nasci circa fluvium Rha, dico falsum esse, quandoquidem iis in locis non nascitur Rheubarbatum: sed Lappathi species, quæ ibi abundat, quæ ad nos adfertur, cum autem nescio quid simile habeat cum Rhabarbaro, vocatur eius radix Rhabarbarum monachorum & Rheon, vt etiam affirmat Iohannes Tzetze Hesiodi commentator, quem deinde nostri sequuti sunt. Si verum esset ibi nasci, maior eius copia Constantinopoli videretur, quàm videatur: vbi minus quàm alio in loco videtur. *Clima posse efficere, cur Rheuponticum, hoc est Rhabarbarum non soluat, & inodorum sit, credi posset, cum multa sint nobis exempla, vt in Persia, quæ ex Persia vbi venenata est in Ægyptum translata, sub eo climate venenum amittit, ac fit cibus idoneus. Galenus loquens de vino dicit vitem Pergamo translata ad vnum stadium qualitatem manifestè mutare. His igitur de causis non dicemus Rhaponticum plantam diuersam esse à Rheubarbaro. Sed hoc illo perfectius & maturius esse: Quæ Anguillaræ sententia nobis non parum aridet.*

Locus Sequentia, quæ ex Bellonio, Garcia & Acoſta subscribentur, natales maximè concernunt. Maxima igitur pars Rhabarbari, vt scribit Bellonius, quod in Europam defertur, emitur in Halepo, vbi interdum simul 12. cameli onusti Rhabarbaro conspiciuntur, id deferentes ex Asamia vbi diligenter colitur: neminem reperimus qui plantam viderit Rhabarbari, cuius vires copiosè descripsit Mesues, qui non meminit Rhapontici, quod existimauere Græci: ipse qui morabatur Damasci aut Halepi dicit suo seculo Rhabarbarum delatum fuisse ex India & Seni, id est Asamia aut Assyria, & tertio ex Barbaria, quarto ex Turchia: dicit præterea indigenas macerasse &c. fieri potest vt Mesues tempore id fecerint: nunc autem quum magnum videant ex Rhabarbaro emolumentum, tanta diligentia excolunt, vt abundet: cum essemus Halepi venundabant decem libras pro duodecim ducatis: &c. vt verum fateamur Rhaponticum valdè simile est Rhabarbaro, non tamen idem dicimus, manifestum tamen vtriusque facultates valdè similes. Mirum quod scribit Bellonius, plantam neminem vidisse & coli in Mesopotamia semine satam. Annon quodlibet semen terre commissum radicem proferens, plantam quoque producit?

Vnde Rhabarbarum deferatur. Omne id Rhabarbarum addit Garcias, quod in Indiam, Persiam, & Europam importatur, in Chinarum regione nascitur: vnde per Tartariam Ormuz & Alepum defertur, inde & Alexandria, & tandem Venetas, vnde reliqua Europæ regna petunt. Nos præter id quod nauigiis ex China infertur, eo etiam vtimur quod Persæ Ormuz aduehant, quod minus teredinem & cariem sentit: Nam Rhabarbarum sub mensem Maium in Indiæ maritima illatum nisi antè Septembrem absumatur, planè inutile est, & in mare abiiciendum: corrumpitur enim vt pleraque alia aromata hibernis

illis mensibus (ij nostro auctori sunt alio quodam loco Iunius, Iulius, Augustus) interea aliud præstantius & recentius ex Ormuz importatur, cuius vsus. In montanis verò hieme adseruati alia est ratio, putredini enim non est aded obnoxium. Eam ob causam qui illud in India conseruare volet, in Disnager aut Balagate perferri curret. Referunt genus quoddam nasci in certa Tartariæ vrbe nomine Samarcandar: sed quod improbum sit, nec nisi iumentorum purgationibus vtile. Nullum autem est Rhabarbaricum, aut Indicum: sed solummodò Chinense, quod Rauam Chini Persæ appellant, Mauriani tamen plerique solummodò Rauam. Aliquando in Couchin intellexi Rhabarbarum ab indigenis interdum decoqui aut destillari, & eius decocto aut stillatitiâ aquâ sese purgare, eamque esse causam cur interdum tam facillè teredinem sentiat & corrumpatur. Sed cum neminem audierim, qui, an hæc ita sese haberent, se vidisse diceret, affirmare non ausim.

Rhabarbarum, pergit Acoſta, in interiora Chinarum regione duntaxat prouenit, vnde in urbem Cantam [illius Prouinciæ portum & emporium, vbi Lusitani habitant] exportatur & inde nauibus in Indiam aduehitur. Aliâ item viâ ex eadem Prouincia camelis deferunt per Tartariam, quod non aded cariosum &c. Quod nonnulli scribunt eius regionis incolas Rhabarbarum macerare &c. fabula est, quam inde originem sumpsisse arbitror, quod nonnulli gentiles mercatores Rhabarbaro fungosum & vetustiori [vt facilius à corruptione liberent] aquam tepidam adfundant, deinde lineis pannis emundatum bacillis aut filo traiciant vt exsiccent, & nonnulla foramina pipetis tenuissimè triti polline & cera obturent: deinde probè siccatum in Pyllii semine adseruent. Hæc mihi retulit Mercator Canarinus.

Reubarbarum mittit China, regio vltra Calchut: montes Singui ciuitatis, & Prouinciæ Suchur magno Cham subiecti. Sed in Chorazami regione Persidis imprimis mira est eius copia, Id eâ coniecturâ se adsequutum scribit Ludouicus Romanus nauig. quod senæ Rheubarbari libræ nostro more pondo vnciarum duodecim singulo aureo veniebant.

Plurimum purgat Rhabarbarum, vt testis est apud Fuchſium, Actuarius, flauæ bilis impetus, potissimum Indicum, potenter domat, ideoque verè cholagogum existit. Quare Mesues sententiam falsam esse oportet, qui Rheon hoc planè innoxium esse, ac tum pueris, tum pregnantibus dari posse literis mandauit. Nam vt quotidiana multorum experientia comprobatur est, & id ipsum tum Græci posteriores, tum alii Medici testantur, humores in venis biliosos attrahit & educit, id quod sine grauiore agitatione fieri non potest. Quia vtiq; agitationem grauidis periculosam semper, viris: autem interdum molestam esse abundè constat. Non igitur rectè faciunt nostri temporis Medici, cum imbecillioribus & grauidis id ipsum exhibent. Nam & ipse noui Medicum cui non satis feliciter cessit Rheum in muliere quadam teneriore exhibitio. Atque tum magis purgando lacerare solet, quum maceratum exhibetur. Nam quum macerando eius substantia calida & purgatrix, quod Mesue etiam fatetur, in liquorem in quo maceratum est transferatur, terrea verò & astringens, adeoque roborans, & purgandi vires nonnihil frangens in Rheo remanent, necesse est vt tum validius pur-

Nullum
Rha Bar-
baricum aut
Indicum sed
Chinense.

Vires & v-
sus
Bilem pur-
gat.
Mesues ta-
natur

Grauidis
nam Anan

Historia

Pregnans
bis praſta-
re dare in-
regnum
infans

get, quam si integrum exhiberetur. Præstaret itaque imbecillioribus & delicatioribus integrum exhibere Rheum, quam eius dilutum. Nam hoc modo illi adesset, quod vehementiam eius frangeret, adstrictio scilicet minorum ipsa. Hinc est, quod Auerrhoes Rheum barbaturum aliis purgantibus medicamentis præfert, ut quod infranans eius vehementiam secum habeat, cæteris scilicet omnibus eo destitutis. Prægnantibus tamen & pueris præstat Cassiam & Mannam propinare, quæ maiori facilitate, citraque omnem noxam aluum subducere possunt, quam Rhabarbarum. Si enim omni caret vitio & noxa, ut Mesue & Iuniores Medici affirmant, cur in eius sumptione infranantia, aut ut ipsi loquuntur corrigentia, illi esse adiicienda docent: nempe spicam, mastichen, Cinnamomum, & Iuncum odoratum.

Mesue sibi contrarius

Rheum recentiorum non standum dysentericis

Cæterum quum purgandi facultate præditum sit Rheum Recentiorum: reprehensione non vacat, quod illud hodie plerique dysenteria laborantibus exhibent. Erroris autem occasio nulla alia fuit, nisi *κακοῦ νόσου*, id est, peruersa imitatio. Quum enim viderent Veteres, tum Græcos, tum etiam Arabes, in dysenteria crebro fuisse vlos Rheo Pontico, voluerunt & ipsi Rhabarbaro, quod idem esse putauerunt, in eodem malo uti. Quod si verò eius quod nunc vocant Rheum Ponticum radice pro Veterum Rheo vli fuissent: omnem reprehensionem effugere potuissent, quòd eius, ut ostendemus, legitimum sit succedaneum. Nam ut Veteres suum Rheum in dysenteria & vulneribus sanandis esse efficax experti sunt, ita etiam Centaurii radix, quam Officina Rhaponticum nominant, miram in iis malis vim obtinet.

Dosis in subst.

Porro Rheum hoc Recentiorum datur ex lactis sero vel decocto Intybi latifolii. Maccatur quoque in iisdem liquoribus, aut in stillatio Intybi iam dicti liquore, idque æstate potissimum: aut vino albo & odorato, & id quidem hyeme. Propinatur per se tritum pondere drachmæ vnius cum dimidia [si trita eius substantia assa addit Aug. Ferr.] Mesue ausus est ad drachmas quatuor progredi, quæ satis multa est quantitas. Dilutum seu infusum vnius, duarum, vel trium, aut quatuor [si purgans aliud addatur] drachmarum pondere sumitur. Hoc castigatione non eget, ut Aug. Ferrerius de vera M.M. de castig. pr. ait. Med. docet, sed Spica Nardi, Schoenantho, Cinamomo, vigorari creditur.

Rhabarb. torref. non probatur

Improbat idem præterea & meritò præsertim in dysenteria torrefactum Rhabarbarum. Quam enim morbus requirit, naturalem & efficacem habet adstrictionem, & exsiccationem vi purgatrici coniunctam. Præterea in torrendo, si modum excesseris, non solum remittes medicamentum, verum etiam purgatoriâ facultate penitus destitues. Cùmque porro modum attigeris, vix efficias, quin medicamentum vstione acrimoniam [propter quam & tenuitatem in alui fluxu Veteres purgantia non adhibebant, quòd & intestina roderent, & nouam materiam ad locum affectum traherent] acquirat, præsertim in partibus exterioribus, internis vix ignem sentientibus.

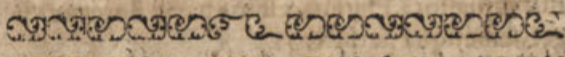
Rhabarbari vsu in prægnantibus cum Mesueo probo consideratis considerandis, ut qui multas scilicet sine vilo damno purgarim: infusionem præfero substantiæ, quòd enim citius sine violentia medicamentum purgans euacuat eò mihi gratius, idèd Præceptorem Rondeletium secutus, non laudo correctionem purgantium

per adstringentia.

Non approbo eorum morem qui in dysenteria à principio astringentia exhibent, ut augent morbum dum per ea retinent educenda, nempe acres malignos & putridos humores: quò natura vergit eò ducere oportet, si per conuenientia fiat loca: si igitur statim à principio educantur, conuenientibus purgantibus subleuantur citò, & postea tutò astringentibus uti licet. Inter medicamenta purgantia magni facio Rhabarb. multifolia experientia edoctus, nolim tamen asserere an torrere Rhabarb. sit calidius tostura reddere.

Quia autem Rheum calidum & siccum hepatis calidioris mors est, nisi refrigerantibus temperetur: Idèd illius extractum quod Spagyrici cum aqua vitæ parant calorem noui caloris accessione adaugentes, non magni facio. Si quid laudandum in eo, est quòd in pilulis possit commodè exhiberi, & fortè etiam melius conseruari & circumferri.

Appendix ad caput vltimum lib. XXIV.

VERBESINA, SIVE CANABINA AQUATICA; flore minùs pulchro, elatior, ac magis frequens.

Descriptio

Verbesina altera elatior, & crebrior priore, amplior etiam, extra aquas nasci solita, caules plerumque cubito maiores tollit, rariùs minores, rubentes, hirsutos, solidos: folia ad articulos bina aduersa, tripartita, Cannabinorum vel potiùs Pseudoepatorii amula, profundè serrata, pilosa, subinde per ramos quoque nullò modo laciniata: cæterum ex foliorum sinu profiliunt ramuli, quòrum extremis flores insident luteoli, multi, squammis striatis purpurantibus in ambitu, pulchritudine multum sequenti cedentes. Semen longum, latum, in duos stilos asperos definit, qui vestibis adhærent: totum verò florem obuallant folia, iis quæ in summis conspiciuntur ramulis supparia, radiatim disposita: radices fibrosæ, inutiles.

Verbena supina Trago

Trago Verbena 3. siue supina dicitur, Verbena que supina Dioscoridis esse ab illo statuitur, licet, ut ipsemet fateatur, Verbena supina Dioscoridis ipsi perspecta ac cognita non sit. Nec placet ipsum adscribere nomenclationes spurias Verbenæ supinæ Dioscoridis, siquidem ea non sit:

Pseudobepat femina

Dodon. gall. p. 46. Pseudohepatorium femina: Gall. *Eupatoire femelle bestard*, Belg. *Boelfens cruyt wyssen*, Eupatorium Auicennæ existimatur, idèdque à quibusdam Eupator. Auicennæ appellatum. Lat. in sol. Hepatorium aquaticum; ad Hepatorium vulgare & adulterinum referendum, quòd & Terzola dicitur, qua de causa etiam Terzola aquatica dici potest. Descriptio à Dodonæo posita sicuti & figura videntur demonstrare quæ.

Eupat. Aquatic.

Terzola Aquatic.

Dod. noc.

Verbesinam de qua agimus, id tamen asserere non ausim: in postremis nomen Belgicum huic non amplius tribuit, sed Eupatorio Officinarum. Thaliò Pseudo-Hepatorium alterum seu femina: H. Lugd. pag. 1039. Hydropiper, Pseudoepatorium femina Dodonæi [Gall.] Chrysanthemum aquaticum quorundam. C. Bauh. Phyt. p. 641. Cannabina aquatica 2. siue folio tripartito diuiso. Verbena supina vel 3. Trago. Pseudohepatorium Dod. Huius folia communiter in tres partes, aliquando quinque, sex diuiduntur,

Hydropiper

Cannab. Aquatic. fol. tripartit.

Bidens Ca-
salp.

Casalp.lib.12.cap.17. Quædam in aquis ferè nascens, Eupatorio breuior, ramosa: foliis tripartitò diuisis, capitulis in cæcuminibus paucis, stellatis, flore luteo: seminibus valdè compressis, oblongis, in duos aculeos desinentibus; vnde Bidens vocetur.

Eupat. Co-
nyzoides.
Coniza a
quat.

C. Schvvenckf. Eupatorium Conyzoides primum Conyza aquatica maxima ferratifolia, Eupatorium Cannabinum fœmina Septentrionalium stellato & odoro flore, Lobelio: Nobis non vna planta sed tres distincte. Prima quidem Verbesina præsens est: altera, Lingua auis maior Dalechampii: tertia, Verbesina pulchriore flore luteo. Schvvenckf. confundit omnia.

Locus &
tempus

Locus humidis, palustribus & fossis prouenit circa oppida & pagos. Hepatorium aquatile Dodonæi, in riguis gignitur, quæ rarè & non nisi siccissimis ac feruentissimis temporibus, aquis carent, prodit verò & intra fluuiorum quorundam latè patentes alueos: quod altius crescit & flores profert, orbiculato ambitu, multis exiguis luteis foliolis stipatos, Bupthalmi æmulos. Non modò autem in Belgio, sed & in Germania, ac Bohemia reperitur: nec destituuntur eo humida Britannia loca. Plurima æstatis parte floret ac viget, semènque perficit,

Vites
Venena.
Vlcera

Verbenaca supina serpentes, aliàque venenosa animalia pellit, veluti & Coniza. Potest etiam depascentibus, ac longè latè que serpentibus vlceribus adhiberi, autore Trago. Terzola aquatica Dodonæi amara herba est, proinde calida & sicca, vsum tamen in medicina habere ignoratur, nisi sternutamenta ciet.

Sernutament. a ciet.

VERBESINA PVLCHRIORE FLO-
re luteo.

Descriptio

Verbesina pulchriore flore mihi dicta, fibris radicitur multis, albis, tum ab imo caule, tum ab eius geniculis demissis, sapore aromatico: caules cubitales, & maiores, aliàs minores; teretes, subhirtuti; & nonnihil subinde rubentes: folia ad nodos bina aduersa, quatuor aut quinque vncias longa, vnam lata, acuta, ferra-

ta tantummodò, non in lacinias diuisa, superficie vtrinque læui, sapore acriusculo: ex foliorum alis duo ramuli diuersi exeunt, quorum alter altero

minor esse solet. Flores multò pulchriores quàm in Verbesina elatiore, quorum extima folia ex luteo viridantia striis nigricantibus picta, his proxima aureo fulgore nitent, magna, in orbem acta: medium occupant alternatim remissi folioli luteoli quinquepartiti, apiculos nigros exferentes, squammulæque striata, extimis quidem similes sed lappares: semen oblongum, compressum, fuscum, breuissimis ceu aristis asperiusculis capiti adnatis ad vestes adhæret.

Verbesina [aliàs Forbesina] Italis dicta, videtur Gesn. hort. in append. planta floribus Indicis vulgò dictis cognata.

Lob. Adu. pag. 227. Fœmina Canabina Septentrionalium stellato & odoro flore. Icon. plant. 529. Eupatorium Cannabinum fœmina Septentrionalium stellato & odorato flore. Miror in figura Lobelium flores pulchrè radiatos non demonstrare, quasi non norit discrimen inter Cannabinam minùs specioso flore, & eam quæ pulchriorem habet florem. Folia nonnihil respondent ei de qua hoc capite agitur.

Hist. Lugd. lib. 9. cap. 27. videtur pingere pro Hydropipere altero Dalechampii: quanquam non placeant figuræ: conuenit nomen Chrysanthemum aquatici, non tamen figura Dodonæi sub titulo Hydropiperis Pseudo-eupatorii fœminæ Dodonæi: licet quædam respondeant, non tamen omnia.

Casalp. lib. 12. c. 17. Bidens folio non dissecto.

Taber. Icon. & Hist. Eupatorium Cannabinum Chrysanthemum wasserwundkraut / funigundkraut weiblich, wasser sternkraut / Geel feberkraut Belg. Boelckens cruyt wyfken. Eupatorium canabinum fœmina, Virga aurea aquatica, Stellaria aquatica, Consolida aquatica, Vercellenf. Italicè Terzola, quia utilis ad teruanas. Non est Terzola Baptista Sardi, cui flos taruleus, idèò vocamus Terzollam luteam, hoc est, Tertionariam luteam. Tabern. tribuit huic plantæ nomina Belgica, de quibus sibi non constat Dodon.

C. Bauh. phyt. Cannabina aquatica 3. siue folio non diuiso.

Schvvenckfeld. Eupatorium Conyzoides secundum; Eupatorii Cannabini 2. species, Hydro-piper 2. Lugd.

Semper obseruauit in aquis locis, vbi aqua fluit vel residet, vt in ditione Pfirtensi propè Haut mouffier. Montbelgardi circa urbem florens Augusto. In Lacunis & fossarum stagnantibus aquis quæ itur Oetlingen propè Basileam reperitur. Borealibus magis & ipsis in vdis aut mediis riuis cunstanter fluentibus viuit. In Anglia vbiq; viderum præsertim Londini & Auxonæ; Lobel.

Vulneribus, intrò sumpta præsertim, plurimum confert; & eadem superior potis est: Tribuit, huic Lobelius facultates Pseudo-eupatorii vulgaris: siue Eupatorii Officinarum, ne Lectores fallantur priùs inuestigent quàm vtantur, de qua Canabina hic loquantur, an de ea quæ pulchrum florem habet, an de ea quæ minùs pulchrum, & quæ elatior est.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

OMNIVM PRAECIPVORVM CAPITVM
 QVÆ IN SECVNDQ VNIVERSALIS HISTORIÆ
 PLANTARVM TOMO CONTINENTVR
 INDEX.

A	
<i>Bsus foliis irifolijs</i>	pag. 361.
<i>Abutilon Indicum</i>	959.
<i>Acetum</i>	95.
<i>Achanaca Indorum</i>	835.
<i>Aconitum Lycoctonum Dodonæi</i>	901.
<i>Acorus veteribus</i>	734.
<i>Egilops quibusdam aristis recurvis</i>	433.
<i>Egilops Veteribus & in genere</i>	434.
<i>Egilops Bromoides</i>	436.
<i>Egilops Matthiolo forte</i>	439.
<i>Ages</i>	793.
<i>Agrimonia seu Eupatorium</i>	398.
<i>Allium vulgare & sativum</i>	554.
<i>Allij genus, ophioscorodon dictum quibusdam</i>	559.
<i>Allium sine Moly montanum latifolium</i>	ibid.
<i>Allium bicorne, proliferum flore intus albescente, cum stria purpurascente externe</i>	560.
<i>Allium sylvest. bicorne flore viridi</i>	561.
<i>Allium sylvest. bicorne purpureum proliferum</i>	ibid.
<i>Allium sylvest. Monspeffulanum albinum Io. B.</i>	ibid.
<i>Allium flore luteo sine pallido</i>	561.
<i>Allium quoddam sylvestre flore purpureo</i>	562.
<i>Allium Spherocephalum purpureum sylvestre</i>	ibid.
<i>Allium Spherocephalum bifolium Italicum</i>	563.
<i>Allij genus forte Scorodoprasson alterum Lobelio</i>	564.
<i>Allium Petreum umbelliferum</i>	ibid.
<i>Allium umbelliferum pratense</i>	564.
<i>Allium sylvestre propusill. iuncifolium moschatum</i>	565.
<i>Alisma Monspetientium sine Doris</i>	ibid.
<i>Alisma sine Damasonium Veteribus</i>	1064.
<i>Allijs affinis pseudoorchis Monophyllos</i>	ibid.
<i>Allium ursinum bifolium vernum syluaticum</i>	ibid.
<i>Allium alpinum</i>	566.
<i>Alopecuros Alpinus</i>	809.
<i>Alcine nodosa Dalechampi</i>	851.
<i>Alliaria</i>	883.
<i>Alyssum Veteribus & in genere</i>	933.
<i>Alysson siliqua lata aspera, quibusdam Lunaria flore luteo</i>	934.
<i>Alysson Anguillare</i>	ibid.
<i>Anil sine Nil Indorum</i>	945.
<i>Alcea Veteribus</i>	953.
<i>Alcea vulgaris</i>	ibid.
<i>Althea sine Bismalua</i>	954.
<i>Althea profundè serrato sine dentato folio</i>	955.
<i>Althea flore grandi Alcea Thuringiaca</i>	ibid.
<i>Althea species vulgari similis</i>	ibid.
<i>Althea arborescens</i>	956.
<i>Althea fida dicta quibusdam</i>	957.
<i>Alcea arborescens glabra</i>	ibid.
<i>Alcea Pentaphylli folio vel canabina</i>	958.
<i>Althea Theoph. flore luteo, quibusdam Abubilon</i>	ibid.
<i>Amaranthus purpureus</i>	968.
<i>Amaranthus Pannicula speciosa cristata</i>	969.
<i>Amomum in genere</i>	191.
<i>Amomum quorundam odore Cariophylli</i>	194.
<i>Amomum nostrum ex ipso fructu</i>	ibid.
<i>Amomum Clusij</i>	ibid.
<i>Amomum nouum Cardamomi vulgaris facie, sine Indi- cus Racemus</i>	195.
<i>Amomum verum quorundam</i>	208.
<i>Amomis sine Pseudamomum</i>	ibid.
<i>Anacokaccedens Phaseolus totus ruber</i>	265.
<i>Anonis, sine resta bouis, vulgaris, & alba, spinosa</i>	391.
<i>Anonis lutea non spinosa, Dalechampio Natix.</i>	393.
<i>Anonis non spinosa purpureo flore</i>	ibid.
<i>Amblatum Cordi, sine Aphyllon</i>	783.
<i>Anthyllis prima quibusdam.</i>	351.
<i>Apocynon Veteribus</i>	133.
<i>Apocinum sine Periploca scandens, folio longo, flore pur- purante</i>	ibid.
<i>Apocyno affinis Secamone flore albo</i>	134.
<i>Apocynum folio rotundiore, flore ex albo pallescente</i>	ibid.
<i>Apocynum latifolium amplexicaule</i>	135.
<i>Apocyni fructus</i>	140.
<i>Aphyllon Indicum</i>	211.
<i>Aphace in genere</i>	310.
<i>Aphaca olus veteribus</i>	1035.
<i>Aqua vita</i>	94.
<i>Arbor Angelina</i>	173.
<i>Aracus fabaceus</i>	296.
<i>Aracus fabaceus serratus</i>	297.
<i>Aracus veteribus</i>	322.
<i>Arachidna Veteribus</i>	323.
<i>Arachidna, aut potius Aracoides Honorij Belli</i>	ibid.
<i>Araci, vel Apios leguminosa species Carolo Toffano</i>	326.
<i>Arbor Trifolia Indica</i>	369.
<i>Arundines ex Veterib.</i>	492.
<i>Arundo vulgaris palustris</i>	485.
<i>Arundo maxima & hortensis</i>	486.
<i>Arundo Papyrus quibusdam</i>	ibid.
<i>Arundo Anglica C. Bank.</i>	487.
<i>Arundo scriptoria</i>	ibid.
<i>Arundinis scriptorie Indica genus spadiceo colore</i>	ibid.
<i>Arundo Nastos seu farcta toxica figurata</i>	ibid.
<i>Arundo nastos seu farcta sine Toxica, gracilis</i>	488.
<i>Arundo humilis, rara ac inusitata</i>	489.
<i>Arundo Indica versicolor</i>	ibid.
<i>Arundo Indica versicolor flexilis</i>	ibid.

INDEX.

<i>Arundo Indica punicea mollis</i>	ibid.	<i>Batis affinis Ingname siue Inhame</i>	795.
<i>Arundo Indica fluitans</i>	ibid.	<i>Barbarea</i>	868.
<i>Arundo Indica latifolia</i>	ibid.	<i>Barbarea muralis Ioh. Bauhini</i>	869.
<i>Arundo Indica latifolia flore luteo punctato</i>	490.	<i>Balsamina femina Persicifolia, vel Salicis folio</i>	909.
<i>Arundo Saccharina, & Saccharum</i>	531.	<i>Bania</i>	959.
<i>Arum</i>	783.	<i>Bania aliquatenus affinis Sabdariffa</i>	960.
<i>Arum Bizantinum</i>	785.	<i>Baccharis veteribus</i>	1048.
<i>Arisarum latifolium quibusdam</i>	786.	<i>Beidelsar Alpini siue Apocynum Syriacum</i>	136.
<i>Arisarum angustifolium</i>	787.	<i>Bexucco del Peru.</i>	191.
<i>Asclepias Veteribus</i>	138.	<i>Bera siue cereuisia</i>	424.
<i>Asclepias siue vincetoxicum multis, floribus abicanti-</i>	ibid.	<i>Belmuscus Egyptia Honorio Bello</i>	960.
<i>ibus</i>		<i>Beta</i>	ibid.
<i>Asclepias flore nigro</i>	140.	<i>Beta Cretica semine spinoso</i>	963.
<i>Asclepias Cretica Clusij</i>	ibid.	<i>Beta laticaulis monstrosa</i>	ibid.
<i>Asclepias Indica</i>	ibid.	<i>Bonus Henricus</i>	965.
<i>Astragalus quibusdam</i>	326.	<i>Bodagam fructus exotici Paludano</i>	188.
<i>Astragalus Veteribus</i>	332.	<i>Bulbus Esculentus Veteribus</i>	569.
<i>Astragalus Romanus</i>	333.	<i>Bulbus vomitorius veteribus</i>	570.
<i>Astragalus Matthioli</i>	333.	<i>Bulbocodium vulgatum</i>	593.
<i>Astragalus maior Fuchsio</i>	334.	<i>Bulbocodium Hispanicum</i>	594.
<i>Astragaloides, siue Astragalus syluaticus, Astragalo</i>	ibid.	<i>Bulbocodium flore pleno</i>	ibid.
<i>Fuchsij affinis planta</i>	ibid.	<i>Bulbocodij pleno flore speciosum genus Venerij</i>	595.
<i>Astragalus recticaulis hirsuta</i>	ibid.	<i>Bulbocodij siue narcissi floris lutei multiplicis varietas</i>	ibid.
<i>Astragalus Monspessulanus</i>	338.	<i>Bulbocodium minus</i>	596.
<i>Astragalus quidam Montanus</i>	339.	<i>Bulbocodium minimum coronatum</i>	ibid.
<i>Astragalus Monspessulano candidior & Onobrichis</i>	ibid.	<i>Bulbocodium tenuifolium flore luteo</i>	ibid.
<i>quorundam</i>		<i>Bulbocodium Tenuifolium aliud flore luteo fimbriato</i>	ibid.
<i>Astragalus Syriacus</i>	340.	<i>Bulbocodium forte affinis bulbus flore luteo</i>	598.
<i>Astragalus forte lanuginosus Boeticus</i>	ibid.	<i>Bulbocodium forte affinis bulbus alius flore luteo</i>	598.
<i>Astragalus Dioscorid. quibusdam</i>	340.	<i>Bulbocodium minimum tenuifolium album</i>	ibid.
<i>Asphodelus maior</i>	625.	<i>Bubus Eriophorus</i>	221.
<i>Asphodelus bulbosus Dodon.</i>	627.	<i>Bulbus Monophyllos flore albo, an Boletum Theoph.</i>	622.
<i>Asphodelus minor folio fistuloso</i>	631.	<i>Bulbus syluestris Fuchsij flore luteo, siue Ornithogalum</i>	ibid.
<i>Asphodelus minimus albus</i>	632.	<i>luteum</i>	923.
<i>Asphodelus luteus</i>	ibid.	<i>Bursa pastoria, siue Pilosella siliquosa</i>	870.
<i>Asphodelus minor radice lutea</i>	633.	<i>Bursa pastoria</i>	936.
<i>Aster ex veteribus</i>	1042.	<i>Bursa pastoris parua</i>	937.
<i>Aster Atticus purpureo & albo flore</i>	1044.	<i>Bursa pastoria minima, oblongis siliquis, verna, loculo</i>	ibid.
<i>Aster Atticus Monspeliensis purpureus angustioribus</i>	1045.	<i>oblongo</i>	938.
<i>folijs</i>	ibid.	<i>Bursa pastoria folijs perfoliate</i>	ibid.
<i>Aster Atticus luteus, supinus, spinosus</i>	ibid.	<i>Bursa pastoria sublongo loculo affinis pulchra planta</i>	ibid.
<i>Aster purpureus Montanus</i>	ibid.	<i>Blitum in genere</i>	965.
<i>Aster Montanus flore magno hirsutus, quibusdam Ocu-</i>	1046.	<i>Blitum pulchrum rectum magnum rubrum</i>	966.
<i>lus Christi</i>	ibid.	<i>Blitum rubrum minus</i>	967.
<i>Aster angustifolius luteus</i>	ibid.	<i>Blitum pulchrum magnum album</i>	ibid.
<i>Aster tertius Pannonicus Clusij luteus folio hirsuto Sa-</i>	ibid.	<i>Blitum erectius, siue 3. Tragi</i>	ibid.
<i>licis</i>		<i>Blitum maximum, siue Amaranthus maior semine</i>	968.
<i>Asteri Montano Purpureo similis vel Globularia</i>	ibid.	<i>albo</i>	968.
<i>Athera, & rōda siue Gluten</i>	412.	<i>Bryonia alba maculata</i>	146.
<i>Atriplex rubra & alba hortensis</i>	970.	<i>Bryonia seu vitis nigris baccis</i>	ibid.
<i>Atriplex syluestris</i>	971.	<i>Bryonia leuis, siue nigra baccifera C. Bank.</i>	149.
<i>Atriplex angustifolia laciniata minor</i>	ibid.	<i>Bryonia Mechoacanna nigricans</i>	151.
<i>Atriplex sylu. folijs integris racemosa</i>	973.	<i>Brassica Marina siue Soldanella</i>	166.
<i>Atriplex vulgaris angustifolia cum folliculis</i>	ibid.	<i>Brassica Veteribus & in genere</i>	819.
<i>Atriplex sylu. Monspessulana cum pulchris inuolucris</i>	ibid.	<i>Brassica capitata alba</i>	826.
<i>ibid.</i>		<i>Brassica Italica tenerima glomerata flore albo</i>	827.
<i>Atriplex maritima</i>	974.	<i>Brassica Sabaudica rugosa</i>	828.
<i>Atriplex Halimoidis Lobelij</i>	ibid.	<i>Brassica rugosa longioribus folijs</i>	ibid.
<i>Atriplex arborescens</i>	ibid.	<i>Brassica multiflora</i>	ibid.
<i>Atriplicis marina species Valerando</i>	ibid.	<i>Brassica alba vulgaris</i>	829.
<i>Atriplex foetida</i>	ibid.	<i>Brassica alba expansa</i>	ibid.
<i>Atriplex dictus pes anserinus</i>	975.	<i>Brassica Colorapa,</i>	ibid.
<i>Atriplex dictus Pes anserinus alter siue ramosior</i>	976.	<i>Brassica Monospermos Angelica</i>	830.
<i>Auricula Muris Camerarij</i>	387.	<i>Brassica tophosa</i>	ibid.
<i>Auena alba & nigra</i>	432.	<i>Brassica Anglicana minima ninea</i>	ibid.
<i>Auena nuda</i>	433.	<i>Brassica nigra dicta</i>	831.
<i>Auena pilosa</i>	ibid.	<i>Brassica capitata rubra</i>	ibid.
<i>Auricula muris Hispanica</i>	1042.	<i>Brassica rubra vulgaris</i>	ibid.
<i>Auicularia Syluij quibusdam</i>	800.	<i>Brassica crispa laciniosa</i>	832.
B <i>Balsamina Cucumeraria</i>	251.		
<i>Batatas</i>	792.		

Brassica

INDEX.

<i>Brassica laciniata rubra</i>	ibid.	<i>China spuria Acori effigie Lobelij</i>	123.
<i>Brassica laciniata alba</i>	ibid.	<i>Chamabalanus leguminosa</i>	324.
<i>Brassica tenuissima laciniata</i>	ibid.	<i>Chondrus & halica sine alica</i>	411.
<i>Brassica Thyrsoides</i>	833.	<i>Chondrile veteribus</i>	1018.
<i>Brassica rubra minor</i>	ibid.	<i>Chondrile vel Chondrilla cerulea</i>	1019.
<i>Brassica sylvestris</i>	ibid.	<i>Chondrylla lutea</i>	1020.
<i>Brassica spinosa</i>	835.	<i>Chondrylla viminea</i>	1021.
<i>Brassica sylvestris procera Thalic</i>	837.	<i>Chondryllis affinis quadam laciniata, an Trinciata?</i>	ibid.
<i>Britannica Conyzoides</i>	1047.	<i>Chondrylla hirsuta rubente flore</i>	1022.
C			
<i>Capparis spinosa & non spinosa</i>	61.	<i>Chondrylla Cretica nomine missa semine crispo</i>	ibid.
<i>Capparis officinarum Cortex</i>	ibid.	<i>Chondrilla folio non dissecto, caule nudo & foliato</i>	1041.
<i>Capparis arborescens</i>	65.	<i>Chrysanth. Alpinum Iudenbergense Jacobea affine</i>	1058.
<i>Capparis fabaginea sine Peplios Lutetianorum</i>	66.	<i>Chrysanthemum Alpinum Eschersianum Jacobea affine</i>	ibid.
<i>Cappari ferè similis Albani</i>	66.	<i>Cistus & de eo veterum sententia</i>	1.
<i>Campanula Indica</i>	165.	<i>Cistus mas maior folio rotundiore</i>	2.
<i>Cacubalum quibusdam vel Alsine Baccifera</i>	175.	<i>Cistus mas 2. folio longiore</i>	ibid.
<i>Cardamomum Veteribus & in genere.</i>	300.	<i>Cistus mas 3. folijs diluuiis virentibus</i>	5.
<i>Cardamomi equiuocationes</i>	204.	<i>Cistus mas 4. Monsp. folio oblongo albido</i>	ibid.
<i>Cardamomi genus Maximum, Grana Paradysi, sine Melegeta</i>	204.	<i>Cist. mas 5. folijs crispis, & quodammodo sinuosis</i>	ibid.
<i>Cardamomi species cum siliquis sine thecis longis & breuibus</i>	205.	<i>Cistus semina Monspeliana flore albo, & Hispania luteo</i>	4.
<i>Cardamomum maius meligetha simile, ficus modo turbinatum Cordo</i>	207.	<i>Cisti species quadam Hispanica flore albo</i>	ibid.
<i>Cardamomi facie fructus, triangularis malignus</i>	208.	<i>Cistus folio Halimi flore luteo</i>	5.
<i>Cantabrica Veterib.</i>	159.	<i>Cistus folio Halimi longiore incano</i>	ibid.
<i>Catanance in genere</i>	308.	<i>Cistus folio Lavendulae Clusio fortè idem cum Helianthemum recto</i>	ibid.
<i>Catanance leguminosa quorundam</i>	309.	<i>Cistus folio Sampsuchi Clus. cui macula in flore</i>	6.
<i>Calamus aromaticus in genere</i>	525.	<i>Cistus folio Thymi Clus. cum maculis in flore</i>	ibid.
<i>Calamus aromaticus verus quibusdam</i>	528.	<i>Cistus Ledon latiore folio</i>	8.
<i>Calamus aromaticus Cechini Martellini</i>	530.	<i>Cistus Ledon flore macula nigricante notato</i>	ibid.
<i>Cepa sine cepa rubra & alba rotunda ac longa</i>	547.	<i>Cistus Ledon, Populi nigra folijs Clusij, maior & minor</i>	9.
<i>Cepa Ascalonica sine fissilis</i>	551.	<i>Cistus Ledon latifolium Creticum</i>	ibid.
<i>Calamus Aromaticus vulgaris, multis Acorum</i>	714.	<i>Cistus Ledon 4. Clus. flore candido</i>	10.
<i>Canna sine Arundo Indica, quibusdam flos Cancris</i>	752.	<i>Cistus Ladansera, sine Ledum Monsp. angusto folio nigricans.</i>	ibid.
<i>Campanula parua, Angullara Cantabrica</i>	796.	<i>Cistus Ledon 6. minoribus angustioribusque folijs Clusij</i>	11.
<i>Campanula folio hederaeo, species Cantab. Angullara</i>	797.	<i>Cistus Ledon folijs colore cinereo</i>	ibid.
<i>Campanula rotundifolia minima</i>	ibid.	<i>Cistus Ledon folijs Rosmarini Coronaria Clusij, flore luteo</i>	ibid.
<i>Campanula limfolia rara, flore caruleo</i>	ibid.	<i>Cistus Ledon 9. Clusio</i>	12.
<i>Campanula lychnidea</i>	803.	<i>Cistus Ledon Thymi folijs Clusij</i>	ibid.
<i>Campanula angustifolia carulea & alba</i>	ibid.	<i>Cistus annuus 1. Clusio folio rotundiore</i>	13.
<i>Campanula Maior & asperior folio vitice</i>	805.	<i>Cistus annuus 2. Clusio, flore pallido, macula punicante insignito</i>	ibid.
<i>Campanula sine Ceruicaria Maior & lætior flore albo magno</i>	804. & 806.	<i>Cistus annuus flore guttato</i>	14.
<i>Campanula Alpina glabra, flore dilutissimo caruleo</i>	ibid.	<i>Cistus annuus folio Ledi flore luteo</i>	ibid.
<i>Campanula sine Ceruicaria Bononiensis paruo flore</i>	ibid.	<i>Cistus minimus folio subrotundo</i>	ibid.
<i>Campanula repens flore minore caruleo</i>	ibid.	<i>Cisti species annua angustifolia</i>	15.
<i>Campanula sine Ceruicaria Medea Thalic floribus caruleis paruis</i>	807.	<i>Cistus humilis Clusio, sine Helianthemum omnino candidans, flore nunc albo nunc pallido</i>	16.
<i>Campanula pulchra à Tossano Carolo missa</i>	ibid.	<i>Cistus Helianthemum flore paruo luteo</i>	17.
<i>Campanula Serpylli fol. a Ioh. Bauhini</i>	816.	<i>Cistus Helianthemum folio Polij montani</i>	19.
<i>Cakile quibusdam, alius Eruca marina, & Raphanus marinus</i>	867.	<i>Cistus pusillus folio candido flore luteo</i>	ibid.
<i>Cakile sine Eruca marina latifolia</i>	868.	<i>Cistus pumilus montis Baldi, fortè Austriacus myrtifolius</i>	ibid.
<i>Camelina Myagrum Aldroando</i>	894.	<i>Cisti folio arbor exotica, capsulis Platani</i>	21.
<i>Chamacistus Serpilli folio, nigricante, & hirsuto</i>	17.	<i>Citrulus folio Colocynthis secto, semine nigro, quibusdam Anguria</i>	235.
<i>Chamacystus angustifolius flore luteo Clusij</i>	ibid.	<i>Citrulo affinis melo Indicus, sine Patheca</i>	237.
<i>Chamacistus folius Myrti Tarentina, canis vel cinereis</i>	18.	<i>Citrulo vel Meloni Indico accedens Camolanga</i>	ibid.
<i>Chamamorus</i>	62.	<i>Cicera antiquis</i>	291.
<i>Chamamorus Noruegica</i>	ibid.	<i>Cicer in genere</i>	ibid.
<i>Chamamorus altera Noruegica</i>	63.	<i>Cicer arictinum</i>	292.
<i>Chamaerasus Gesneri, vel chamaericlymenon quoddam Alpinum</i>	107.	<i>Cicer sylvestre multifolium</i>	294.
<i>China radix</i>	120.	<i>Cicer sylvestre maius Thalij</i>	ibid.
<i>China spuria pyriformis sine turbinata</i>	122.	<i>Cicer sylv. trifolium</i>	295.
		<i>Cichorium silvestre & satiuum</i>	1007.
		<i>Cichorium verrucosum, sine Tarintha, Hieracis</i>	

INDEX.

<i>adnumerandis</i>	1023.	<i>Costus ingratus</i> sive <i>Thapsia</i> species	<i>ibid.</i>
<i>Cichorium spinosum</i>	<i>ibid.</i>	<i>Crocus</i>	637.
<i>Cichorium bulbosum</i>	1038.	<i>Croci verni</i> species varia pag. 640. & sequentibus	646.
<i>Clematis purpurea</i> flore pleno scandens	119.	<i>Crocus montanus</i> Autumnalis	646.
<i>Clematis caerulea</i> serrato folio	<i>ibid.</i>	<i>Crocus siluestris</i> Bizantinus candidus tantillum subcaeruleus	647.
<i>Clematis Pannonica</i> flore carulco surrecta	<i>ibid.</i>	<i>Cropiot rugosus</i> fructus	188.
<i>Clematis Daphnoides</i> sive prima veterib.	130.	<i>Cucurbita</i> in genere, eiusque species varia 48. pag. 214. 215. & sequentibus usque ad pag. 231.	238.
<i>Clematis Daphnoides</i> minor flore purpureo, violaceo, & albo simplici, ac pleno	<i>ibid.</i>	<i>Cucurbitinus</i> fructus magnitudine ouis Struthij	245.
<i>Clematis Daphnoides</i> maior flore caeruleo & albo	132.	<i>Cucumis vulgaris</i> viridis & albus	247.
<i>Clematitis aeris</i> veteribus	124.	<i>Cucumis minor</i> pyriformis	<i>ibid.</i>
<i>Clematis latifolia</i> sive <i>Athyragene</i> quibusdam	128.	<i>Cucumeres longissimi</i>	248.
<i>Clematis Batica</i> Clusio	126.	<i>Cucumis</i> Aegyptius Chate	<i>ibid.</i>
<i>Clematis</i> sive <i>Flammula</i> scandens tenuifolia	127.	<i>Cucumis siluestris</i> sive <i>Asininus</i>	<i>ibid.</i>
<i>Clem.</i> sive <i>Flamm.</i> surrecta alba.	<i>ibid.</i>	<i>Cucumeris</i> silu. succus <i>Elaterium</i> .	249.
<i>Clem.</i> sive <i>Flamm.</i> flore caruleo.	128.	<i>Cynocrambe</i>	979.
<i>Co. blearia.</i>	942.	<i>Cyclaminus</i>	176. & 177.
<i>Colubrinum lignum primum</i> : 11. & 111. pag. 169. 170. 171. 172. & 173.		<i>Cynosbatus</i> veteribus	33.
<i>Colocynthis</i> Veteribus & in genere.	231. & 232.	<i>Cynorrhodon</i> veteribus	<i>ibid.</i>
<i>Colchicum</i> Veteribus	648.	<i>Cyperus</i> in genere	499.
<i>Colchicum album</i> cum purpur. lineis	651.	<i>Cyperi</i> species varia pag. 501. & sequentibus	758.
<i>Colchicum vernum</i> Clusio	652.	<i>Cynosorchis</i> prior <i>Dodonaei</i>	760.
<i>Colchicum biflorum</i>	<i>ibid.</i>	<i>Cynosorchis</i> <i>Delphinia</i>	<i>ibid.</i>
<i>Colchicum Polyanthes</i>	653.	<i>Cynosorchis</i> minimis maculosis foliis	<i>ibid.</i>
<i>Colchicum vernum</i> <i>Camerarij</i>	<i>ibid.</i>		
<i>Colchicum candido</i> flore Anglicum	654.		
<i>Colchicum pleno</i> flore	<i>ibid.</i>		
<i>Colchicum versicolore</i> flore	655.		
<i>Colchicum montanum</i>	656.		
<i>Colchicum</i> minimum tenuifolium	657.		
<i>Colchicum minus</i> malignum, sive <i>Hermodactylus</i> Officinarum.	658.		
<i>Colchicum Illyricum</i> sive <i>Gracum</i>	660.		
<i>Colchicum paruum</i> montanum <i>Luteum</i> , alijs <i>Narcissus</i>	662.		
<i>Colchicum Orientale</i> & <i>Syriacum</i>	679.		
<i>Colocasia</i>	790.		
<i>Conuoluulus maior</i>	154.		
<i>Conuoluulus peregrinus pulcher</i>	159.		
<i>Conuoluulus</i> <i>Bona nox</i> dictus	165.		
<i>Conuoluulus peregrinus</i> <i>C. Bauhini</i>	166.		
<i>Conuoluulus marinus</i> <i>Soldanella</i> affinis	168.		
<i>Conuoluulus</i> <i>Aegyptiacus</i>	169.		
<i>Conyza media</i>	1050.		
<i>Conyzis</i> affinis herba <i>vulneraria</i>	1051.		
<i>Conyza maior</i> <i>Matthioli</i> , <i>Baccharis</i> quibusdam	<i>ibid.</i>		
<i>Conyza Helenitis</i> <i>mellita</i> <i>incana</i>	1052.		
<i>Conyza Helenitis</i> <i>pilosa</i> <i>Lobelij</i>	<i>ibid.</i>		
<i>Conyza</i> veteribus	<i>ibid.</i>		
<i>Conyza maior</i> <i>Monspeliensis</i> <i>odorata</i>	1053.		
<i>Conyza media</i> <i>Monspel.</i>	1049.		
<i>Conyza media</i> <i>Monspel.</i> affinis	<i>ibid.</i>		
<i>Conyza</i> species folijs <i>virga aurea</i>	<i>ibid.</i>		
<i>Conyza</i> minor vera	1054.		
<i>Conyza marina</i>	1055.		
<i>Conyza Alpina</i>	<i>ibid.</i>		
<i>Conyza</i> <i>Syria</i> quibusdam	1054.		
<i>Conyza montana</i> <i>Myconi</i>	<i>ibid.</i>		
<i>Conyza</i> capite nutante	1055.		
<i>Coralloides</i> prima <i>quinquefolia</i>	900.		
<i>Coralloides</i> altera sive <i>septifolia</i>	901.		
<i>Coralloides</i> <i>Enneaphylos</i> <i>Clusij</i>	902.		
<i>Coralloides</i> minor <i>bulbifera</i>	<i>ibid.</i>		
<i>Corchorus</i>	982.		
<i>Coronopus</i> <i>Ruellij</i> sive <i>Nasturtium verrucosum</i>	919.		
<i>Costus</i>	748.		
<i>Costus Arabicus</i> & similis	749.		
<i>Costus Indicus</i> <i>Clusij</i>	750.		
<i>Costi</i> <i>Molucenses</i> duo	751.		
<i>Costus Helenij</i> facie officinarum	<i>ibid.</i>		
<i>Costus dulcis</i> Offic.	<i>ibid.</i>		
		D	
		<i>Delphinium minus</i> <i>Casalp.</i>	865.
		<i>Dentaria aphyllis</i> minor <i>Tabern.</i>	785.
		<i>Dentaria</i> <i>quinquefolia</i>	900.
		<i>Dentillaria</i> <i>Rondeletij</i>	941.
		<i>Digitalis purpurea</i>	812.
		<i>Digitalis</i> flore magno candido	815.
		<i>Digitalis</i> <i>Lutea</i> flore maiore	<i>ibid.</i>
		<i>Digitalis</i> <i>ferruginea</i>	<i>ibid.</i>
		<i>Digitalis</i> flore minore <i>sublutea</i>	814.
		<i>Draba lutea</i> quibusdam	870.
		<i>Draba lutea</i> similis	<i>ibid.</i>
		<i>Draba</i> veteribus	939.
		<i>Draba</i> multis flore albo	<i>ibid.</i>
		<i>Draba</i> species <i>glabra</i>	940.
		<i>Draba</i> minor <i>orbicularibus</i> capit.	<i>ibid.</i>
		<i>Drackena</i> <i>radix</i>	740.
		<i>Drackena</i> affinis <i>radix</i>	741.
		<i>Dracontium</i> veteribus & in genere	787.
		<i>Dracunculus</i> maior vulgaris	789.
		<i>Dracunculus</i> aquaticus	<i>ibid.</i>
		<i>Dryophonon</i> <i>Plinij</i>	924.
		E	
		<i>Epidemium</i> quorundam	391.
		<i>Ephemerum</i> non <i>lethale</i> veteribus	647.
		<i>Ephemerum</i> <i>Matthioli</i>	905.
		<i>Erinos</i> , <i>Erineos</i> , vel <i>Echinos</i> Veteribus & in genere	798.
		<i>Erinos</i> maior <i>rapunculo</i> affinis	799.
		<i>Erinus</i> <i>Dalechampij</i>	812.
		<i>Eruca</i> maior <i>sativa</i> annua	859.
		<i>Eruca</i> <i>Romana</i> seu <i>Gentilis</i>	860.
		<i>Eruca</i> <i>sativa</i> <i>Hispanica</i>	<i>ibid.</i>
		<i>Eruca</i> <i>tenuifolia</i> <i>perennis</i>	861.
		<i>Eruca</i> silu. <i>angustifolia</i> flore <i>lutea</i>	<i>ibid.</i>
		<i>Eruca</i> minimo flore <i>Monspel.</i>	862.
		<i>Eruca</i> <i>inodora</i>	<i>ibid.</i>
		<i>Eruca</i> <i>purpurea</i> , alijs <i>caerulea</i>	865.
		<i>Eruca</i> <i>palustris</i> maior fl. albo	867.
		<i>Erysimon</i> <i>Tragi</i>	863.
		<i>Erysimum</i> alterum <i>Matthioli</i>	864.
		<i>Eupatorium</i> seu <i>Agrimonia</i>	398.
		<i>Eupatorium</i> <i>adulterinum</i>	1065.

INDEX.

F

F Aalim Thoueti Helenio folijs similis	792.
Faba vel Phascolus Indicus magnus	274.
Faba arborescentis species varia	275.
Faba, cyanos leguminosa in genere	278.
Far succinum ex Veteribus	415.
Festuca graminea glumis vacuis: effusa: & nemoralis latifolia	479.
Festuca unceo folio C. Bauhini	480.
Festuca unceo folio spica gemina C.B.	544.
Festuca sexta Thaly	ibid.
Festuca pratensis Lanuginosa C.B.	ibid.
Festuca dumetorum Eiusdem	545.
Flos Persicus Sisymbrio congener	70.
Foenugracum siluestre, siue Glycyrriza siluestris quibusdam	330.
Foenugraco syl. Tragi affinis planta	331.
Foenugracum	363.
Foenugracum silu. Dalechampi	365.
Fragaria ferens fraga rubra & alba	394.
Fragaria non fructifera	395.
Fragae Serapionis	191.
Friullaria nigra	682.
Fructus squamosus cum granis piperis nigri, an Brahma Diose.	188.

G

G Alanga maior	738.
G. Alanga minor	739.
Galega	342.
Galega montana Dalechampi	343.
Galega nemorensis verna	ibid.
Galega nemorensis verna affinis flore albo item fl. purp. & albo	344.
Gladiolus siue Xyphion	701.
Glastrifolia Cichoroides Bauhini & Turritis secunda Clusio	846.
Glaux Hispanica	341.
Glaux Veterum	352.
Glaux leguminosa Herbariorum	ibid.
Granadilla Hedera similis	114.
Glycyrricos siue Amara dulcis	109.
Glycyrrhiza	316.
Glycyrrhiza Dioscor. chinata non repens	327.

H

H Abazelin siue Granum Alzelin veterib.	504.
Haermia Serapionis siue Piperella	189.
Haliacabum peregrinum siue Cor Indicum	173.
Hedera veteribus & in genere	110.
Hedera communis maior & minor	111.
Hedera Dionysias Dalechampi	113.
Hedera Lachryma	114.
Hedypnois siue dens Leonis Fuchsi.	1035.
Hedypnois Monspessulana	1036.
Helianthemum vulgare flore lutea	15.
Helianthemum folijs maioribus flore albo	16.
Helianthemum flore albo folio angusto, hirsuto	17.
Helianthemum tenuifolium glabrum luteo flore	18.
Helianthemum alpinum folio Pilosella minoris Fuchsi	ibidem.
Helianthemum folio Thymi ineano	19.
Helianthemum, siue Cistus humilis, folio sampsuchi, capitulis valde hirsutis	20.
Helianthemum ad numulariam accedens	ibid.
Helianthes species rara coma instexa ut in Heliotropio	ibidem.
Helxine Cissampelos	156.
Helxine Cissampelos multis, siue Convolvulus minor	157.
Helxine semine triangulo	157.
Helenium Aegyptium ex genere forte viciarum	314.

Herba mimosa	381.
Hermodactyli veterib.	697.
Hemerocallis veterib.	688.
Hermodactyli veterib.	697.
Hemerocallis veterib.	688.
Hesperides flore purpureo albo & vario	877.
Hesperis Pannonica inodora	878.
Hesperis colore ineleganti	879.
Hesperis Syriaca	ibid.
Hesperis Syriaca alia	880.
Hesperis Alpina muralis minor siue repens	ibid.
Hesperidi Alpina siue muraria affinis Draba succulentata.	ibid.
Hesperidi Alpina murariae similis surrecta & magna	881.
Hypocoon	799.
Hieracium stellatum	1014.
Hieracia Veterum	1023.
Hieracium multis, alijs Cichoreum luteum hirsutum & glabrum, vel minus hirsutum	1024.
Hieracy parua species hyoseris angustifolia aspera	1025.
Hieracium pulchrum	ibid.
Hieracium Erucaefolium hirsutum	1025.
Hieracium pulchrum ramosum Sprengerianum	ibid.
Hieracium latifolium Genense folio Conyza maioris Monspess.	1026.
Hieracium Pannonicum latifolium Clusio, Pilosella maiori siue Palmaria lutea accedens maculatum	ibidem.
Hieracium capitulis Cardui benedicti, maximum Buglossum echioides quibusdam	1028.
Hieracium asperum maiori flore in agrorum limitibus	1029.
Hieracium vetum rigidum quibusdam Sabaudum	1030.
Hieracy Sabaudi varietas duplex	ibid.
Hieracium minus pramosa radice siue Fuchsi	1031.
Hieracium Macrocaulon unceum siue minus primum Dodoneo	ibid.
Hieracium montanum maius latifolium	ibid.
Hieracium latifolium glabrum ex valle Griesbachiana	1033.
Hieracium latifolium pramosa radice, caule singulari Pilosella, maiori affine	1033.
Hieracium montanum laciniato folio lanuginoso Clusio	1037.
Hieracium Narbonense rotundifolium caule aphylo, & hieracium caule aphylo hirsutum	ibid.
Hieracium paruum hirtum caule aphylo crispum vti siccatum	1038.
Hieracium montanum G. Clusio angustifolium	ibid.
Hordeum veterib. & nocoticis in genere	419.
Hordeum distichum	429.
Hordeum Hexastichum pulchrum	429.
Hordeum Polystichum	ibid.
Hordeum dictum Germanis Oriza	429.
Hordeum nudum siue Gymnocrithon	430.
Hordeum murinum	431.
Hordeum vrens nouae Hispaniae	ibid.
Holostium Matthioli unceum	ibid.
Hyacinthi parui facie gramen Triglochin	508.
Hyacinthi historia ex veter. sententia	571.
Hyacinthus vernus Botryoides minor caruleus, angustioribus folijs, odoratus	571.
Hyacinthus Botryoides vernus minor, latifolius, caruleus, inodorus	572.
Hyacinthus Botryoides albus	573.
Hyacinthus autumnalis minimus maior	574.
Hyacinthus maximus Botryoides coma carulea	574.
Hyacinthus Orientalis quibusdam Constantinopolitanus	575.
Hyacinthus brumalis albus	577.

I N D E X

<i>Hyacinthus minimus serotinus flosculis hyacinthi Orientalis</i>	578.	<i>Iris dilucæ cœrulea inuolucro albo fortè Dalmatica ibidem.</i>	
<i>Hyacinthus odoratissimus dictus Tibcadi, & Muscari</i>	578.	<i>Iris Lusitanica verna violacea, Clus. Maior latif. nona cum venis purpureis</i>	717.
<i>Hyacinthus odoratiss. Tibcadi luteus</i>	579.	<i>Iris altiss. bicolor cœruleo obsoleto cinereo mixta</i>	718.
<i>Hyacinthi Tibcadi lutei varietas siue Muscari lutei præcox</i>	ibid.	<i>Iris flore albo</i>	719.
<i>Hyacinthus stellatus bifolius, & trifolius vernus dumentorum, flore cœruleo, & albo</i>	ibid.	<i>Iris lutea, folijs florum repandis variegatis</i>	720.
<i>Hyacinthus stellaris albicans serotinus</i>	580.	<i>Iris latifolia maior Sustiana vel Chalcedonica flore maiore variegato Clusio prima</i>	721.
<i>Hyacinthus stellaris vernus paruulus, flore ex cœruleo cinereo</i>	581.	<i>Iris biflora Lusitanica flore violaceo Clusio</i>	722.
<i>Hyacinthus stellaris albicans serotinus</i>	580.	<i>Iris flore violaceo folio virente, an Clusii 25. cantè folijs nudo</i>	723.
<i>Hyacinthus stellaris vernus paruulus, flore ex cœruleo cyreneo</i>	587.	<i>Iris humilis latifolia colore violaceo, & saxatilis eadem, nec valde similis, Clus. primum genus. Chamæiris niuea</i>	723.
<i>Hyacinthus stellaris maior.</i>	ibid.	<i>Iris humilis latifolia maior acaulis: Clus. Chamæiridis latifolia genus alterum</i>	724.
<i>Hyacinthus stellatus æstiuus minor</i>	581.	<i>Iris humilis latifolia minor, & eius varietates quinque ibid.</i>	
<i>Hyacinthus varius</i>	ibid.	<i>Iris humilis latifol. minor elegantiss. variegata, Clus. Chamæiris</i>	725.
<i>Hyacinthus stellatus Byzantinus</i>	582.	<i>Iris angustifolia minor Clusii quarta</i>	726.
<i>Hyacinthus stellatus æstiuus</i>	583.	<i>Iris graminea cui pereunt quotannis folia</i>	727.
<i>Hyacinthus trifolius Theoprast. Lobel.</i>	ibid.	<i>Iris tenuifolia maior flore cœruleo & striato angust. ibid.</i>	
<i>Hyacinthus comosus Byzantinus Candicans cum staminibus purpureis</i>	ibid.	<i>Iris angustifolia flore albo</i>	728.
<i>Hyacinthus Comosus albus cum cœruleis staminibus.</i>	584.	<i>Iris tenuifolia flore violaceo an Clusii</i>	729.
<i>Hyacinthus affinis Planta.</i>	ibid.	<i>Iris tenuifolia Michel Feldensis spontanea, fortè Clusii angustifolia maior siue prima</i>	729.
<i>Hyacinthus Peruvianus</i>	585.	<i>Iris Tripolitana folijs longissimis flore aureo</i>	730.
<i>Hyacinthus Angelicus siue Belg.</i>	ibid.	<i>Iris Tuberosa Belgarum</i>	ibid.
<i>Hyacinthus Hispanicus</i>	586.	<i>Iris Palustris lutea siue Acorus Adulterinus</i>	732.
<i>Hyacinthus stellaris cinereus</i>	ibid.	<i>Iris, siue Erysimum Veteribus</i>	862.
<i>Hyacinthus totus albus Campanilla</i>	ibid.	<i>Isopyron veterib.</i>	304.
<i>Hyacinthus flore rubro</i>	ibid.	<i>Isopyron Casalpini</i>	ibid.
<i>Hyacinthus obsoletior Hisp. Anglico similis</i>	587.	<i>Iuncus Alpinus cum cauda Leporina</i>	514.
<i>Hyacinthus minor Hispan. angustifolius cœruleus & albus</i>	ibid.	<i>Iuncus Alpinus Bombycinus</i>	515.
<i>Hyacinthus minor Hispanicus obsoleto flore</i>	588.	<i>Iunci genus Euræpice</i>	519.
<i>Hyacinthus Indicus tuberosa radice</i>	ibid.	<i>Iuncus panicula arundinacea</i>	520.
<i>Hyacinthus Mauritanicus</i>	ibid.	<i>Iuncus Matthioli</i>	ibid.
<i>Hyacinthus latifolius Dalechampi</i>	ibid.	<i>Iuncus pungens</i>	ibid.
<i>Hyacinthus lilifolius stellatus</i>	589.	<i>Iuncus acutus maritimus C. Bauh.</i>	521.
<i>Hyacinthus Tripolitanus</i>	ibid.	<i>Iuncus foliaceus</i>	511.
<i>Hyacinthus ex Thracia</i>	ibid.	<i>Iuncus foliaceus capsulis triangulis</i>	521.
<i>Hetich Theueri</i>	791.	<i>Iuncus trifidus</i>	ibid.
		<i>Iuncus maximus holoschenos</i>	522.
I.		<i>Iuncus paruus cum Pericarpis rotundis</i>	ibid.
<i>Iacobea Pannonica folio non laciniato</i>	1056.	<i>Iuncus humilis</i>	ibid.
<i>Iacobea Marina siue Cineraria</i>	ibid.	<i>Iuncus exiguus montanus Cas. Bauh.</i>	ibid.
<i>Iacobea vulgaris</i>	1057.	<i>Iuncus foliatus minimus</i>	523.
<i>Iacobea Pannonica latifolia</i>	ibid.	<i>Iuncus minimus fortis admirabilis</i>	ibid.
<i>Iberis Fuchsi siue Nasturtium pratense syluest. & flore pleno</i>	879.	<i>Iuncus paruus montanus</i>	ibid.
<i>Iberidi Fuchsi affinis Trifolia Cardamine</i>	890.	<i>Iuncus capitulis longis</i>	ibid.
<i>Iberidi Fuchsi aliquatenus similis Cardamine Dalechampi odorata</i>	891.	<i>Iuncellus Capitulis Equiseti minor & fluitans c. Bauhini</i>	ibid.
<i>Iberidi Fuchsi vel Nasturtio aquatico affinis Cardamine Alpina media Clusij</i>	ibid.	<i>Iuncus lauis, seu Scirpus Indicus Casp. Bauh.</i>	524.
<i>Iberis & Lepidium Veteribus & in genere</i>	915.	<i>Iuncus Syluaticus Tabernamont.</i>	ibid.
<i>Iberis</i>	918.	<i>Iunci genus medulla prorsus niuea Hist. Lugd.</i>	ibid.
<i>Iasminum siue Gelseminum flore albo</i>	107.	<i>Iuncus acumine reflexo maior</i>	ibid.
<i>Iasminum Hispanicum flore maiore</i>	101.	<i>Iuncus acumine reflexo alter</i>	ibid.
<i>Iasminum siue Sambach Arabum Alpino</i>	102.	<i>Iuncus floridus</i>	ibid.
<i>Iasminum siue Gelseminum luteum & caruleum</i>	ibid.	<i>Iuncus floridus minor c. Bauh.</i>	525.
<i>Iasione veterib.</i>	155.		
<i>Intyba serides & Cichoria ex veteribus</i>	1006.	L	
<i>Intybum Satium triplex</i>	1011.	<i>Lactuca, Thrylax veteribus</i>	995.
<i>Iridis bulbosa species varia</i>	703. & sequentibus	<i>Lactuca sativa vulgaris capitata & non capitata</i>	997.
<i>Iridi bulbosa affine sisyrrinchium minus</i>	ibid.	<i>Lactuca rubra</i>	998.
<i>Iris vulgaris violacea siue purpurea hortensis & syluestris</i>	709.	<i>Lactuca Romana longa dulcis</i>	ibid.
<i>Iris ex Veterum sententia</i>	ibid.	<i>Lactuca longo & valde angusto folio</i>	999.
<i>Iris Dalmatica maior</i>	715.	<i>Lactuca crispata laciniata</i>	ibid.
<i>Iris Dalmatica minor</i>	716.	<i>Lactuca</i>	

INDEX.

<i>Lactuca erispa & tenuiter dissecta</i>	ibid.	<i>Lilium Asphodeli radice luteum, siue Lilio Asphode-</i>	
<i>Lactuca silu. siue endiuia multis dicta, folio laciniato, dorso spinoso</i>	1003.	<i>lus quorundam flore luteo</i>	700.
<i>Lactuca silu. murorum flore luteo</i>	1004.	<i>Lilium radice Asphodeli phœniceum, siue Lirio Aspho-</i>	
<i>Lactuca murorum affinis Sonchus Dendroides Dalechā-</i>	ibid.	<i>delus quibusdam</i>	701.
<i>pij</i>	ibid.	<i>Lignum Colubrinum in genere</i>	169.
<i>Lactuca silu. purpurea</i>	1005.	<i>Lobus cum seminibus conuoluulo maiori accedentibus</i>	166.
<i>Lampisana veteribus</i>	1028.	<i>Lobus Aethiopico piperi similis, acris</i>	188.
<i>Lampisana Dodonai</i>	ibid.	<i>Lobus Cartilagineus ex Insula Mauriti, Phascolo siue Fabâ nigra</i>	272.
<i>Lachryma Iobi multis, siue milium arundinaceum</i>	449.	<i>Lobus peregrinus cartilagineus, Phascolo ex puniceo nigro tanquam annulo cincto.</i>	273.
<i>Lapathum, Oxylapathum, & Hippolapathum, ac de ijs Veterum sententia, & in genere</i>	987.	<i>Lobus quadrangularis</i>	278.
<i>Lapathi species varia pag. 983. & sequentibus</i>		<i>Lobus membranaceus planus niger</i>	ibid.
<i>Lathyrus siue cicercula in genere.</i>	302.	<i>Lotus in genere</i>	353.
<i>Lathyrus maioris species flore rubente, & albedo, minore, dumetorum, siue Germanic.</i>	ibid.	<i>Lotus satua veteribus</i>	354.
<i>Lathyrus maior latifolia, flore maiore purpureo speciosior</i>	303.	<i>Lotus satua veterum</i>	ibid.
<i>Lathyrus maior Narbonensis angustifolius</i>	304.	<i>Lotus corniculata glabra & hirsuta minor</i>	ibid.
<i>Lathyrus species lutea</i>	ibid.	<i>Loti Corniculata maior species</i>	355.
<i>Lathyrus luteus silu. dumetorum</i>	ibid.	<i>Lotus Corniculata siliquis singularibus vel binis, tenuis</i>	356.
<i>Lathyrus siliqua hirsuta</i>	305.	<i>Lotus sil. quosa flore fusco tetragonolobus</i>	358.
<i>Lathyrus species qua Eruiia silu. Dodonai</i>	305.	<i>Lotus siliquosa aliquomodo similis Coronopus, ex Cod. Caesar</i>	ibid.
<i>Lathyrus anguloso semine</i>	306.	<i>Lotus Ornithopodii siliquis</i>	ibid.
<i>Lathyrus flore rubro & alius albo</i>	307.	<i>Lotus siliquosa lutca Monspelensis</i>	359.
<i>Lathyrus quidam, quibusdam Egyptia Aracus</i>	308.	<i>Lotus satua, odorata annua flore caruleo</i>	359.
<i>Lathyrus folio tenuiore florib. rubris</i>	ibid.	<i>Lotus silu. ex Cod. Caesar.</i>	373.
<i>Lagopus Trifolius quorundam</i>	177.	<i>Lolium quintum Trago Hordei granis aristis non admodum multis</i>	436.
<i>Ledum, & Ladanum</i>	6.	<i>Lilium gramineum spicatum</i>	437.
<i>Lens</i>	317.	<i>Lopulus mas & femina</i>	151.
<i>Leporis auricula Casalpini</i>	309.	<i>Lupinus in genere eiusque species varia</i>	288. & sequa
<i>Leucoium bulbosum Hexaphyllum cum unico flore, rarissimus bino</i>	590.	<i>Lupinus silu. Italarum rusticorum Casalp. dectus</i>	314.
<i>Leucoium bulbosum minus Triphyllum</i>	591.	<i>Lunaria maior siliqua rotundiore</i>	881.
<i>Leucoium bulbosum praecox Bizantinum</i>	ibid.	<i>Lunaria maior siliqua longiore</i>	882.
<i>Leucoium bulbosum Polianthemum tardius florens floribus minoribus</i>	592.	<i>Lunaria biscutata</i>	935.
<i>Leucoium Triphyllum flore caruleo Someri</i>	ibid.	<i>Lunaria peltata minima quibusdam ad Thlaspi referenda</i>	ibid.
<i>Leucoium bulbosum autumnale minus tenuif.</i>	593.	<i>Lysimachion veteribus</i>	901.
<i>Leucoio bulbofo fertè affinis Bulbus flore intus luteo, foris purpureo</i>	ibid.	<i>Lysimachie species varia</i>	ibid. & pag. sequentibus.
<i>Leucoio bulbofo fortè affinis Bulbus quidam</i>	ibid.		
<i>Leucoium ex veterum sententia</i>	871.		
<i>Leucii species varia</i>	872. & sequentibus		
<i>Leucoium cum siliquis rotundis flore luteo</i>	931.		
<i>Leucoium spinosum, siue Thlaspi spinosum aliis</i>	931.		
<i>Leucoium luteum spinosum</i>	932.		
<i>Lepidium Pauli</i>	940.		
<i>Lepidium non repens</i>	941.		
<i>Libanoidis species Rondeletii</i>	25.		
<i>Lilium Alexandrinum siue Ornithogalum magnum Syriacum</i>	629.		
<i>Lilium album vulgare</i>	685.		
<i>Lilium album Syriacum Rauuolfii</i>	687.		
<i>Lilium rubens vel croceum maius</i>	688.		
<i>Lilium rubens vel croceum minus</i>	689.		
<i>Lilium Phœniceum ditutum</i>	690.		
<i>Lilium cruentum latifolium</i>	ibid.		
<i>Lilium Bulbiferum maius</i>	ibid.		
<i>Lilium bulbiferum incanum</i>	691.		
<i>Lilium bulbiferum repens</i>	ibid.		
<i>Lilium Croceum flore pleno</i>	692.		
<i>Lilium bulbiferum cruentum angustifolium</i>	ibid.		
<i>Lilium flore nutante ferrugineo duplex, maius & minus</i>	ibid.		
<i>Lilium flore nutante albo</i>	694.		
<i>Lilium flore nutante maximum</i>	ibid.		
<i>Lilium flore miniato, siue Hemerocallis Chalcedonica aliquibus</i>	695.		
<i>Lilium praecox nutante flore rubro</i>	696.		
<i>Lilium nutante flore flauo</i>	697.		
<i>Lilium Persicum siue Susianum</i>	699.		
		<i>M</i>	
		<i>M</i>	
		<i>Alcagris siue Fritillaria saturator & delutior</i>	681. & 683.
		<i>Malua Veteribus & in genere</i>	947.
		<i>Malua species varia</i>	949. & sequentibus.
		<i>Malinathalle Theophr. & Anthalium Plinio</i>	504.
		<i>Mariagon albicans pictum ad iconem cum coloribus</i>	694.
		<i>Mariagon flore luteo praecox</i>	697.
		<i>Manihor Theueti Luca & Casari</i>	794.
		<i>Melones</i>	242. & sequentibus
		<i>Melilotus in genere eiusque species varia</i>	pag. 349. & sequentibus.
		<i>Mel Sulliticum</i>	610.
		<i>Meleagris siue fritillaria Pyrenaa flore minore</i>	683.
		<i>Meleagris siue fritillaria Aquitanica reflexis oris</i>	ibid.
		<i>Meleagris siue Fritillaria flaua</i>	684.
		<i>Medium Diosc. Rauuolf.</i>	805.
		<i>Medica in genere</i>	382.
		<i>Medica species varia</i>	387. & sequentibus
		<i>Mechoacan</i>	149.
		<i>Melegueta</i>	208.
		<i>Milium</i>	446. & 447.
		<i>Miagri species varia</i>	892. & sequentibus
		<i>Miagri species varia</i>	892. & sequentibus.
		<i>Moly</i>	562. & sequentibus.
		<i>Mustum</i>	87.
		<i>Mungo</i>	189.
		<i>Myrto Cistus Pennai florib. luteis oblongis</i>	21.

INDEX.

<i>Myagrum Veteribus & in genere</i>	891.	<i>Oriza India orientali peculiaris</i>	453.
N		<i>Orchis siue Testiculus in genere</i>	755.
<i>Nasturtium Indicum folio peltato scandens</i>	175.	<i>Orchis barbata foetida</i>	756.
<i>Nasturtium Indicum fol. anguloso</i>	176.	<i>Orchis galea & alis ferè cinereis</i>	757.
<i>Nasturtij Indici putata siliqua Peruniana</i>	176.	<i>Orchis stratumatica maior</i>	758.
<i>Nachani Garcia</i>	417.	<i>Orchis stratumatica minor</i>	ibid.
<i>Narcissus Cyprius luteus polyanthes flore pleno</i>	595.	<i>Orchis ornithophora folio maculoso</i>	759.
<i>Narcissus folijs florib. albis, oblongo calice luteo</i>	597.	<i>Orchis magna latis folijs, galea nigricante.</i>	ibid.
<i>Narcissus luncifolius omnino albus calyce longo</i>	598.	<i>Orchis alius purpureus, alius ex roseo candidus Trago</i>	760.
<i>Narcissus luncifolius albus calyce magno</i>	599.	<i>Orchis maior tota purpurea non maculata</i>	760.
<i>Narcissus in genere</i>	ibid.	<i>Orchis Ornithophora flore colore herbaceo</i>	761.
<i>Narcissus Medio purpureus flore pleno</i>	602.	<i>Orchis Ornithophora candida</i>	ibid.
<i>Narcissi varia alia species ibidem & sequ. usque ad pag. 609.</i>		<i>Orchis minor purpurea & aliorum colorum</i>	ibid.
<i>Narcissus Persicus croci flore melino, Colchicis affinis</i>	661.	<i>Orchis siue Cynosorchis tertius Dodon.</i>	762.
<i>Narcissus autumnalis minor & similes planta</i>	662.	<i>Orchis maior tota purpurea</i>	763.
<i>Narcissus Africanus bifolius siue exoticus</i>	679.	<i>Orchidis genus paruum</i>	ibid.
<i>Narcissus Africanus folio rotundiore</i>	ibid.	<i>Orchis paruo flore rubro siue phoeniceo</i>	764.
<i>Napus</i>	842.	<i>Orchis minor folijs tenuioribus reflexis flore panicante</i>	ibid.
<i>Napus sylvestris</i>	483.	<i>Orchis Batavica</i>	ibid.
<i>Nasturtium veteribus</i>	911.	<i>Orchidum quarundam Icones</i>	ibid.
<i>Nasturtium vulgare</i>	912.	<i>Orchis minor angustifolius</i>	765.
<i>Nasturtium crispum Ioh. Bauhini</i>	915.	<i>Orchis paruis floribus, multis punctis notatis,</i>	ibid.
<i>Nasturtium latifolium Dioscorideum Ioh. Bauhino</i>	ibid.	<i>Orchis rotundus Dalechampi</i>	ibid.
<i>Nasturtiolum Alpinum Caps. Nasturtium vulgare. Ioh. Bauh.</i>	918.	<i>Orchis siue testiculus maximo flore</i>	766.
<i>Nasturtiolum Alpinum tenuissime diuisum</i>	ibid.	<i>Orchis fuciflora</i>	ibid.
<i>Nasturtium syl. Valentinum Clusio</i>	920.	<i>Orchis melittias</i>	767.
<i>Nasturtium vel Thlaspi maritimum</i>	927.	<i>Orchis siue testiculus sphaegodes hirsuto flore</i>	ibid.
<i>Nerium alpinum quibusdam, alijs Ledum glabrum, & hirsutum</i>	21.	<i>Orchis Myodes</i>	ibid.
<i>Nerium siue Rhododendrum flore rubro & albo</i>	140.	<i>Orchis Serapias tertius Dodon. & Myodes Lobelio</i>	ibid.
<i>Nerij facie arbor</i>	142.	<i>Orchis Myodes flore grandisculis</i>	768.
<i>Nerij silique effigie Kaye Baka</i>	ibid.	<i>Orchis Myodes lutea</i>	ibid.
<i>Nil Arabum quibusdam siue conuoluulus caeruleus</i>	164.	<i>Orchis parua autumnalis lutea</i>	ibid.
<i>Negundo arbor mas & femina</i>	188.	<i>Orchis Erista hirsuta</i>	769.
<i>Noli me tangere</i>	909.	<i>Orchis siue triorchis lutea tertia</i>	ibid.
O		<i>Orchis spiralis alba odorata</i>	ibid.
<i>Ornithopodio affinis vel potius solea, vel ferro equino, herba</i>	343.	<i>Orchis radice repente</i>	770.
<i>Ornithopodium flore flauescente</i>	350.	<i>Orchis lilsfolius minor</i>	ibid.
<i>Ornithopodium tuberosum Dalechampi</i>	351.	<i>Orchis alba calcari longo</i>	771.
<i>Ornithogalum Caeruleum pallens, & ornithogalum Hispanicum minus</i>	622.	<i>Orchis hermaphroditica bifolia</i>	772.
<i>Ornithogalum pallido flore</i>	624.	<i>Orchidis genus quibusdam satyrion castratum</i>	772.
<i>Ornithogalum luteum minus</i>	ibid.	<i>Orchides, Culices minores triphylla</i>	ibid.
<i>Ornithogalum veterib.</i>	627.	<i>Orchis Batrachites</i>	ibid.
<i>Ornithogalum spicatum flore virente</i>	627.	<i>Orobanchæ & Hamodorum Veteribus & in genere</i>	779.
<i>Ornithogalum spicatum albo flore Monspess.</i>	628.	<i>Orobanchæ flore maiore</i>	780.
<i>Ornithogalum Creticum & Pannonicum albo flore</i>	629.	<i>Orobanchæ flore minore</i>	781.
<i>Ornithogalum vulgare & versus maius & minus.</i>	630.	<i>Orobanchæ minor purpureis floribus siue ramosa</i>	ibid.
<i>Ornithogalum Neapolitanum</i>	631.	<i>Orobanchæ magna purpurea Monspessulana</i>	782.
<i>Orobis siue Eruum in genere</i>	317.	<i>Orobanchæ affinis nidus avis</i>	ibid.
<i>Orobis siue Eruum multis</i>	321.	<i>Orobanchæ & nido avis affine Pseudo λευκός ωρον</i>	ibid.
<i>Orobeum cicer Lobelij</i>	322.	<i>striacum violaceum</i>	ibid.
<i>Orobo similis Lathyrus Cretensis Honorij Belli</i>	ibid.	<i>Oxalis vulgaris</i>	989.
<i>Orobo similis Aracis Cretensis eiusdem</i>	ibid.	<i>Oxalis cista</i>	990.
<i>Ochros in genere</i>	295.	<i>Oxalis syluatica maxima</i>	ibid.
<i>Omphacium</i>	84.	<i>Oxalis folio amplissimo geniculis tuberosis</i>	991.
<i>Onobrichis in genere</i>	336.	<i>Oxalis Tuberosa radice</i>	ibid.
<i>Onobrichis purpureo flore</i>	337.	<i>Oxalis folio rotundiore repens</i>	ibid.
<i>Onobrichis subcaeruleo flore</i>	ibid.	<i>Oxalis minor aculeata Candia</i>	ibid.
<i>Onobrichis pallido flore</i>	ibid.	<i>Oxalis parua auriculata repens</i>	992.
<i>Onobrichis Casalp.</i>	342.	<i>Oxalis Africana</i>	ibid.
<i>Oriza veteribus</i>	450.	<i>Oxis siue Trifolium acidum</i>	387.
<i>Oriza in genere</i>	451.	<i>Oxys lutea</i>	388.
		P	
		<i>Palmata Satyria in genere</i>	773.
		<i>Palmata non maculata.</i>	774.
		<i>Palmata speciosiore tyrsa, folio maculato</i>	ibid.
		<i>Palmata maculata</i>	775.
		<i>Palmata alba.</i>	ibid.
		<i>Palmata siue Serapias palustris</i>	ibid.

INDEX.

<i>Palmata</i> siue <i>Oreohis Pannonica</i>	ibid.	<i>Pisi pulchra species folio anguloso</i>	ibid.
<i>Palmata Serapias palustris leptophylla, violacea, maculata & non maculata</i>	776.	<i>Pisi minora ex purpureo variegata, vicia similia</i>	298.
<i>Palmata angustifolia palustris</i>	ibid.	<i>Pisa parua viridia</i>	ibid.
<i>Palmata Serapias montana.</i>	ibid.	<i>Pisa minora rubra variegata</i>	ibid.
<i>Palmata floribus impense rubris</i>	777.	<i>Pisa magna, rubra variegata</i>	ibid.
<i>Palmata palustris Nephelodes</i>	ibid.	<i>Pisa maiora, alba</i>	299.
<i>Palmata siue Cynoforchis macrocaules galericulata</i>	ibid.	<i>Pisum erectius comosum</i>	ibid.
<i>C. Gemma</i>	ibid.	<i>Pisa sine tunicis durioribus in siliqua magna alba</i>	300.
<i>Palmata Caryophyllata</i>	ibid.	<i>Pisum Guinea album siue Cicer</i>	ibid.
<i>Palmata angustifolia maculata purp.</i>	ibid.	<i>Pisum Brasilianum flauescens area fusca germen cin- gente</i>	301.
<i>Palmata rubella cum longis calcaribus</i>	778.	<i>Pisum Brasilianum phoeniceum, & nigrum</i>	ibid.
<i>Palmata minor odoratissima.</i>	ibid.	<i>Pisum Indicum variegatum</i>	ibid.
<i>Panicum siluestre dictum & dens Canis</i>	443.	<i>Pisum Indicum quoddam rotundum, fuscum</i>	ibid.
<i>Panicum vulgare puniceum</i>	440.	<i>Pisum Indicum maius nigrum</i>	ibid.
<i>Panicum caruleum siue Indicum</i>	441.	<i>Pisum Indicum umbilico eminente</i>	ibid.
<i>Panicum Americani sesquipetalis spica</i>	ibid.	<i>Pisa Indica folijs longiusculis</i>	ibid.
<i>Pentaphyllum Veteribus</i>	396.	<i>Pisum syluestre</i>	309.
<i>Pentaphyllum vulgare repens</i>	397.	<i>Polygalon veteribus</i>	335.
<i>Pentaphyllum rectum</i>	398.	<i>Polygalon Gesneri</i>	ibid.
<i>Pentaphyllum Alpinum splendens</i>	ibid.	<i>Polygalum minus saxatile</i>	ibid.
<i>Pentaphyllum minus molli lanugine pubescens</i>	ibid.	<i>Polygalo Gesneri affine caput Gallinaceum</i>	ibid.
<i>Pentaphyllum paruum hirsutum</i>	ibid.	<i>Polygalo Gesneri similis planta</i>	349.
<i>Pentaphyllum minus folio subius albicante</i>	ibid.	<i>Polygalon cortusi</i>	351.
<i>Pentaphylli recti species varia</i>	ibid.	<i>Polygala quibusdam</i>	ibid.
<i>Pancreatum Veteribus</i>	610.	<i>Potentilla siue Argentina</i>	398.
<i>Pancreatum Monspessulanum multis Scylla alba parua</i>	611.	<i>Porrum</i>	551.
<i>Pancreatum Indicum</i>	613.	<i>Porrum setosum, & Schoenophrasson quibusdam</i>	553.
<i>Pancreatum alterum Vernum Indicum</i>	614.	<i>Pseudo china radix clus.</i>	122.
<i>Papyrus Nilotica</i>	507.	<i>Pseudo Asphodelus quibusdam</i>	634.
<i>Parietaria</i>	976.	<i>Pseudo-narcissus albo flore clusii</i>	597.
<i>Pauate arbor folijs mali anrea</i>	102.	<i>Pyramidalis Valerandi hirsuta</i>	808.
<i>Pentaphyllum vel potius heptaphyllum flore rubro ibi- d. m.</i>		<i>Pyramidis lauis</i>	ibid.
<i>Pentaphylloides supinum</i>	ibid.		
<i>Pentaphylloides erectum</i>	ibid.		
<i>Pentaphyllum folijs inferne & superne incanis ibidem</i>			
<i>Pentaphyllum siue potius heptaphyllum flore muscoso ibid.</i>			
<i>Pentaphyllum Indicum</i>	ibid.		
<i>Pentaphylli effigies Leucas quibusdam</i>	ibid.		
<i>Periclymenum veteribus</i>	103.		
<i>Periclymenum plurimis siue Caprifolium duplex perfo- liatum & non perfoliatum</i>	104.		
<i>Periclymenum rectum, fructu rubro & nigro</i>	106.		
<i>Periclymeno similis</i>	107.		
<i>Periclymenum rectum folio serrato</i>	ibid.		
<i>Periclymenum rectum fructu caruleo</i>	108.		
<i>Periclymenum paruum Prutenicum Clusii</i>	ibid.		
<i>Pepo indicus minor angulosus</i>	226.		
<i>Phaseolus, Phaseolus, Phasiolus, Dolichus, Smilax hor- tensis in genere</i>	253.		
<i>Phaseoli seu Phasioli sexaginta circiter species varia pag.</i>	258. 259. 260.		
<i>& sequentibus vsque ad pag.</i>	278.		
<i>Piper nigrum</i>	181.		
<i>Piper nigrum Clusii</i>	182.		
<i>Piper nigrum Acofta</i>	183.		
<i>Piper abortiuum, Brasma</i>	184.		
<i>Piper album</i>	ibid.		
<i>Piper Insula Taprobane candidius Molaga</i>	185.		
<i>Piper caudatum</i>	ibid.		
<i>Piper longum</i>	ibid.		
<i>Piper longum Monardis</i>	186.		
<i>Piper longum Clusii</i>	ibid.		
<i>Piper ex Florida</i>	187.		
<i>Piper Ethiopicum siliquosum</i>	ibid.		
<i>Pisum in genere ex veteribus & neotericis</i>	295.		
<i>Pisa potissimum vulgaris, parua, alba, siue aruenfis</i>	297.		
		Q	
		<i>Quamoclis</i>	177.
		R	
		<i>Radix Quimbaya.</i>	151.
		<i>Radix purgans Indica maltatista</i>	ibid.
		<i>Radix Caroli sancti, folijs Lupuli</i>	153.
		<i>Radix Malace quadam toxicis sagittis resistens</i>	173.
		<i>Radix S. Helena Galanga species :</i>	740.
		<i>Rapunculus vulgaris campanulatus</i>	795.
		<i>Rapunculi genus folio serrato rotundiore</i>	798.
		<i>Rap. montanus, siue Franchelium montanum</i>	808.
		<i>Rap. spicatus siue comosus albus & caruleus : itemque folio maculato</i>	809.
		<i>Rap. flore globofo purpureo</i>	810.
		<i>Rap. minus folio tenui gramineo</i>	ibid.
		<i>Rap. Alpinus paruus comosus</i>	811.
		<i>Rap. comoso spicato aliquatenus affinis ex Baldo</i>	ibid.
		<i>Rap. Sonchi facie umbellatus</i>	ibid.
		<i>Rap. Creticus Petro marula</i>	ibid.
		<i>Rapum satiuum rotundum & oblongum</i>	838.
		<i>Rapum syluestre ρυγγα αγρια veteribus</i>	841.
		<i>Rapum sylv. Matthioli</i>	ibid.
		<i>Rapistrum flore luteo</i>	844.
		<i>Rapistrum Monospermon</i>	845.
		<i>Rapistri genus Austriacum</i>	846.
		<i>Rapistrum flore albo striato, sinapi agreste album Trago</i>	851.
		<i>Raphanus</i>	846.
		<i>Raphanus Byzantinus</i>	850.
		<i>Raphanus Ramula Cretensibus dicta</i>	ibid.
		<i>Raphanus sylv. veterum</i>	ibid.
		<i>Raphanus sylv. Matthioli</i>	ibid.
		<i>Raphanus sylv. siue Armoraci a multis</i>	851.
		<i>Raphanus aquaticus Tabern.</i>	867.
		<i>Radicula sylv. siue palustris</i>	866.
		<i>Rhaponticum</i>	986.
		<i>Rhabarbarum</i>	ibid.
		<i>Ribes vulgare acidus rubens</i>	97.
		<i>Ribes vulgare acidus, albas baccas ferens</i>	98.

INDEX

<i>Ribes flore rubento</i>	ibid.	<i>Saccharum Candium</i>	536.
<i>Ribes monocarpus</i>	ibid.	<i>Saccharum Candium violaceum</i>	537.
<i>Ribes Alpinus dulcis</i>	ibid.	<i>Saccharum Penidium</i>	538.
<i>Ribes nigrum dictum folio olente</i>	ibid.	<i>Saccharum candium rosaceum</i>	ibid.
<i>Ribes verum Arabum</i>	99.	<i>Saccharum cinnamomeum</i>	ibid.
<i>Ribes Rauwolfii, aut illi congener planta</i>	100.	<i>Saccharum Alheisar</i>	ibidem.
<i>Rosmarinus sylvestris quorundam</i>	23.	<i>Satyrium quorundam Erythronium bifolium flore unico</i>	
<i>Rosmarinus sylv. æquos Clusio.</i>	24.	<i>radiato albo & purpureo</i>	680.
<i>Rosm. sylv. minor Camerarij</i>	ibid.	<i>Satyrium veteribus in genere</i>	755.
<i>Rosm. Coronarius fruticosus</i>	25.	<i>Satyrium Erythronium Matth.</i>	779.
<i>Rosa.</i>	27.	<i>Scammonea Monspeliaca flore paruo</i>	136.
<i>Rosa rubra, flore valde pleno, & semipleno, & simplici</i>		<i>Scammonea & Scammonium veterib. & in genere</i>	160.
<i>ferè</i>	34.	<i>Scammonea Syriaca flore maiore conuoluuli</i>	163.
<i>Rosa Hierico</i>	209.	<i>Scammonium, succus Scammoneæ densatus</i>	164.
<i>Rosa Achantos, flore pleno: coloris rubelli</i>	35.	<i>Scorpioides Leguminosa</i>	349.
<i>Rosa sine spinis, colore penè facum vini rubri</i>	ibid.	<i>Scorpioides leguminosa altera</i>	350.
<i>Rosa pumila Pannonica flore rubello</i>	35.	<i>Scopa Regia veterum</i>	868.
<i>Rosa sylv. rubella paruo frutice</i>	ibid.	<i>Scorpioides ex sententia veterum</i>	898.
<i>Rosa rubello flore maiore multiplicato siue pleno, in-</i>		<i>Scorpioides siliqua Campoide hispida</i>	ibid.
<i>carnata vulgò</i>	36.	<i>Scorpioides montanum</i>	899.
<i>Rosa folio crispo, flore rubello siue incarnato</i>	37.	<i>Scorodolblasti V'issis Aldroandi</i>	932.
<i>Rose rubella siue incarnata similis</i>	ibid.	<i>Scorodoprassum dictum</i>	558.
<i>Rosa Prænestina alba versicolor</i>	ibid.	<i>Schoenanthos siue Iuncus odoratus</i>	515.
<i>Rosa Hollandica rubella, plena quibusdam centifolia</i>		<i>Scilla veteribus</i>	614.
<i>spinosa frutice</i>	ibid.	<i>Scilla rufa magna vulgaris</i>	615.
<i>Rosa centifolia Batanica altera</i>	38.	<i>Scille magne albe</i>	618.
<i>Rosa pomo spinoso, folio hirsuto</i>	ibid.	<i>Scythice radix veteribus</i>	328.
<i>Rosa pomifera Venetijs, Sprengeri, folio hirsuto</i>	ibid.	<i>Securidaca flore luteo, siliqua lata oblonga</i>	345.
<i>Rosa spinosissima hirsuta</i>	ibid.	<i>Securidaca altera siue minor</i>	347.
<i>Rosa minor rubello multiplicato flore asperis spinis</i>		<i>Securidaca genus Triphyllon</i>	373.
<i>armata</i>	ibid.	<i>Secale</i>	416.
<i>Rosa cinnamomea floribus subrubentibus spinosa</i>	39.	<i>Secale latifolia C. Bauh.</i>	417.
<i>Rosa rubello flore paruo, simplici, non spinosa</i>	ibid.	<i>Secale luxurians C. Bauh. quid?</i>	ibidem.
<i>Rosa sylv. pomifera Lobelio, flore rubello, sine spinis</i>		<i>Scriphium Germanicum siue Sophia quibusdam</i>	886.
<i>pumila, eadem forte cum precedenti</i>	40.	<i>Sesamum veteribus</i>	895.
<i>Rosa pumila spinosissima foliis Pimpinella, glabri</i>		<i>Sesamum</i>	896.
<i>flore albo</i>	40.	<i>Senecio siue Erigeron veteribus</i>	1041.
<i>Rosa spinosissima pumila flore rubro</i>	41.	<i>Senecio vulgaris siue Erigeron</i>	ibidem.
<i>Rosa aruina Tabern. spinosa</i>	ibid.	<i>Senecio hirsutus, viscidus, maior, odoratus</i>	1042.
<i>Rosa minima</i>	ibid.	<i>Senecio folio non lacinato</i>	1043.
<i>Rosa foliis odoratis Eglentina dicta</i>	ibid.	<i>Senecio siue Erigeron caruleus, alius Conyza carulea</i>	ibidem.
<i>Rosa Eglentina flore pleno</i>	43.	<i>Sicyopepon compressus rotundus, Melonis effigie</i>	226.
<i>Rosa sylvestris, folio Eglentina virente, albo flore &</i>		<i>Σικυος, Σικυα, Σικυς, πέπων ἢ Μελοπέπων, Cucumis</i>	
<i>rubello</i>	ibid.	<i>Pepo, & Melopepon, veteribus & æotericis</i>	238.
<i>Rosa sylv. alba cum rubore, folio glabro</i>	ibid.	<i>Sisyrrinchium veteribus</i>	707.
<i>Rosa sylv. folio glabro, flore planè albo</i>	44.	<i>Sinapi veteribus & in genere</i>	852.
<i>Rosa sylv. alba, cum aliquo rubore, folio hirsuto</i>	ibidem.	<i>Sinapi siliqua latiuscula glabra semine rufo, siue vul-</i>	
<i>Rosa candida plena & semiplena</i>	ibidem.	<i>gare</i>	855.
<i>Rosa lacteola</i>	45.	<i>Sinapi album siliqua hirsuta, semine albo & rufo</i>	856.
<i>Rosa humilis</i>	ibid.	<i>Sinapi Erysimi Tragi cognatum siue simile</i>	857.
<i>Rosa moschata maior</i>	ibid.	<i>Sinapi sylvestre Monspessulanum</i>	858.
<i>Rosa moschata minor flore simplici</i>	ibidem.	<i>Sinapi Geneuense sylvestre</i>	ibid.
<i>Rosa moschata minor flore pleno</i>	47.	<i>Sinapi Monspessulanum siliqua aspera hirsuta</i>	ibid.
<i>Rosa Saccharina plena</i>	ibidem.	<i>Sinapi Echinatam</i>	ibid.
<i>Rosa lutea</i>	ibidem.	<i>Sinapi agreste flore purpureo</i>	866.
<i>Rosa lutea flore pleno</i>	48.	<i>Sinapi aquaticum Patavinum</i>	867.
<i>Rosa subviridis & carulea</i>	ibidem.	<i>Sisymbrium Cardamine, siue Nasturtium aquat.</i>	884.
<i>Rosa semper virens Clus.</i>	ibidem.	<i>Sisymbrium Cardamine siue Nasturtium aquaticum</i>	
<i>Rosarum collectio, delectus, repositio, & substitutio</i>	ibid.	<i>flore maiore elatius</i>	885.
<i>Rosarum vires & vsus</i>	49.	<i>Sisymbrij Cardaminis species quedam insipida</i>	886.
<i>Rubus maior fructu nigro</i>	57.	<i>Sium seu Lauer Matth. siliquosum</i>	887.
<i>Rubus minor fructu caruleo</i>	59.	<i>Sisymb. cardamine hirsutum minus flore purpureo</i>	888.
<i>Rubus Idæus spinosus fructu rubro, & albo</i>	ibidem.	<i>Smilax aspera</i>	115.
<i>Rubus Idæus non spinosus</i>	60.	<i>Smilax aspera minus spinosa fructu nigro</i>	116.
<i>Rubus sine spinis Valentinus</i>	61.	<i>Smilaci affinis Salsaparilla</i>	117.
<i>Rubus Alpinus humilis</i>	ibidem.	<i>Smilax aspera Zacynti Alpino</i>	ibid.
<i>Rubo Idæo minori affinis Chamæmoris</i>	62.	<i>Smilax lauis veteribus</i>	154.
<i>Rubi facie senticosa planta Lobelio</i>	63.	<i>Smilax hortensis</i>	255.
S		<i>Smilax hortensis, siue Phasiolus Anagrydi similis ferè,</i>	
<i>Sapa siue Hepsema</i>	87.	<i>colore rubescente</i>	261.
<i>De Sambach seu Zambach & Iasmino quedam in-</i>		<i>Sonchus caruleus latifolius</i>	1005.
<i>genere</i>	100.		

INDEX

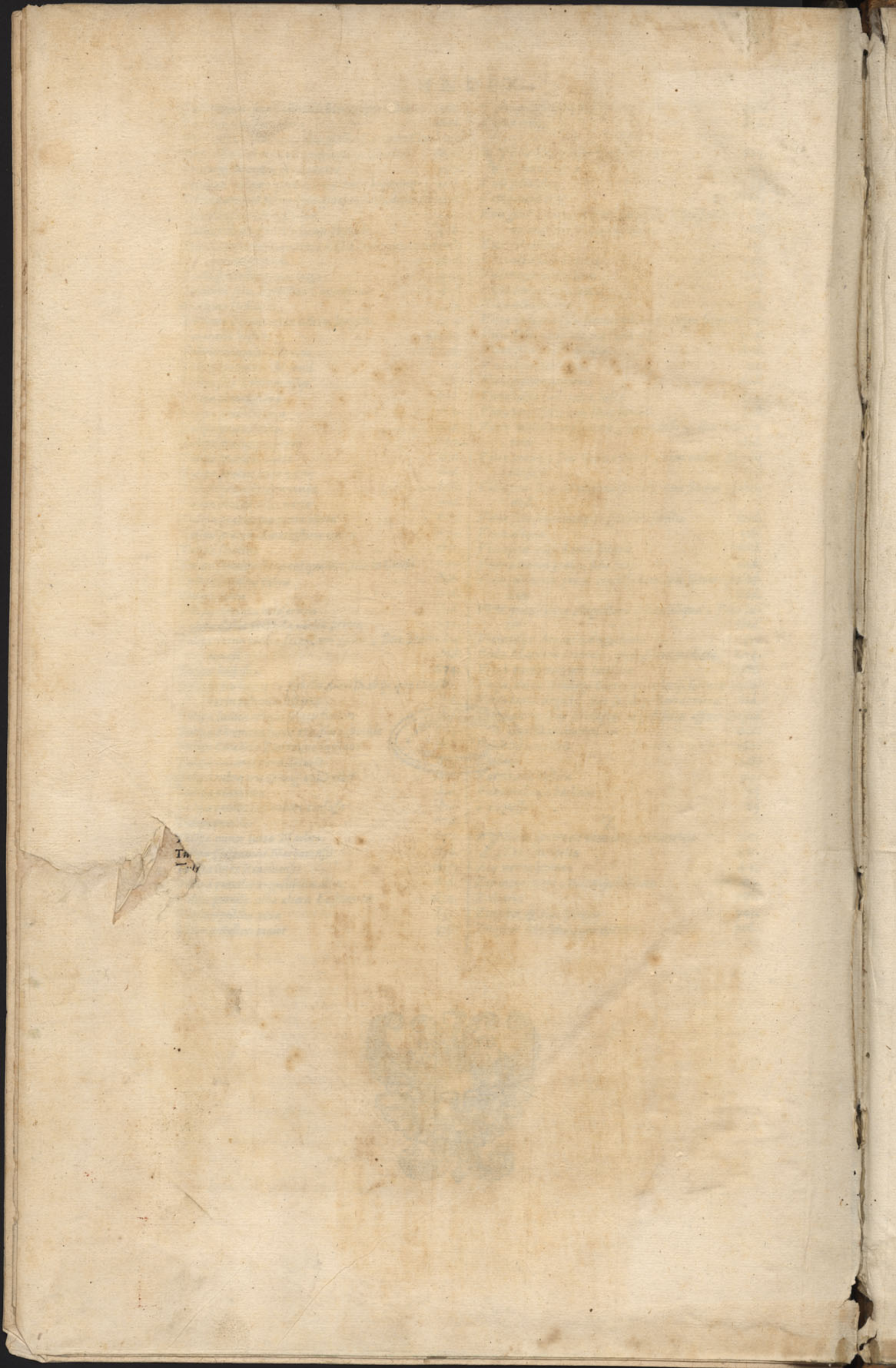
<i>Sonchus minus laciniosa mitior, siue minus spinosa, & aspersior siue spinosior</i>	1014.	<i>Trachelium pumilum Alpinum, lanugine pubescens, singulis florib. ex singulis ramulis satis magnis</i>	809.
<i>Sonchus laciniatus non spinosus & spinosus</i>	1015.	<i>Tragopogon siue Barba hirci veteribus</i>	1058.
<i>Sonchus repens, multis Hieracium minus</i>	1017.	<i>Tragopogon flore luteo, purpureo, ac puniceo</i>	ibid.
<i>Sonchis affinis Terracrepola</i>	1018.	<i>Tragop. folio laciniato flore pallido, & Monspeliense flore luteo</i>	1059.
<i>Sonchus lanatus Delechampi</i>	1026	<i>Tragop. folio gramineo flore albo & luteo cum tantilla purpura</i>	1060.
<i>Sorgho</i>	447.	<i>Tragop. Hisp. siue Escorzonera aut Scorzonera</i>	ibid.
<i>Sorgho album, Milium Indicum, Dora,</i>	448.	<i>Tragopog. species, siue Scorzonera humilis latif.</i>	1061.
<i>Soldanella montana quibusdam</i>	817.	<i>Tragop. species, siue Scorzonera humilis angustif.</i>	ibid.
<i>Spartium spicatum, pungens, Oceanicum</i>	511.	<i>Tragop. species siue Scorzonera maior angustif. subcaeruleo flore</i>	1062.
<i>Spartium maritimum, siue Oceanicum latifolium.</i>	512.	<i>Tragop. spicatus tenuis.</i>	ibid.
<i>Spartium paruum Lobelio</i>	513.	<i>Trifolium minus & minus</i>	1064.
<i>Sparganium quibusdam</i>	541.	<i>Trif. capitulo Glomerato rigido</i>	378.
<i>Sparganium alterum</i>	ibid.	<i>Trifolium albo-incarnatum spicatum, Lagopus maximus</i>	376.
<i>Sparganium minimum Bauhin.</i>	ibid.	<i>Trif. angustif. Hispan. siue Lagopus angustifolius flore dilute rubente</i>	377.
<i>Sparganium Plac. Narcisso simile flore albo Lili</i>	663.	<i>Trif. glomerulis Personata Chirleri</i>	ibid.
<i>Spatula fœtida, plerisque Xyris</i>	731.	<i>Trifolium paruum rectum flore glomerato cum unguiculis</i>	378.
<i>Spinacia mas & femina</i>	963.	<i>Trif. cuius caules ex geniculis glomerulos oblongos profertunt</i>	ibid.
<i>Spinachia semine non pungente, folio maiore rotundiore</i>	964.	<i>Trifolium glomerulis tomentosis, per caulium longius dinem</i>	379.
<i>Symphonie Dalech. que Amarantibus tricolor</i>	970.	<i>Trif. folliculaceum, vesicarium minus purpureum</i>	ibid.
T			
T Elehium veteribus	889.	<i>Trifolium caule nudo glomerulis glabris: & aliud paruum cum glomerulis lignosum.</i>	ibid.
<i>Telephium scorpicides</i>	ibid.	<i>Trif. paruum quoddam siue Lotus pratensis purpurea Dalech.</i>	ibid.
<i>Terragonolobo Loto similis siliqua</i>	359.	<i>Trif. maius albo flore incarnum Clus.</i>	380.
<i>Thlaspi angustif. Fuchsi. Nasturtium sylv. Io. Bauh.</i>	914.	<i>Trif. pratense flore albo minus, & fœm. glabrum</i>	ibid.
<i>Thlaspi. eterib. & in genere</i>	920.	<i>Trifolium paruum Monspellanum pilosum cū paucis floribus</i>	ibid.
<i>Thlaspi vulgatum</i>	921.	<i>Trifolium pratense luteum mas flore minore, semine multo</i>	ibid.
<i>Thlaspi. apsulis hirsutis</i>	922.	<i>Trif. affine quadrif. Pheum Lob.</i>	ibid.
<i>Thlaspi cum siliquis latis</i>	923.	<i>Trif. pratense album à Fuchsi. depictum, siue mas</i>	ibid.
<i>Thlaspi. Creiscum quibusd. flore rubente & albo</i>	924.	<i>Tribulus Terrestris</i>	352.
<i>Thlaspi. umbellatum arvense amarum</i>	925.	<i>Trifolium argentatum florib. luteis</i>	359.
<i>Thlaspi paruum umbellato flore niuceo odorato</i>	925.	<i>Trifolium rectum Monspellanum</i>	359.
<i>Thlaspi umbellatum tenuiter diuiso folio amarum Narbonense</i>	ibid.	<i>Trif. album rectum hirsutum valde</i>	360.
<i>Thlaspi folys lobularia</i>	926.	<i>Trif. Hal. cac. bum, siue vesicarium</i>	361.
<i>Thlaspi folys globularia affine siue Alsinifolia cū Myagris folys</i>	ibid.	<i>Trifolium in genere</i>	362.
<i>Thlaspi capsula cordata peregrinum</i>	927.	<i>Trifol. siue Lotus Hierazun, edulis, siliquosa</i>	365.
<i>Thlaspi minus quibusdam, alys Alysson minus</i>	928.	<i>Trifol. Asphaltites siue bituminosum odoratum, & non odoratum</i>	366.
<i>Thlaspi montanum luteum</i>	ibid.	<i>Trifolium Americanum</i>	368.
<i>Thlaspi montanum minimum Monspeliensium folio laciniato</i>	929.	<i>Trif. odoratum siue Melilotus vulg. flore luteo</i>	370.
<i>Thlaspi capsulis sublongis incarnum</i>	ibid.	<i>Trif. Italicum siue melilotus Italica Corniculis incuruis</i>	372.
<i>Thlaspi semper virens species candida</i>	930.	<i>Trif. pratense, & Lotus prat. veterib. & in genere</i>	374.
<i>Thlaspi fruticosum alterum Lob.</i>	ibid.	<i>Trif. maculata & acria</i>	374.
<i>Thlaspi fruticosum folio Leucocy marini minoris</i>	931.	<i>Trif. purpureum vulgare</i>	ibid.
<i>Thlaspi folio Alliaria</i>	932.	<i>Trif. purpureum minus, folio & spica longiore & breviori</i>	375.
<i>Thlaspi Alexandrinum Cortusi Io. Bauh.</i>	933.	<i>Trif. maius Clus. secundum, non albū, sed rubrū</i>	ibid.
<i>Thlaspi hederaceum</i>	ibid.	<i>Trif. minus tertium purpureum Clus.</i>	ibid.
<i>Tigridis flos</i>	684.	<i>Trif. montanum minus Thasio, purpureum</i>	ibid.
<i>Tormentilla</i>	398.	<i>Trif. alpinum Rhaticum Astragaloides</i>	376.
<i>Trasi</i>	504.	<i>Trif. stellatum purpureum Monsp.</i>	ibid.
<i>Trasi minores</i>	506.	<i>Trif. angustif. spicatum</i>	376.
<i>Tragos</i>	415.	<i>Trif. pratense luteum femina, flore pulchriore, siue Lupulino</i>	381.
<i>Tragos duplex Casalp.</i>	361.	<i>Trif. saxatile hirsutissimum siue argenteum</i>	ibid.
<i>Tragorchis minore flore fuliginoso</i>	764.	<i>Trifolium pelatum Creticum</i>	381.
<i>Trachelium minus multis</i>	800.	<i>Trif. cochlearium marinum, Medica marina</i>	383.
<i>Trachelium ramosum florib. plerisq. singularibus</i>	801.	<i>Trif. aculeatum Creticum</i>	388.
<i>Trachelium minoris species dua, siue Rapunculus sylv. umbellatus maior & minor Thasio</i>	ibid.	<i>Trif. palustre</i>	389.
<i>Trachelium minus album</i>	ibid.	<i>Trif. hepaticum siue Trinitatis herba, flore carnul.</i>	ibid.
<i>Trachelium altissimum hirsutum asperius, foliis angustis, floribus parvis</i>	ibid.		
<i>Trachelium minus petraum</i>	ibid.		
<i>Trachelium maiori, petrao Pomæ simile. si non idem</i>	802.		
<i>Trach. Tragopogi folio montanum Fab. Columna</i>	ibid.		
<i>Trachelium siue Viola Calabiana Herb. Angl.</i>	ibid.		
<i>Trachelium candidum Anglicum minus, folys ferè Digitalis vel Campanula</i>	807.		

INDEX.

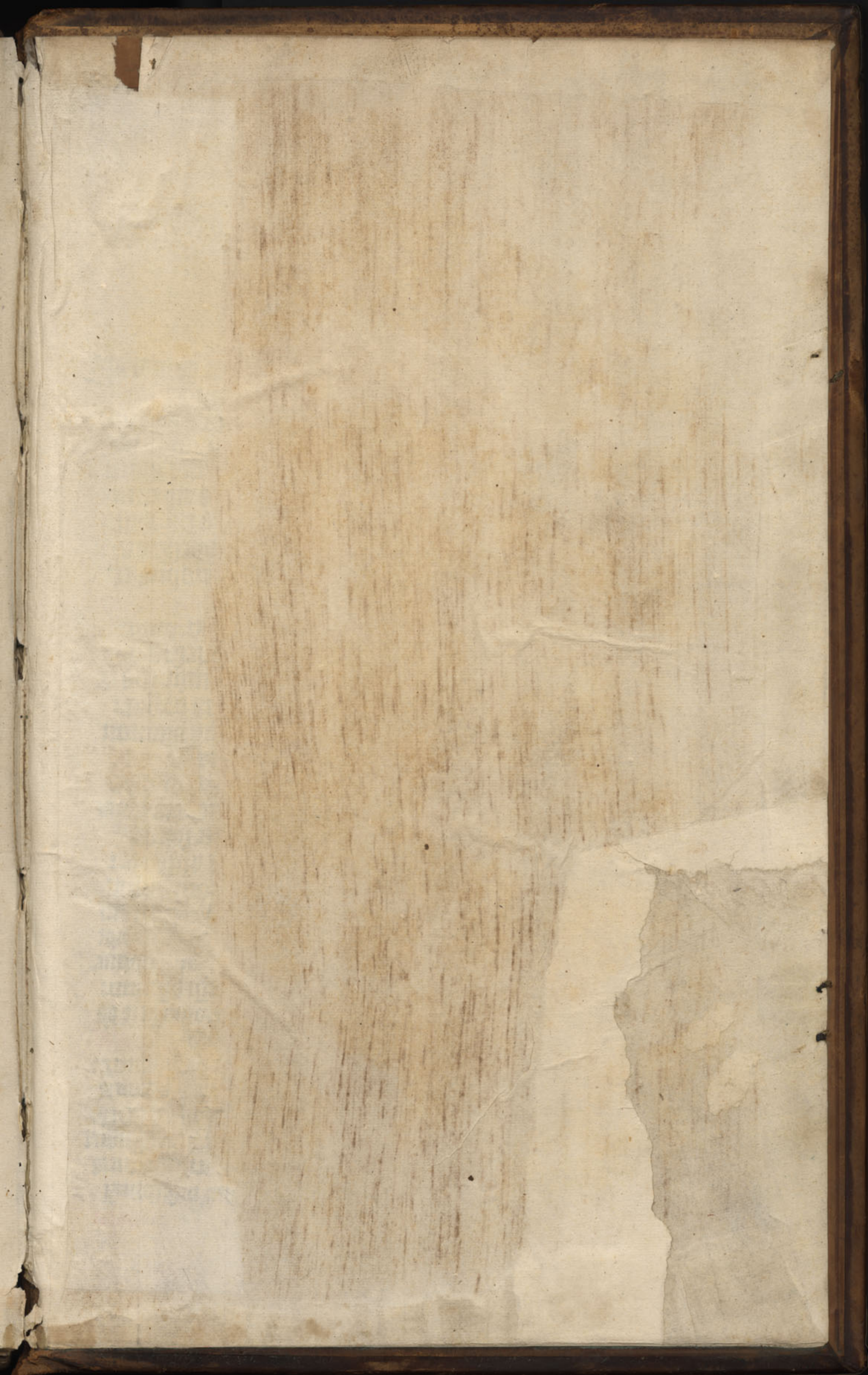
<i>Trif. hepatic. siue Trinitatis herba. flore rubro</i>	390.	<i>Typha palustris media</i>	540.
<i>Trif. hepatic. flore pleno</i>	ibid.	<i>Typha minor</i>	ibid.
<i>Trif. Affinis Anonis pusilla glabra fruticans Cherl.</i>	394.	V	
<i>Trif. Affinis Anonis minima hirsuta Cherleri</i>	ibid.	<i>Vella Eruca folijs flore violaceo</i>	865.
<i>Triticum veteribus & in genere</i>	399.	<i>Vitis vinifera</i>	67.
<i>Triticum vulgare. glumas trituro deponens</i>	407.	<i>Vitis folio Apij</i>	73.
<i>Tritic. cum multiplici spica glumas facile deponens</i>	ibid.	<i>Vini genera tria</i>	87. & 88.
<i>Tritic. rufum Hexastychon</i>	408.	<i>Vini genera varia : Vini natura : Vina factitia : Vina marina : Vinum meluites</i>	88.
<i>Tritic. didum Far Clusinum Dalech.</i>	408.	<i>Vitis sylvestris</i>	123.
<i>Tritic. cinericeum maximis aristis donatum, trituro deponens glumas deponens</i>	ibid.	<i>Vitis alba siue Bryonia</i>	143.
<i>Tritic. speciosum grano longo</i>	410.	<i>Vitis nigra quibusdam</i>	147.
<i>Triticum sylv. Agriostari Cretenfibus</i>	ibid.	<i>Vicia vulgaris sativa</i>	310.
<i>Triticum Indicum</i>	453.	<i>Vicia albo semine</i>	311.
<i>Triticum Peruvianum album longum</i>	454.	<i>Vicia vulgaris sylv. semine paruo, & nigro frugum</i>	312.
<i>Tuberaria nostras</i>	pag. 12.	<i>Vicia sylv. quasi incana flore albo</i>	ibid.
<i>Tuberaria maior Myconi</i>	ibid.	<i>Vicia sylv. flore albo alia</i>	ibid.
<i>Tuberaria minor Myconi</i>	13.	<i>Vicia luteo flore sylv.</i>	313.
<i>Tulipa siue Lilionarcissus</i>	663.	<i>Vicia sepium perennis</i>	ibid.
<i>Tulipa praecox flava</i>	666.	<i>Vicia lutea cum galea fusca</i>	314.
<i>Tulipa praecox rubra</i>	ibid.	<i>Vicia multifolia cum latis siliquis</i>	ibid.
<i>Tulipa praecox alba.</i>	ibid.	<i>Vicia multiflora perennis, nemorensis, siue dumetorum</i>	ibid.
<i>Tulipa praecox purpurea</i>	667.	<i>Vicia prava, siue Cracca minor, cum multis siliquis hirsutis</i>	315.
<i>Tulipa praecoces varia</i>	ibid.	<i>Vicia siue Cracca minima species, cum siliquis glabris</i>	ibid.
<i>Tulipa praecox lutea varia</i>	ibid.	<i>Vicia sylv. maxima piso sylvestri similis</i>	ibid.
<i>Tulipa praecox rubra varia</i>	668.	<i>Vicia aliqua</i>	316.
<i>Tulipa praecox alba varia</i>	ibid.	<i>Vicia sylv. cum Lentis siliqua</i>	ibid.
<i>Tulipa praecox purpurea varia</i>	669.	<i>Vicia paruum genus, folio longo</i>	ibid.
<i>Tulipa praecox Amethystina varia</i>	670.	<i>Vicia pulchrum genus multifolium, siue species quibusdam</i>	ibid.
<i>Tulipa serotina</i>	ibid.	<i>Vicia qua pitinine Anguillara, lata siliqua, flore luteo</i>	ibid.
<i>Tulipa serotina flava cui quatuor folia in Caule</i>	671.	<i>Vicia folijs Aracus Anguillara</i>	317.
<i>Tulipa serotina rubra</i>	ibid.	<i>Viola Mariana Dodonei, quibusdam medium.</i>	804.
<i>Tulipa dubia</i>	ibid.	<i>Virga aurea vulgaris latifolia</i>	1062.
<i>Tulipa coccinea holosericea</i>	ibid.	<i>Virga aurea Solidago Sarracenic latif. serrata</i>	1063.
<i>Tulipa dubia secunda media prima</i>	672.	<i>Virga aurea angustif. siue Solidago Sarracenic</i>	ibid.
<i>Tulipa tertia media secundum genus, flore praecocibus aequali</i>	ibid.	<i>Virga aurea siue Solidagini angustifolia affinis lingua avis Dalechampi</i>	ibid.
<i>Tulipa bulbifera</i>	674.	<i>Voluntus terrestris</i>	160.
<i>Tuliparum icones ex Lobelio, diuersa ab ijs qua Clus. habet in postrema historia</i>	ibid.	<i>Vstilago</i>	418.
<i>Tulipa lutea obtusis foliis florum</i>	ibid.	<i>Vulneraria rustica</i>	362.
<i>Tulipa Phoenicea luteis oris, flore spatulo</i>	675.	<i>Vua monstrosa barbata</i>	75.
<i>Tulipa Coccinea Puniceave rutilans</i>	ibid.	<i>Vua passa</i>	85.
<i>Tulipa coccinea candidis oris</i>	675.	Z	
<i>Tulipa rubra oris & vaginulis albis</i>	ibid.	<i>Zea in genere ex veteribus & neotericis</i>	410.
<i>Tulipa niuea tota</i>	ibid.	<i>Zea siue Spelta</i>	412.
<i>Tulipa candore & rubore confusa</i>	ibid.	<i>Zea verna Immet</i>	413.
<i>Tulipa pumiles</i>	676.	<i>Zea monococcus, Briza quibusdam</i>	415.
<i>Tulipa minor lutea Narbon.</i>	677.	<i>Zedoaria</i>	741.
<i>Tulipa Hispanica Narbonensis</i>	678.	<i>Zingiber & eius Siliqua</i>	743.
<i>Tulipa lutea Bononiensis</i>	ibid.	<i>Zingiber Mechini, rara varietas</i>	746.
<i>Tulipa pumilio angustifolia alba</i>	ibid.		
<i>Tulipa pumilio alba altera Lusitanica</i>	674.		
<i>Turritis pulcha noua</i>	837.		
<i>Typha palustris maior</i>	539.		

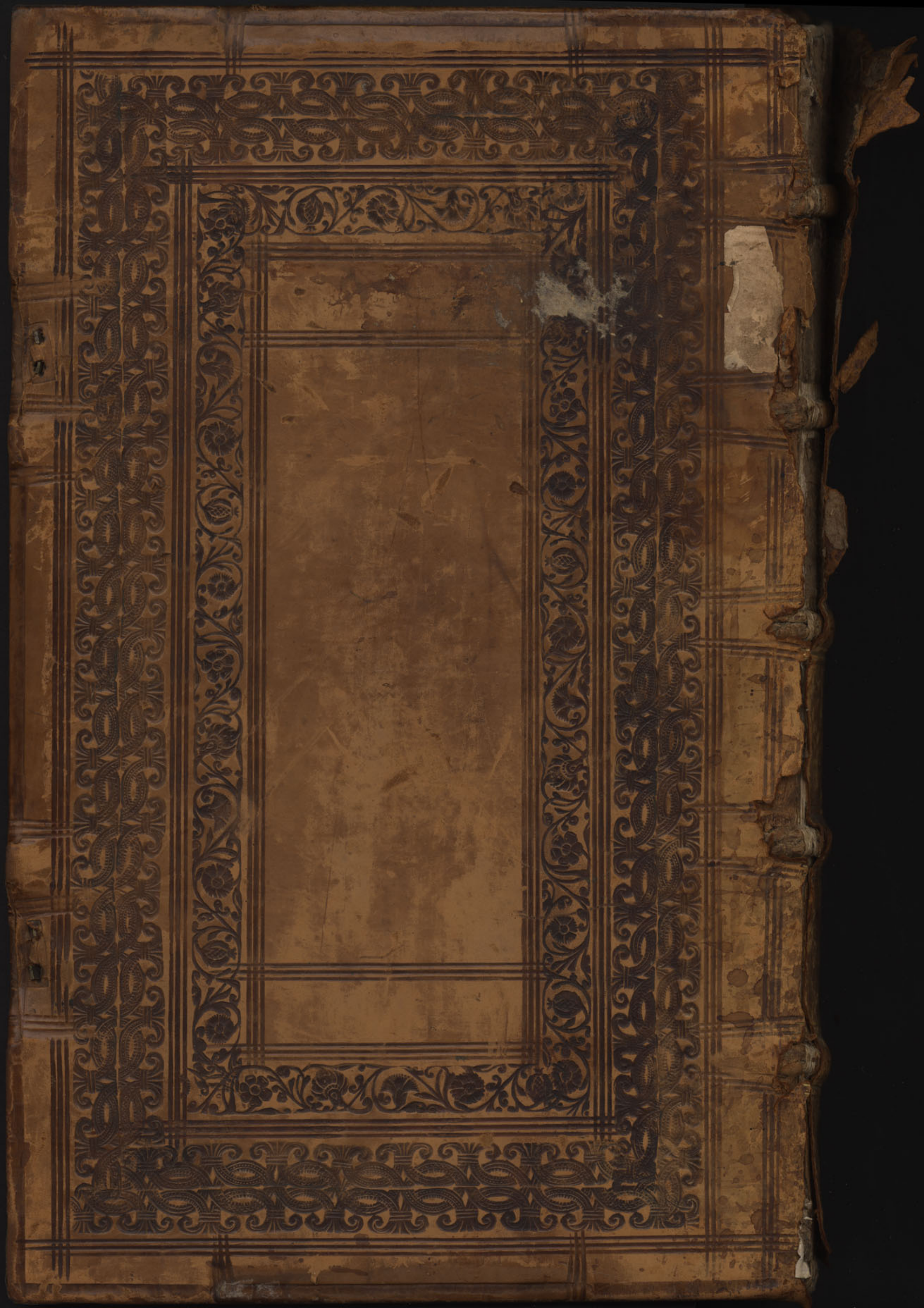

UNIVERSA
LANTAPY
HISTORIA
OMNII

COMITISSA
DE
WACKEN
D.D.

